

Tiểu thuyết

NHÀ CHỮA

Tác giả: Nguyễn Thụy Long

NHÀ CHỮA

Nguyễn Thụy Long

1970

nhà chữa

Nguyễn Thụy Long

*Bìa: **Internet***

Nguồn: Internet

*Trình bày: **Muôn Phương***

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

nhà chứa

NGUYỄN THỤY LONG

1.

CON YÊN LÒNG, Ở ĐÂY VỚI MÁ, má không phải như người ta, không phải hạng người chỉ biết bóc lột. Má không ngu dại, ở đời này kẻ biết đồ mồi hôi ra là phải có tiền, bắt buộc như vậy. Má muốn con ứng chịu một cách vui vẻ, không miễn cưỡng. Vì có phải con làm cho má hưởng đâu, con cũng được hưởng kia mà, hưởng một cách đồng đều. Mình sẽ chia đôi, số tiền đó con cứ việc bỏ túi để dành

hàng tháng gửi về giúp đỡ cha mẹ nuôi em ăn học.

Công ơn dưỡng dục của cha mẹ như trời biển, sự hy sinh của con có thấm thía vào đâu. Thôi con nín đi khóc làm gì. Con tiếc rẻ cái trinh tiết hả. Má nói cho con biết, tiết hạnh của con chính là lòng hy sinh. Con sợ rồi đây vì chuyện đó không lấy được chồng hả, thằng đàn ông nào hỏi con về chuyện đó, con hãy cười quần ra đập vào mặt nó rồi bỏ đi. Kẻ đó không xứng đáng làm chồng con. Hẹp hòi, ích kỷ, nó không thể nào hiểu được sự hy sinh của con, lòng hiếu thảo của con.

À còn điều này nữa mà cần nói cho con rõ, tiền kiếm được chia đôi, nhưng má không được ăn hết số chia đó đâu, con ăn ở khỏi trả tiền, quần áo má may,

thuốc thang má lo. Vậy má ăn nhiều lắm là được một phần ba tiền chia. Con còn nguyên, con thấy không, đời này chẳng ai bóc lột ai hết. Người ta nói nhiều đến bọn Tú bà chuyên môn bóc lột gái chơi, chớ má thể có Phật trời, má chưa biết bóc lột ai. Con Chín con Mai bây giờ chồng con rồi đó, thỉnh thoảng chúng vẫn đến thăm má, có ai oán trách má đâu, không tin, bao giờ chúng lại con cứ hỏi thử chúng coi, má đối đãi với chúng ra sao.

Khăn đây con lau nước mắt đi, đời không bao giờ là đường cùng hết, ông trời có mắt, ông trời không đui, luôn luôn ngó lại... Lòng hiếu thảo của con, con không sợ không được đền đáp. Hết cơn bã cực tới hồi thối lai. Hề hề, sao lại kêu là bã cực được nghề nào không cực, có ai ngồi trên đồng vàng bao giờ.

Này con, hồi trưa má đã đưa cho ba con mười ngàn đồng để về trang trả nợ nần rồi. Con sẽ hoàn lại sau cho má. Tội nghiệp ông cụ già yếu quá, gia đình lại gặp chuyện khổ, ông cụ kể hoàn cảnh mà má không cảm lòng được.

Người con gái vẫn ngồi sụt sùi khóc, chiếc khăn tay của nàng ướt nước mắt. Nàng gục đầu trên mép bàn. Mẹ tôi tới gần nàng, đặt một tay lên vai nàng vuốt ve mái tóc óng mượt của nàng. Người thiếu nữ còn quá trẻ, có lẽ nàng chưa quá hai mươi tuổi, nhưng có da có thịt. Nàng là kẻ sinh trưởng ở đồng ruộng, lớn lên ở đó. Khi người cha đưa nàng đến, tôi có mặt ở đó, ông cụ đã bị mẹ tôi thuyết phục, ông cầm mười ngàn bạc, mắt sáng lên rồi lại chột u sầu. Người con gái than nhỏ:

– Ba ơi!

Nhưng mẹ tôi đã khéo léo mời ông cụ ra cửa. Nàng đã ngồi ở chiếc ghế này một buổi trưa, khóc lóc. Mẹ tôi để nàng khóc, bà quá nhiều kinh nghiệm, bây giờ nỗi khổ của nàng với bố bà mới tới khuyên giải. Bà xào lại bản cũ, những lời lẽ bà đã nói với hàng trăm cô gái khi lạc bước đến nhà này.

Tôi ngồi ở chiếc divan gần đó, bà đã cho kêu tôi từ phòng riêng đến, mang theo một cuốn sổ. Trong cuốn sổ ghi đầy đủ tên họ của nhiều cô gái chơi bời, mỗi cô đều có tên hiệu, những tên thật kêu, thật diễm lệ. Người con gái này cũng sắp có một tên, tên thật của nàng là Nguyễn thị Tèo. Bây giờ mẹ tôi bắt đầu màn đặt tên:

– Con à, cái tên Nguyễn thị Tèo má coi quê mùa quá, con nên chọn một cái tên khác, tùy con đó, con muốn tên nào má cũng ưng hết, nhưng nhớ phải là tên đẹp.

Với trí óc ngu muội của nàng, nàng làm sao tự đặt cho mình được một cái tên ẹp. Nàng lắc đầu. Đôi môi dày của mẹ tôi nở nụ cười. Bà ngồi xuống ghế, kéo ghế xích lại gần nàng:

– Cẩm Hường, con chịu tên Cẩm Hường không?

Người thiếu nữ im lặng, mẹ tôi quảng cáo cho cái tên:

– Cái tên hay đáo để, hồi xưa một đứa con nuôi của má cũng đã mang cái tên đó, sau nó lấy một thằng cha Đại úy, bây giờ Trung tá rồi đó. Con Cẩm

Hường đường đường là một bà Trung tá phu nhân. Biết đâu sau này con lại chẳng là bà nọ bà kia.

Mẹ tôi cười hí hí, đôi mắt bà tíu lại:

– Lúc đó đừng quên má nghe con.

Bà đã vẽ ra trước mắt người thiếu nữ quê mùa kia một tương lai rục rĩ. Bàn tay bà tiếp tục vuốt ve mái tóc nàng:

– Mái tóc con đẹp quá, nếu cắt đi uổng quá, thôi cứ để dài, nhưng phải sửa soạn lại cho ra vẻ ngây thơ. Ngày mai con sẽ đi mỹ viện, móng chân móng tay con phải gọt giữa lại, sơn cho đẹp. Con nhớ đừng khóc nữa, khóc nhiều mắt đỏ lên rồi đau mắt đỏ.

Mẹ tôi quay lại phía tôi:

– Hương, con ghi tên Cẩm Hường vào sổ đi để mai đưa đi vô sổ gia đình luôn. Con nhớ ghi cả mười ngàn tiền “a vắng”.

Tôi uể oải ghi cái tên Cẩm Hường của nàng vào tấm sổ bì xanh. Người thiếu nữ đã nín khóc, mười ngón tay của nàng vò nhàu chiếc khăn.

Mẹ tôi đứng dậy, bà nói với nàng:

– Con sửa soạn tắm rửa rồi đi ăn cơm.

Tôi gấp cuốn sổ lại, mở tủ của mẹ bỏ vào đó. Buổi chiều đã tắt ngoài cửa sổ, bóng tối bắt đầu xâm nhập căn phòng.

Mẹ tôi xuống nhà, tôi nghe tiếng dép của bà đang bước xuống thang:

Tiếng la hét người làm đầu ở dưới bếp.

Tôi đứng dậy, đến bên thiếu nữ:

– Chị sửa soạn xuống nhà ăn uống.

Người thiếu nữ, mà bây giờ đã có tên là Cẩm Hương, uể oải đứng dậy. Nàng tới bên cửa sổ, vúi song sắt nhìn xuống lòng hẻm. Giờ này khách chơi bởi đã về hết, chiếc xe Vespa cuối cùng dựng ở trong hẻm đã đi từ hồi nãy.

Cẩm Hương thần thờ, nàng chẳng buồn nói năng nàng đang nhìn ra ngoài trời, lơ đãng nhìn một đám mây trôi. Có lẽ nàng đang nghĩ đến thân phận mình, đang nghĩ đến một vùng quê, ở đó nàng đã ra đời, đã lớn lên, đã vui và đã buồn.

Tôi không hiểu tại sao chiều nay tôi

lại nghĩ lẫn lẫn hoài về thân phận một thiếu nữ. Chuyện đó quá thường với tôi. Vài ba ngày tôi lại thấy mẹ tôi dỗ dành một thiếu nữ, nhìn thấy những giọt nước mắt của họ, nghe những lời nói ngọt ngào của mẹ. Bài dỗ dành của bà có lớp lang, bay bướm mà tôi đã thuộc lòng. Tôi nghĩ một lần nào đó mẹ tôi vắng nhà tôi có thể thay bà đọc đúng nguyên văn bài dỗ gái của bà. Bất giác tôi mỉm cười, có thể nào mình trở thành một mục tử bà? Bao nhiêu năm nay tôi đã quá quen thuộc không khí này, với cả từng người khách chơi bời, đôi khi còn nói đùa nói bỡn với họ, cầm những đồng tiền chơi gái của họ ghi vào sổ. Buổi tối tính toán sổ sách với mẹ. Có hôm tôi còn nói:

– Hôm nay thu ít tiền quá má à...

Mẹ tôi cũng ra vẻ lo lắng, bà suy nghĩ:

– Có lẽ lâu rồi mình không có gái mới, có một đứa mới là chúng nó sẽ ùn ùn kéo đến ngay... Tao phải cho con Nga nghỉ, ai lại cả tuần lễ mới làm được có hai, mình lố...

Tôi dừng dừng, tối chai đá, tôi đã trở thành một kẻ mất hết tình cảm, lòng nhân đạo, y như mẹ tôi.

Ở trong căn nhà này nhiều khi tôi cũng bị nhầm lẫn với khách chơi bời, riết rồi quen, tôi không buồn, không hờn giận họ.

Ô hay, tôi đã có tất cả những “đức tính” đó mà tại sao chiều nay tôi lại suy nghĩ vẩn vơ, hơi buồn, hơi bất mãn vì nghề nghiệp Tú Bà của mẹ mình.

Tôi đã nằm bẹp trong phòng riêng suốt buổi trưa nay. Tôi suy nghĩ về lời nói của Yến, đứa bạn thân tôi, Nó đã thì thào với tôi trong giờ ra chơi:

– Trong xóm tao mới có một nhà điểm mày ạ, ghê quá chừng, ngày nào tao cũng thấy bao nhiêu là người vào, có cả những ông già bằng ba tao nữa. Họ vô đó mà không biết mắc cỡ nhỉ, tao thấy cái mặt họ cứ nhờn nhờn ra.

Yến thè lưỡi:

– Đứa nào làm con mầy con mẹ Tú Bà chắc là nhục lắm, đến không dám nhìn mặt ai.

Tôi điếng cả người, hay là Yến đã biết tôi là con mụ Tú Bà? Nhưng không, nàng vẫn nói chuyện một cách hết sức

tự nhiên. Nàng đưa gói ô mai mơ cam thảo mời tôi ăn.

Yến nhận ra sự thần thờ của tôi, nàng bỗng kêu lên:

– Ô hay, mà làm sao vậy?

Tôi lắc đầu:

– Không sao?

Yến lo lắng:

– Hay là may gồm cái chuyện đó?

Tôi lại lắc đầu. Yến nhún vai, nàng vẫn thường hay có tật nhún vai:

– Kể thì cũng gồm thật đấy, tao không thể tưởng tượng nổi bên trong căn nhà đó họ làm trò trống gì, nhưng chắc chắn phải ghê lắm.

Bất thần tôi nhìn thẳng vào mặt Yến:

– Nếu tao là con mụ Tú Bà mày còn chơi với tao không?

Yến cười rú lên:

– Mày ăn nói gì kỳ vậy, cái ngữ mày mà làm nổi con Tú Bà?

– Ngữ thế nào mới làm nổi?

Yến ngăm nghía tôi:

– Mày đẹp nhất trường, lại học giỏi, lại đủ tất cả đức tính tốt mà làm con Tú Bà sao được. Con Tú Bà tao nghĩ nó phải hạ cấp, mất dạy, xấu như ma mút.

Long tôi quặn đau, tôi cúi mặt nhìn xuống sân, tôi khẽ thở dài. Tôi biết mình sẽ mất Yến, như đã mất bao nhiêu người bạn khác.

Trên đường về lòng tôi buồn vô cùng, tôi cứ nghĩ mãi đến những lời nói của Yến. Trong tất cả những đứa bạn, từ xưa tới nay chưa có một đứa nào biết nhà tôi.

Sau giờ học tôi ru rú ở nhà. Tôi không muốn đi đâu, không nhìn mặt ai, Tôi tự biết thân phận mình con gái của một gia đình chứa thổ đồ hồ. Chiều nay tôi nghĩ thật nhiều về chuyện đó.

– Hương ơi! Xuống ăn cơm!

Tôi uể oải đứng dậy, đến bên Cẩm Hường, đặt tay lên vai nàng:

– Xuống ăn cơm chị à!

Mười ngón tay của nàng thần thờ tuột khỏi chốn song sắt, nàng cúi đầu đi bên cạnh tôi. Những bước chân

buồn bã của nàng bước xuống thang gác. Cơm đã dọn ra trên bàn, chiếc bàn dành riêng cho gái. Cha tôi riêng một mâm cơm để ngay cạnh bàn đèn thuốc phiện.

Ông chưa ăn cơm, ông còn nằm hút, tiêm thuốc bên cạnh một ông khách. Hình như hai người đang dở dang câu chuyện. Ông khách quen, không nghiến thỉnh thoảng ông ta đến đây hút chơi vài ba điếu.

Ông khách là một người cao, bận áo Montagut màu huyết dụ. Thấy tôi xuống, ông hỏi cha tôi:

– Hồi này cháu Hương học đâu há anh!

Cha tôi tay vẫn tiêm thuốc:

– Cháu nó mới đậu tú tài bây giờ học đệ nhất ở...

Ông khách không để cha tôi nói hết, cướp lời:

– Quý hóa quá, năm nay nữa là làm nốt cái toàn phần, anh nên cho cháu học được, có cái bằng được quý lắm, không sử dụng thì cũng mang cho thuê cho mượn được. Ngồi mát ăn bát vàng.

– Tôi cũng tính thế anh ạ, vợ chồng tôi đã lo sẵn cho cháu, nếu cháu học được, vợ chồng tôi sẽ mở cho cháu một tiệm thuốc tây. Chẳng làm đâu bằng làm chủ mình.

– Anh nói đúng!

Ông khách đỡ lấy cái dọc tẩu cha tôi đưa sang. Cái diện tẩu hơi vào ngọn đèn dầu lạc.

Hút xong liều thuốc, ông khách nhả khói mù mịt. Ông lim dim mắt nhìn tôi:

– Lên đại học cháu tính học gì hả cháu?

Tôi trả lời nhát gừng:

– Chưa tính gì hết bác à!

– Ồ phải tính dần đi là vừa chứ!

Tôi tới mâm cơm cùng với bọn gái chơi, Cẩm Hường vẫn còn nhút nhát. Không hiểu tại sao tôi lại thương nàng, bọn kia đã thành quỷ hết rồi, chúng quá bằng lòng với số phận mình, Chúng nói chuyện chơi bời khơi khơi.

Tôi kéo ghế cho Cẩm Hường ngồi:

– Ăn uống tự nhiên nhé!

Mẹ tôi lên, bà nhìn mâm cơm. bà không được hài lòng lắm:

– Con mụ già lại ăn bột tiên chợ!

Người đàn bà bị mẹ tôi gọi là con mụ già từ dưới bếp cãi vọng lên:

– Tôi ăn bột hồi nào, mợ biên cho tôi bao nhiêu món tôi làm đủ cả...

Mẹ tôi nhón ngón tay lấy một miếng chả lụa đưa lên miệng nhai, bà hăm hăm:

– Vậy mà nói không ăn bột, chả lụa gì mà bùng bực toàn những bột. Mụ cứ làm như tôi mù, thứ này chỉ năm chục đồng một trăm gà-ram, tôi dặn mua thứ tám chục kia mà.

Người đàn bà vẫn léo nhéo cãi. Mẹ tôi bực mình:

– Có cần đi không, còn cái nữa hả...

Bữa cơm diễn ra trong không khí uể oải. Bọn gái chơi ăn xong đóng bộ đi chơi.

Mẹ tôi hỏi:

– Chúng bây không ở nhà gây sòng à?

Bốn đứa đã bận xong quần áo:

– Tụi con đi coi hát, có phim hay lắm má à?

– Rạp nào vậy?

– Tuốt Lê Ngọc trong Chợ Lớn lận!

– Đi về sớm, tao không có đợi cửa đâu.

Trên bàn ăn chỉ còn lại mình Cẩm Hường, nàng uể oải ngồi xía răng. Mẹ tôi tới cạnh âu yếm:

– Thôi hôm nay con ở nhà lên lầu xem tivi với má, mai mới quen thuộc rồi con tha hồ đi chơi. Con biết đánh bài không?

Cẩm Hường lắc đầu, mẹ nói tiếp:

– Má sẽ dạy con!

Tôi xem đồng hồ, sắp đến giờ đi học buổi tối. Tôi lên lầu thay quần áo. Khi xuống nhà cha tôi vẫn nằm tiếp ông khách, hai người đang bàn luận về vấn đề chính trị thật sôi nổi. Mâm cơm của cha tôi để nguội tanh nguội ngắt.

Ông khách hăng hái:

– Tôi nghĩ Nixon là một gã chủ chiến, hẳn thuộc phe điều hâu?

– Vậy tại sao lại rút quân?

– Anh không hiểu được, nó chơi đòn độc. Bọn Mỹ là góm lăm!

Cha tôi trầm ngâm:

– Khó tin bọn Mỹ lăm, anh không thấy nó bỏ cả lục địa Trung Hoa cho cộng sản chiếm đó sao, nước mình thấm thía vào đâu. Trên bản đồ thế giới Trung Hoa như một cái áo, mà nước mình chỉ là một cái gấu áo.

Ông khách lắc đầu:

– Anh suy luận thế là lăm, người Mỹ năm 1969 khác người Mỹ năm 1949. Anh có thấy Nam Dương không, coi

như hầu hết là cộng sản, vậy mà thằng Mỹ lật một cái... Ảnh hưởng Tàu Cộng tiêu tan. Chắc chắn Mỹ không thể bỏ Đông Nam Á. Bây giờ thằng Mỹ đang bắt tay với thằng Nga để chia đôi thiên hạ. Không thể để Tàu cộng trở thành một cường quốc nguyên tử được.

Cha tôi gật gù:

– À, ra thế đấy, mình phải sáng suốt nhận định.

Ông khách hãy còn say men chính trị:

– Thằng Nixon là điều hâu, sở dĩ bây giờ nó phải rút bớt quân để lấy lòng dân Mỹ mà thôi. Hội nghị Ba Lê thằng Bắc Việt còn ngoan cố, Mỹ sẽ có chính nghĩa, nó sẽ đổ bộ Bắc Việt, chỉ cần hai

mười bốn giờ là xong. Cầu không vận của nó coi như năm-bờ oăn, còn để thất hạm đội nữa.

– Sao thằng Mỹ không làm liền một phát cho rồi.

– Không được, còn phải chờ tình hình chiến sự chín mùi, việc Mỹ Nga bắt tay chưa xong.

Bà nội tôi từ nhà trong đi ra, cụ ngồi xuống mép giường giơ tay che miệng ngáp:

– Các ông bàn tính gì mà hăng hái quá vậy, cho tôi hút mấy điếu đã.

Ông khách ngồi dậy:

– Xin mời cụ nằm đây!

Ông khách tuột xuống giường xỏ chân vào giày:

– Muộn rồi, tôi phải về...

Tôi ra cửa, đi bộ trong lòng hẻm. Không khí ban đêm mát rượi. Buổi học Anh Văn tối bắt đầu hồi chín giờ, tôi còn gần một tiếng đồng hồ nữa. Tôi ra đường đi vợ vắn, tôi dán mũi vào những tủ kính.

Tôi mua một gói ô mai mơ.

Lớp học tối tôi ở phía cuối đường. Đàm chỉ dạy có năm người học trò, anh nói kiếm đủ tiền nhà thôi.

Đàm nguyên là giáo sư, anh động viên được về làm ở Bộ Quốc phòng.

Đàm ít nói, anh hiền lành. Yến đã giới thiệu tôi tới học anh. Lớp học của

anh ở trên bin-đỉnh, ngay phòng anh ở. Đàm ở có một mình, nhưng tôi nghe nói anh còn một bà mẹ già, một cậu em còn đang theo học đại học.

Khi tôi leo hết những bậc thang lên tới phòng Đàm, tôi thấy cửa phòng đóng im ỉm. Tôi lắng nghe, trong phòng không một tiếng động. Nhưng đèn vẫn để sáng. Tại sao kỳ vậy? Tôi đưa tay lên gõ cửa, tôi nghe bước chân đi ra, rồi cái chốt cửa xoay nhẹ, khuôn mặt của Đàm.

Tôi hỏi khẽ:

– Thầy, chưa ai đến hết à?

Đàm mở rộng cửa, mời tôi vào phòng:

– Xin lỗi em, hôm nay tôi có chuyện

gia đình nên xin các em cho tôi nghỉ một buổi.

Đàm mời tôi ngồi xuống ghế, anh rót nước bùng tới, đặt trước mặt tôi:

– Hồi chiều tôi có nói với cô Yến nhắc lại các cô khác. Nhưng Yến không biết nhà em.

Tôi im lặng, tôi để ý thấy Đàm mặc nguyên quần áo làm việc. Giọng Đàm trầm trầm:

– Bởi vậy tôi phải ngồi đây chờ em để báo cho em biết tối mai tôi dạy bù.

– Thấy cẩn thận quá, tới không có thấy thì em về chớ có sao đâu.

Đàm cười:

– Cẩn thận vẫn có hơn.

Tôi đứng dậy:

– Dạ, chắc thầy bận việc, bây giờ em về.

– Khoan nào, công việc thì kể như đã xong rồi, lát nữa tôi đến thăm qua bà cụ.

– Thưa, bà cụ thầy làm sao?

– Mẹ tôi bị xe đụng...

– Ý, có sao không ạ?

– Cũng xoàng thôi, mẹ tôi đã về nhà. Bên ngoài thì sây sát qua loa, những tôi sợ tuổi già sức yếu...

– Dạ cũng đáng lo lắm!

Đàm ngồi xuống một cái ghế đối diện tôi. Anh lăm lỳ. Tôi lên tiếng:

– Lát thầy tới thăm cụ?

– Dạ lát nữa, tôi cũng mới ở đảng nhà về.

Thấy còn sớm, tôi đề nghị liền với Đàm:

– Thầy cho phép em đến thăm cụ.

– Chết, phiền cô quá!

– Không có gì đâu thầy...

Đàm còn dùng dằng chưa quyết định, tôi đứng dậy.

– Mình đi thầy ạ!

Đàm đành mỉm cười đứng dậy, chàng ra mở cửa cho tôi ra trước, chàng tắt đèn. Cầu thang tối, chỉ có ánh đèn từ những phòng dọc theo lối đi hắt ra. Đàm luôn miệng nói:

– Em đi coi chừng té đấy!

Xuống đến căn cuối cùng, tôi nói:

– Thầy vô lấy xe đi, em chờ thầy.

Đàm ngại ngùng, có lẽ ngại vì chiếc xe lambretta cũ kỹ của mình!

– Hay mình đi taxi!

– Thôi thầy ạ, xe thầy cũng được mà.

– Chiếc xe kêu quá!

– Ăn nhằm gì đâu.

Đàm vào lấy xe, chàng dắt xe ra đường, tôi leo lên yên sau. Chiếc xe của Đàm nổ vang trời, phun khói mù mịt. Chàng ngượng nói:

– Chịu khó một chút nghe em!

Đàm đưa tôi về nhà mẹ chàng, căn nhà tuốt trong hẻm Phú thọ Hòa. Chàng dựng xe trước cửa, đưa tôi vào nhà. Đèn dầu tối tù mù, bà mẹ Đàm nằm trên chiếc đi-văng người em trai ngồi bên cạnh. Đàm vội hỏi:

– Mẹ có đỡ không?

– Mẹ ngủ được anh à!

Người em trai ngược nhìn tôi, Đàm giới thiệu:

– Cô Hương học trò anh đến thăm mẹ đấy, còn đây là chú Thản, em của tôi.

Thản gật đầu chào tôi, anh ta nhanh nhẹn nói:

– Mẹ tôi may mắn chỉ sây sát qua loa, cảm ơn cô đã tới thăm.

Bà cụ ngủ say li bì, Đàm không kêu mẹ dậy. Chàng ngồi một lát rồi: đặt tay lên vai Thản.

– Cậu coi sóc mẹ nhé, anh đưa cô Hương về, sáng mai anh sẽ đến sớm trước khi đi làm.

Người em trai Đàm có nụ cười hiền hòa, anh tiễn chúng tôi ra cửa. Tôi ân hận vì đã quên không mua thứ gì đến biếu bà cụ. Tôi tự nguyện lân sau sẽ mua cam tới.

Đàm lên tiếng:

– Tôi cảm ơn Hương nhiều lắm, bây giờ tôi đưa Hương về nhé!

Tôi lưỡng lự, tôi chưa muốn về vội, tôi không thích cái không khí ở gia đình tôi. Không hiểu tại sao tối nay tôi

buồn lạ lùng. Tôi nói với Đàm:

– Còn sớm mà, thầy đưa em đi chơi đâu đó, em không thích về nhà sớm.

Chiếc xe chạy chậm chậm, Đàm đề nghị:

– Hay là mình đi uống cà phê, em biết uống cà phê không.

Tôi chưa bao giờ uống cà phê, tôi nghe nói uống cà phê mất ngủ. Nhưng tôi gật đầu đại:

– Dạ biết, em thích lắm!

Đàm giới thiệu liền:

– Quán cà phê ở chỗ này hay lắm, nhất là nhạc, tuyệt diệu...

Đàm quẹo xe vào đường hẻm, càng vào sâu, con hẻm rộng ra. Tới trước một

căn nhà có sân rộng, Đàm ngừng xe. Tôi nhìn vào bên trong thấy kê nhiều bàn ở vườn, trên những cành cây mắc đèn màu.

Đàm đưa tôi vào vườn, chàng chọn chiếc bàn dưới gốc cây. Ngồi trên chiếc ghế mây nhìn ngọn cây sum suê lá tôi thấy tâm hồn mình dễ chịu. Tiếng nhạc dịu dàng. Đàm chợt mỉm cười:

- Hương ưng ý chỗ này không?
- Tuyệt diệu lắm thầy ạ!
- Ở Sài Gòn rất nhiều quán cà phê, nhưng tôi thích nhất chỗ này đây!
- Chắc thầy thích uống cà phê lắm nhỉ!
- Hầu như tối nào tôi cũng ngồi đây. Sau một ngày mệt nhọc ngồi được

nửa tiếng đồng hồ như vậy mình sẽ thấy đỡ chán đời hơn.

Tôi mở to mắt nhìn Đàm:

– Thầy cũng chán đời?

Đàm bật quẹt châm một điếu thuốc lá, chàng rít đỏ đầu điếu thuốc:

– Tôi có phải gõ đá đầu.

Đứa bé hầu bàn chạy ra, Đàm hỏi tôi:

– Hương uống gì?

– Thầy uống gì em uống thứ đó.

– Hai phin đá!

Tiếng hát âm âm, thoang thoang, tôi có cảm tưởng âm thanh đó thoát ra từ những tàn lá xanh um trong vườn.

Gió đêm. mát dịu dịu. Bài hát Biển Nhớ của Trịnh công Sơn.

Đàm lắng nghe. Chàng cúi đầu nhìn xuống mặt bàn lót kính. Điều thuốc lá lập lòe trên môi chàng.

Tiếng hát như ngăn cách hẳn chúng tôi. Bản nhạc dứt, tôi hỏi Đàm:

– Thầy biết bài hát này?

Đàm gật đầu, mỉm cười:

– Bài hát của kỷ niệm.

– Vui hay buồn?

Đàm uể oải:

– Không biết vui hay buồn nữa, nhưng tôi hy vọng là đẹp.

Tôi bỗng trở nên tò mò, sự tò mò đáng ghét của con gái:

– Em nghĩ phải là kỷ niệm đẹp lắm, thầy kể em nghe nhé!

Đàm lắc đầu:

– Rất tiếc không thể làm vừa lòng Hương được. Hương có công nhận có những kỷ niệm người ta giữ kín trong lòng bao giờ cũng đẹp hơn là kể cho người khác nghe không?

– Xin lỗi thầy em tò mò quá!

Hai phin cà phê mang ra. Hai cái phin đồng bóng loáng thật đẹp.

Đàm săn sóc hai ly cà phê thật khéo léo:

– Tôi phải pha loãng cà phê cho Hương, uống đặc như tôi Hương thức trắng đêm mất.

– Còn thấy?

– Tôi quen rồi, tối không uống cà phê lại không ngủ được.

Tôi cười hồn nhiên. Khuôn mặt
Đàm mờ mờ trong bóng tối. Đàm hỏi
tôi qua hơi thuốc lá:

– Chắc đời sống Hương chẳng bao giờ có những lo nghĩ vẩn vơ nhỉ?

Tôi giả vờ ngạc nhiên:

– Vậy là thế nào hả thầy?

Đàm cười mở, trẻ trung, khác vẻ
nghiêm nghị trong những giờ dạy học
buổi tối:

– Nghĩa là hồn nhiên, trong sáng,
không phải lo ngại gì hết...

Tôi muốn bật cười về những nhận

xét của Đàm, tôi muốn đùa cợt, đùa cợt ngay chính sự cay đắng của mình:

– Vâng, đúng vậy, em chỉ biết ăn học, rảnh rang thì đi chơi. Em không biết buồn là gì.

– Gia đình em chắc hạnh phúc lắm?

– Dạ không biết nữa, bởi vì em sống trong gia đình bao nhiêu năm nay rồi, không khí vẫn vậy, nhưng có lẽ là một gia đình hạnh phúc.

Đàm bỗng trở nên dí dỏm:

– Nghĩa là khi buổi tối ba ngồi đọc báo má khâu vá, bà nội kể chuyện cổ tích cho các cháu nghe.

– Vậy là hạnh phúc đấy hả thầy?

– Như trong Quốc văn Giáo khoa Thư, thứ mẫu mực hạnh phúc gia đình người ta chả ca tụng thế là gì?

Tôi cay đắng, càng cay đắng tôi càng muốn đùa cợt:

– Không thày à, như vậy chỉ là hạnh phúc của thời thực dân bảo hộ, còn hạnh phúc gia đình thời Mỹ quốc viện trợ này khác.

– Nghĩa là thế nào?

– Giáo khoa thư phải hợp thời hơn như thế này: Buổi tối cả nhà cơm nước xong ba tôi lên vặn ti-vi, má, bà nội và các em xúm vào ngồi xem tuồng cải lương, ba ngồi uống rượu whisky, còn tôi thì không thích coi cải lương nên xin phép ba mẹ đi coi xi-nê với bạn.

Đàm bỗng cười lớn:

– Tôi không ngờ em lại có tinh thần khô hài tuyệt vậy,

Tôi cũng cười, cười chảy cả nước mắt, những giọt nước mắt ứa ra kẽ mắt vô tình. Sự cay đắng làm cô tôi khô lại. Một sự se sắt buồn đọng lại trên môi.

Đàm ngạc nhiên, chàng chưa bao giờ thấy tôi cười lớn như vậy.

Tôi cũng nhận ra mình đã cười quá lớn. Những người khách ngồi ở bàn gần đó ngoái cổ lại nhìn. Không biết tôi có quá lỗ bịch không?

Cà phê đã chảy hết, Đàm nhắc hai cái phin để ra bàn, chàng toan rót nước sôi vào ly tôi, tôi chặn lại:

– Em muốn uống đậm như thầy.

Đàm hơi ngạc nhiên, nhưng chàng chiều ý tôi, chàng múc đường vào ly tôi khuấy đều rồi cho đá, những miếng đá trong vắt. Chàng cẩn thận hỏi:

- Em có quen uống đặc không?
- Tối nào em không uống với ba.
- À, vậy thì được.

Tôi háo hức, đưa ly lên miệng uống một hơi hết nửa ly. Khi tôi đặt ly xuống tôi nhìn thấy ly của chàng vẫn còn nguyên, chàng đang nhìn tôi. Tôi bối rối về đôi mắt đó. Tôi thấy mình trẻ con. Chàng như một người lớn ngồi nhìn một đứa bé tỏ can đảm. Tôi ngượng ngùng vì hành động của mình.

Đàm chậm rãi nói:

- Uống cà phê chỉ thú vị khi nhấm

nháp. Uống một hơi như em đâu còn gì là ngon nữa.

Chàng nhắc ly cà phê của mình đưa lên miệng, chàng uống thông thả, đặt cái ly xuống bàn.

– Cà phê đậm, thơm ngon tuyệt,

Tôi ngượng chín người, tôi nhìn ly cà phê của mình, không dám nhìn chàng. Chàng đang cười tôi đó, cười con bé nứt mắt ra đã làm bảnh.

Người ngỡ đã xa xôi?

nhưng người vẫn đâu đây?

Tiếng hát Lệ Thu cất lên, chàng lắng nghe. Tôi nhìn thấy dấu hiệu thuốc của chàng đỏ rực. Đôi mắt chàng thật buồn bã hình như chàng không còn để ý đến tôi, Anh chàng lại mơ mộng rồi, một kỷ

niệm nào nữa đó. Tôi bỗng thấy mình ích kỷ, ích kỷ một cách hết sức vô lý. Tôi không thể nén được:

– Lại một bài hát kỷ niệm phải không thầy?

Tôi không ngờ Đàm gật đầu:

– Đúng, một bài hát chấm dứt kỷ niệm,

– Sao mà lảm quá vậy?

Đàm cười bình thản:

– Một đời người biết bao nhiêu là kỷ niệm. Tôi đánh dấu những kỷ niệm bằng các bản nhạc.

Kỷ niệm đó xảy ra khi bản nhạc đó đang được thịnh hành, hay là tôi thích nhất bản nhạc đó trong lúc đó.

– Rắc rối!

Đàm cười:

– Ủ, tôi nói có vẻ rắc rối thật.

Đàm lại cười, nụ cười của anh luôn luôn trong. khói thuốc. Tôi ngắm nghía chàng tự do, tôi không còn thấy “dễ sợ” như những buổi dạy học. Anh vui vẻ, tế nhị.

Đàm uống từng hớp cà phê, tôi bắt đầu thấy trống ngực mình đập thành thịch, ruột gan cồn cào. Chết cà phê đặc đang làm tôi khổ sở.

Thấy tôi ngồi im, Đàm lại gọi chuyện:

– Gia đình em chắc hẳn hạnh phúc lắm?

Tôi muốn bật khóc khi nghe chàng hỏi câu đó. Không lẽ tôi lại than thở với chàng, tôi cũng không thể than thở với bất cứ ai.

Hồi nãy tôi đã nói dối chàng. Tôi thấy mình ngạo mạn khi nói dối. Bây giờ tôi lại cần nói dối nữa, nói thật bảnh. Có chết ai đâu:

– Như Quốc Văn Giáo Khoa Thư đó thầy.

Đàm cười, chàng nói:

– Em đùa hoài.

– Thiệt đó thầy, em đã tả cảnh gia đình em cho thầy nghe rồi mà. Ba em là trưởng ty, má em áp-phe hột xoàn.

– Vậy thì giàu có quá rồi còn gì nữa.

- Má em nói tam tạm đủ ăn!
- Thời buổi này đủ ăn là khá lắm!
- Em chẳng để ý gì đến chuyện đó.

Tôi có trớn nói dóc:

- Ba má em làm ăn lương thiện...
Má em đi chùa, thờ Phật.

Tôi lại chợt thấy mình vụng về, vụng về vì khao khát. Nếu tôi ngu độn vô học, tôi sẽ sung sướng khi sống trong gia đình này. Nhiều khi tôi trách cha mẹ tôi, tại sao cho tôi ăn học làm gì.

Đàm nhìn tôi bằng đôi mắt vì nể:

- Nhiều người con gái mong mỗi một đời sống như em.

– Dạ, nhưng em chả cảm thấy gì là sung sướng cả, nhiều khi bức mình muốn chết, má em cứ bắt phải thế này thế kia, mấy đứa em nữa, chúng nó phá như quỷ, em thấy khổ khổ là...

– Chuyện đó thường quá trong một gia đình. Chỉ là những bức mình lật vạt, bức mình vì được yêu thương quá! Còn như tôi muốn vậy có được đâu.

Tôi làm bộ ngạc nhiên:

– Thế thầy khổ lắm à?

Đàm nhìn tôi qua làn khói thuốc:

– Khổ vật chất thôi, tinh thần thì thoải mái lắm, Hương đã nhìn thấy mẹ tôi em tôi. Toàn là những người dễ thương.

– Kể cả thầy!

Tôi không ngờ mình lại ăn nói bạo dạn như vậy. Tôi quan sát thái độ chàng. Chàng lặng thinh. Đến lượt tôi ngượng ngùng.

Đàm uể oải ngồi dựa lưng trên thành ghế. Đầu điều thuốc lá được rít đỏ liên tiếp:

– Muộn rồi, mình về đi!

Đàm trả tiền cà phê, chàng đưa tôi ra xe:

– Tôi đưa em về nhà nhé!

– Không được đâu thầy đưa em tới đầu hẻm thôi.

– Dĩ nhiên, tôi vào nhà Hương đâu có tiện, vả lại cái xe này kêu quá.

Tôi cười, dọn dĩ lên sau xe ngồi. Gió đêm mát lạnh. Tôi không còn để ý, khó chịu vì tiếng máy xe của chàng nổ vang trời vang đất.

Xe đậu lại đầu hẻm nhà tôi. Đàm ngạc nhiên:

– Thì ra Hương cũng ở gần nhà tôi nhỉ, có mấy bước.

– Hàng xóm mà, cảm ơn thầy nhé, hôm nay thầy cho em một buổi tối vui.

Tôi trở vào nhà. Mẹ tôi ra mở cửa. Bà nhú mắt:

– Sao hôm nay con về muộn vậy?

– Học xong rồi đi chơi.

Bà theo tôi lên lầu:

– Con gái nên giữ gìn, đừng đi chơi
luông tuông mang tiếng.

Tôi cười khẩy, tôi biết mình hỗn
hào, cái cười khẩy đó như chửi vào mặt
mẹ tôi.

Tôi vào phòng riêng thay quần áo,
Tôi cảm thấy bức bối khi nằm trong
phòng. Tôi ra ngoài bao lơn, ở ngoài đó
có cái ghế xích đu. Nhưng Cẩm Hường
đã nằm đó. Nàng buồn bã, thấy tôi ra
nàng uể oải ngồi dậy. Tôi vội nhường:

– Chị cứ nằm nghỉ đi.

Nhưng nàng cương quyết ngồi dậy:

– Em nằm lâu rồi chị ạ!

Tiếng nói của nàng thật dễ thương.
Tôi muốn gọi chuyện với nàng:

– Quê chị ở đâu?

– Cần Thơ.

– Thảo nào, tôi nghe nói con gái Cần Thơ đẹp có tiếng, chị cũng đẹp lắm.

Cầm Hường thở dài:

– Đẹp càng khổ chị ơi!

Bỗng nhiên tôi nắm tay nàng bóp nhẹ nhẹ.

Dưới con hẻm vắng hoe, chiếc đèn ngoài đầu hẻm vàng vọt.

2.

CHIẾC XE GẮN MÁY ĐẬU
LẠI trước cửa nhà. Bọn con
nít bu lại:

– Thầy cho em giữ xe.

Tôi nhận ra tiếng đám con nít có
đứa em nhỏ của tôi, nó bấu lấy chân
người khách, anh ta xô đứa em tôi
ngã ngối bệt xuống đất, thản nhiên tới
trước cửa bấm chuông.

Tôi vừa đi từ ngoài hẻm toi. Đứa em tôi mếu máo khóc, tôi thấy bất mãn, tôi nhìn người khách rồi giơ tay tát em tôi một cái:

– Ai cho mày ra giữ xe?

Thằng bé khóc thét, vừa lúc mẹ tôi ra mở cửa, người khách lách mình vào nhà. Mẹ tôi thấy thằng bé khóc, hỏi tôi:

– Tại sao nó khóc vậy Hương?

Tôi hăm hăm, không nói năng gì hết, tôi vào nhà, đi thẳng lên lầu, Những đôi mắt khách chơi nhìn theo tôi.

Tiếng mẹ tôi nheo nhéo ở dưới nhà mời chào khách chơi. Bà thật thành thạo, khôn khéo. Bà chỉ huy gái chơi như bà tướng.

Tôi nghe thấy những tiếng chân bước lên cầu thang, cửa phòng đóng mở rầm rầm. Tiếng cười của khách và gái chơi.

Mẹ tôi bế đứa em tôi khóc nhếch nhãi lên phòng, bà giơ tay đập tôi một cái:

– Chùa này, sao chị lại đánh em.

Thằng bé vẫn khóc nhếch nhãi, mẹ tôi nựng:

– Má đánh chị rồi.

Bà đặt đứa em lên giường, ngồi xuống cạnh tôi:

– Sao con lại đánh em vậy? Nó bé mà...

Tôi cúi kính:

– Má có biết nó làm gì ngoài cửa không?

– Nó chơi chứ làm gì.

– Hừ! Chơi tranh giữ xe với lũ du côn.

– Coi xe cũng được chứ sao.

Tôi lắc đầu:

– Má nghĩ vậy đâu có được, má muốn biến nốt em con thành ma cô nữa sao.

Mẹ tôi thoáng cau mặt, bà cười nhạt:

– Thì ra nuôi cho cô bây lớn, cho cô ăn học để cô về chửi lại tôi. Phải mẹ cô là tú bà đây, em cô là ma cô đấy.

Tôi lặng thinh, tôi điếng cả người, tôi không thể nói gì được cả..

Mẹ tôi càng nói hình như càng tức giận, bao nhiêu những uất ức chất chứa trong lòng được dịp trút lên đầu tôi. Giọng bà ướn nước mắt:

– Cô phải hiểu rằng cơm cô ăn, quần áo cô mặc, giấy bút cô học, tiền ở câu. Một mình tôi chịu nhục nhã. Bố cô đó, bà nội cô đó, nếu không có thuốc hút đã chết héo từ lâu rồi. Bây giờ cô lên mặt, cô khinh rẻ tôi...

Mẹ tôi hỉ mũi liên tiếp, tôi nằm úp mặt xuống gối nước mắt tôi tự động trào ra:

– Chẳng thà má đừng cho con ăn học.

– Sao mà khó thế, không được ăn học, cô oán trách tôi để cô ngu dốt, cho ăn học cô cũng oán trách. Sao tôi khổ thế này hả trời.

Cô là người có ăn có học đáng lẽ cô phải hiểu hoàn cảnh gia đình một nhà ba bốn miệng hút mà không làm nghề này thì lấy gì đổ vào miệng.

Bà nội cô vợ ông phủ, bố cô là cậu ấm sung sướng quen cái thân rồi, khổ một ngày có chịu nổi không. Một mình tôi xoay xở bao nhiêu năm trời nay, tôi nghĩ cô phải thương tôi. Ai dè...

Bà vừa đi vừa lẩm bẩm. Đồ phản. Đồ phản. Đồ nuôi ong tay áo, bà bế đứa con trai nhỏ xuống nhà.

Có tiếng cha tôi hỏi::

– Mẹ con có chuyện gì mà um sùm trên lầu vậy!

– Nó chửi tôi đấy, nó chửi tôi là mẹ tú bà đấy.

Cha tôi ho, ông tăng hắng:

– Cái con thật là mất dạy.

Tiếng bà nội tôi nhừa nhựa:

– Cái nhà này không còn phép tắc gì nữa, loạn, loạn mất thôi.

Tôi tưởng tượng ra hình ảnh bà nội tôi. Cụ ngồi xồm, đầu gối co rút lên tận mang tai, đang nạo xái thuốc phiện quèn quẹt. Cha tôi đang nhấm nháp ly nước trà đặc chiêu thuốc.

Đám khách chơi đã xuống nhà, họ nói năng um sùm. Một gã nói:

– Gái nhà chị chán bỏ mẹ, đứa nào trông cũng như hà bá từ thời tây đen gạch mặt để lại.

– Muốn gái mới hả, gái mới thì nhiều tiền.

– Chị tưởng gái nhà chị rẻ tiền lắm hả, tôi đi chỗ khác cũng chỉ ba bò [ba trăm đồng], mà gái thơm lừng, tha hồ chọn.

– Nói mà không biết ngượng miệng. tôi có đứa mới tinh đó, đi không.

– Mới tinh là thế nào, ở Gò vấp di cư lên hả?

– Bậy, con nhà lành.

– Bao nhiêu?

– Cái ngữ anh đi không nổi đâu, thôi chịu khó chờ xái nhì xái ba đi.

- Thì cứ nói để người ta về bán đồ.
- Ba chục!
- Có bớt không?
- Không bớt một xu!
- Kêu xuống coi nào.

Mẹ tôi lên tiếng gọi Cẩm Hường.

Tôi nghe tiếng dép của Cẩm Hường xuống cầu thang, rồi tiếng cười, tiếng nói năng khả ố của bọn khách chơi. Tôi nằm úp mặt xuống gối, tôi quá chán nản... Tôi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Khi tôi tỉnh dậy, nắng chiều chiếu chênh chếch qua cửa sổ. Đầu óc tôi rỗng tuếch, tôi không nghĩ ngợi gì. Tôi nhìn qua cửa sổ, bầu trời xanh ngắt,

một sợi mây mỏng lẳng đẵng trôi. Dưới nhà không còn náo nhiệt nữa.

Tôi vói tay lên đầu giường lấy quyển sách học, tôi lật ra, nhìn vào đó, nhưng đầu óc tôi không còn sức để thu nhận mặt chữ. Tôi úp quyển sách lên ngực.

Tôi nằm một lúc lâu rồi vùng dậy vào buồng tắm xối nước. Tôi thay quần áo.

Hôm nay tôi không bận chiếc áo dài trắng thường ngày. Tôi mặc jupe, chiếc jupe đỏ, ca rô trắng coi thật gọn. Tôi xuống nhà. Cha tôi nhòm dậy nhìn tôi lên tiếng hỏi:

- Con đi đâu vậy?
- Con đi chơi!
- Con không đi học hả?

Tôi lắc đầu:

- Không, con nghỉ!
- Năm nay thi đó, học hành như mày làm sao mà đậu được.

Tôi bướng bỉnh:

- Ba thấy đó, từ ngày con lên trung học đến giờ có bao giờ ba thấy con đứng hạng ba hạng tư đâu.

Cha tôi nằm xuống, ông tiếp tục tiêm thuốc phiện cho bà nội tôi:

- Con ôi, đừng tự tin quá!

Bà nội tôi chép miệng:

- Cái nhà này, không còn phép tắc gì nữa, con cái rồi hỏng hết...

Bà nội nói như rên rỉ:

– Thân già này còn sống ngày nào nhìn con cháu thấy khổ tâm, nhiều khi muốn chết quách cho rồi.

Cha tôi ấn cái dọc tàu sang:

– Thôi tôi xin cụ, khổ lắm...

Tôi ra nhà ngoài, mẹ tôi đang ngồi nói chuyện với một ông khách ở ghế salon. Ông khách quen, ông ta gật đầu với tôi.

Mẹ tôi nói:

– Thiệt tình mà nói với bác, tôi không thể bớt hơn được nữa. Đúng hai chục, nếu bác ưng thì làm luôn tối nay.

– Mười lăm đi, mười lăm cũng là đắt rồi, nó nhà quê chớ đâu có phải thiên kim tiểu thư gì.

Mẹ tôi cười hích hích:

– Ấy hoa đồng nội lại bảo đảm. Nếu bác đi mà mất rồi em không dám xin bác đồng nào. Chỗ quen biết mà, hên lắm đó!

Ông khách vẫn lắc đầu:

– Chịu, hai chục thì chịu, tôi mới có cái áp-phe hai chục mà trả hết vụ này thì còn đồng nào tắm bổ nữa.

– Bác cứ nói vậy chớ bác thiếu gì tiền. Em phải để dành cho bác đấy, nếu bác không ưng em để cho người khác vậy.

Tôi toan đi, nhưng mẹ tôi vẫy lại:

– Chờ má nhờ chút việc.

Tôi phải miễn cưỡng đứng lại. Mẹ

tôi tiếp tục nói chuyện với ông khách.
Ông khách năn nỉ:

– Ít ra thì chị cũng để lại tôi một vài ngàn. Tiền này tôi giấu bà xã mà.

– Anh muốn bớt bao nhiêu?

– Tùy chị!

– Bớt một ngàn thôi.

Ông khách nhăn mặt:

– Một ngàn thì làm mẹ gì được, bớt ba ngàn đi.

Mẹ tôi tỏ ra dễ dãi, tặc lưỡi một cái:

– Thôi được.

Bà quay lại tôi:

– Con lên kêu Cẩm Hương xuống đây cho má.

Tôi cau có:

- Con còn bận đi đảng này!
- Kêu xuống đây, chóng ngoan, má sẽ cho con xem cái này.

Tôi không còn thích một thứ gì hết nhưng tôi cũng gọi Cẩm Hường. Nàng nhìn tôi lo lắng:

- Má bằng lòng rồi phải không chị?
- Tôi không biết, chị cứ xuống dưới đó.
- Em sợ quá chị ạ!

Tuy nói thế, nhưng nàng vẫn xuống nhà.

Thấy mặt nàng mẹ tôi nói:

- Ông đây chịu đi con mười bảy

ngàn thôi, má đã bằng lòng, còn con nhận lời hay không thì tùy đó.

Cầm Hường lăm lét nhìn ông khách rồi nhìn mẹ tôi:

- Con không biết!
- Con để tùy má há?
- Dạ!

Bà quay ngoắt lại phía tôi:

- Mà đi đâu mà vội vậy.

Bà mở tủ, lấy ra một hộp nhựa đựng đồ nữ trang. Bà mở nắp hộp:

- Con thích cái nhẫn hột xoàn này không sáu ly đấy!

Tôi nhìn chiếc nhẫn không có cảm xúc gì. Mẹ tôi cầm lên:

– Má đã soi kỹ không có chút than chút bọt nào hết.

Bà cầm bàn tay tôi lên đeo cái nhẫn vào ngón tay áp út tôi:

– Xinh quá, má mua cho con đấy.

Tôi lắc đầu:

– Con không lấy đâu, con không thích đeo một thứ nữ trang nào hết.

Mẹ tôi ngấm nghĩa mãi bàn tay tôi:

– Bàn tay con xứng đáng đeo cái nhẫn này. Con nói vậy không được, con gái lớn rồi phải trang điểm vào một tí chứ.

Bà nhìn tôi:

– Ô, mà con gái má hôm nay ăn mặc đẹp quá. Phải vậy mới được. Con

lớn rồi, cô tú rồi cũng phải trang điểm chút đỉnh để người ta trông vào chứ!

– Người ta là ai vậy má!

– Ai tao đâu biết được, rồi mày cũng phải có chồng có con chứ sống bám mãi cha mẹ à!

Mẹ tôi ngăm nghĩa mãi bàn tay tôi:

– Má đã đưa cho người ta một nửa tiền rồi, nếu con lấy má sẽ đưa nốt.

Tôi tháo chiếc nhẫn:

– Trả lại má này, đeo vướng tay quá con không thích.

Mẹ tôi can:

– Thì cứ đeo đi chơi đi, mai má mới phải trả lời dứt khoát cho người ta mà.

Tôi đứng dậy. Lần đầu tiên tôi mang một món nữ trang, lại là món nữ trang đắt tiền, tôi thấy ngượng ngịu. Tôi nghĩ đến đời sống nghèo nàn của Đàm. Chắc ngày hôm nay tôi nghĩ đến Đàm thật nhiều.

Đàm có cảm tình nhiều với tôi, mấy đứa bạn tôi bắt đầu xâm xì. Giờ này có lẽ Đàm đang ngồi chờ tôi ở nhà. Buổi tối hôm nay anh không phải dạy học.

Tôi nói với mẹ:

– Được, con đeo cái nhẫn. này đi chơi, nhưng con không lấy đâu.

Mẹ tôi cười dễ dãi:

– Tùy cô!

Bà mở cửa cho tôi ra đường, Tôi đi trong hẻm, hình như nhiều người nhìn tôi. Tôi hiểu họ nghĩ gì về tôi, nhất là mấy đứa con trai ngồi trên bậc thềm.

Trong số đó có cả thằng chơi với tôi hồi nhỏ. Chắc hẳn chúng đang nghĩ bậy về tôi. Những tiếng huýt sáo đuổi theo tôi.

Tôi ra đến ngoài đường mới thấy đỡ bức bối. Tôi vẫy chiếc xích lô, chỉ về phía đầu đường. Chiếc xe chạy có ba phút đã tới binh-đình Đàm ở.

Tôi đưa tờ giấy năm chục cho người xích lô, nói khỏi thói lại Người phu xích lô cúi đầu cảm ơn tôi đã xài bánh, lần đầu tiên tôi tiêu tiền một cách bừa bãi.

Tôi leo lên cầu thang, sao hôm nay tôi thấy chân tay rời rã. Lên đến phòng

Đàm tôi phải đứng lại thở, bết mặt mới
giơ tay gõ cửa.

Quả nắm xoay nhẹ, khuôn mặt
tươi cười của Đàm ngó ra. Chàng nhìn
tôi từ đầu đến chân.

Đàm mở rộng cánh cửa:

– Mời em vào!

Hương ngồi xuống cái ghế bành
mọi khi nàng vẫn ngồi:

– Thấy chờ em lâu lắm phải không?

Đàm cười:

– Ăn thua gì đâu.

Tôi ngồi dựa người trên đệm ghế
bắt chân chéo.

Đối với Đàm ít lâu nay tự nhiên tôi có cảm tưởng đã quá thân thiết với chàng. Đôi khi tôi mơ ước vẫn vợ. Nhưng Đàm lúc nào cũng vẫn giữ thái độ đẹp. Hình như Đàm không tiến xa hơn tình thầy trò bao nhiêu. Tình cảm chàng chừng mực.

Tôi ngồi nhìn ngửa mặt lên cái quạt máy quay uể oải trên trần. Tôi chợt thở dài. Đàm tới bên cạnh:

– Tại sao Hương lại thở dài?

– Chán quá thầy ơi!

Đàm ngạc nhiên:

– Hương mà cũng chán nữa sao?

Tôi im lặng không trả lời. Anh thật nhút nhát quá, anh không hiểu gì hết. Tôi không thể tin Đàm đã từng trải,

qua những mối tình anh còn khờ khạo quá sức đối với tôi.

Tôi ngồi đó, Đàm chỉ cần tiến gần lại hơn cầm bàn tay tôi. Tôi sẵn sàng ngã đầu vào vai chàng.

Đàm xa cách, chàng ngồi trên cái ghế bàn viết, chàng nhìn tôi, nhìn và không dám đụng đến. Tôi biết chàng đang nghĩ gì, tình cảm của chàng đối với tôi như thế nào. Tôi khép mắt lại giả vờ như mệt mỏi lắm. Tôi ngồi như thế thật lâu, khi mở mắt ra, tôi thấy chàng đứng ở cửa sổ đang nhìn vợ vẫn xuống đường sá, điều thuốc lá ngút khói trên môi chàng,.

Tôi bực bội ngồi dậy, tiếng trở mình của tôi làm chàng quay lại. Tôi sửa lại mái tóc.

– Em về!

Chàng đến bên cạnh tôi:

– Ơ hay sao lại về?

Tôi bực bội:

– Đến thăm thấy một lát thôi...

– Hôm qua Hương hứa đi chơi với tôi kia mà.

Tôi làm mặt giận:

– Nhưng không thích nữa.

Đàm tiến lại gần hơn:

– Tại sao, ơ hay.

Bỗng nhiên tôi thấy bàn tay Đàm đặt lên bàn tay tôi, bàn tay tôi có đeo chiếc nhẫn, chàng sờ vào chiếc nhẫn, chàng bóp nhẹ ngón tay tôi:

– Hương, Hương giận tôi đấy à?

Tôi quay mặt đi. Tôi lại muốn khóc khi bàn tay Đàm đặt lên vai tôi, trên cổ tôi. Chàng xoay đầu tôi lại, nhìn thẳng vào mặt tôi.

– Hương, Hương nhìn tôi này...

Tôi nhắm nghiền mắt, tôi thấy lòng mình xốn xang. Tôi nghe thấy tiếng thở của chàng, thấy hơi thở ấm áp của chàng trên mặt tôi. Một nụ hôn dịu nhẹ trên trán tôi, hai mắt tôi và cuối cùng trên môi tôi.

– Hương ơi! Anh yêu Hương!

Tôi xô nhẹ Đàm ra mở bừng mắt, tôi nhìn vào mặt chàng, tôi không nói một câu nào.

Tôi nhìn rõ nét lo lắng trên mặt Đàm. Đột nhiên chàng quì xuống trước mặt tôi chàng gục đầu vào lòng tôi.

– Em có hiểu anh không?

Tôi không thể nói gì với chàng. Tôi bàng hoàng vì những cảm giác vừa rồi. Tôi đưa bàn tay lên đặt trên đầu chàng, những ngón tay luồn vào tóc chàng. Tôi muốn ghì cái đầu đó trong; lòng mình.

Chiếc quạt trần vẫn uể oải quay. Tôi nhìn lên đó và đầu óc rỗng tuếch tôi không nghĩ gì hết, không nghĩ đến thân phận tôi, không nghĩ đến gia đình người mẹ tú bà và người cha nghiện ngập.

Bỗng nhiên tôi bật cười, tiếng cười của tôi giòn tan làm Đàm ngẩng lên:

– Tại sao em cười!

Tôi ngang ngang chướng chướng:

– Ứng cười thì cười chơi vậy đó!

Mặt Đàm đỏ lên, đôi mắt thoáng giận dữ:

– Thôi chứ!

Tôi lại muốn cười phá lên. Tôi không biết tại sao mình lại tức cười một cách hỗn xược đến vậy? Đàm buông tôi ra:

– Em khinh tôi!

Nhìn nét giận dữ của chàng tôi lại muốn cười to hơn. Bất ngờ Đàm vung tay, một cái tát bồng rắt trên má tôi.

Tôi đưa tay lên sờ má theo phản ứng. Rồi tôi ngạc nhiên, tôi im lặng,

đăm đăm nhìn chàng. Tôi bỗng òa khóc, như một đứa trẻ.

Đàm cuống quýt, chàng, ôm lấy tôi, chàng hôn lên má tôi:

– Anh xin lỗi... Tại em làm anh nóng.

Hai tay tôi xuôi xuống, tôi nức nở.

Đàm nói, chàng nói thật nhiều, toàn những lời van xin. Tôi không mấy để ý đến những lời ấy, tôi chỉ thấy mình yêu chàng yêu, một cách tha thiết sau cái tát. Tôi ôm lấy đầu chàng, gục mặt lên đó.

– Anh thật là xấu tính, anh hung dữ với em vô lý quá, bỏ qua đi nhé, anh hứa từ nay không còn như thế nữa.

Tự ái tôi được vuốt ve, Chàng sờ thấy cái nhẫn trên ngón tay của tôi:

–Ồ cái nhẫn đẹp quá nhỉ, chắc là đắt tiền lắm. Anh ngu dốt về vụ này lắm.

Tôi thấy vui vui:

– Em cũng vậy, mẹ em nói cả trăm ngàn đấy.

– Một gia tài đó, chưa bao giờ anh nghĩ mình sẽ có số tiền đó.

Tôi lại tỉnh quái, tôi hỏi chàng:

– Vậy nếu yêu em anh có nghĩ đến chuyện cưới em không?

– Có chứ, bắt buộc...

– Anh không có tiền làm cách nào cưới em được.

Chàng ngẩn mặt ra:

– Ủ nhỉ!

– Anh thấy không, đâu phải việc gì cũng giản dị.

Chàng im lặng một lát, tiếp:

– Dẫn sao anh cũng phải lo.

Tôi càng đùa cợt chàng:

– Anh sẽ phải dẫn cưới một cái nhẫn kim cương như cái này, rồi may áo cưới cho cô dâu, sắm sửa đủ thứ, ngày đón dâu phải thuê ba bốn cái xe hơi.,.

Mặt Đầm cứ ngẩn ra:

– Lâu lắm rồi anh không nghĩ đến điều đó.

– Anh ngây thơ thật!

– Đúng, hoàn toàn ngây thơ.

Tôi tiếp tục đùa bốn chàng:

– Ít ra anh phải làm đẹp mặt cha mẹ em, gia đình em lễ nghi từ mấy đời nay...

– Anh hiểu.

– Bố em là một ông trưởng ty, mẹ em buôn bán hột xoàn giàu có. Còn họ hàng, toàn ông nọ bà kia.

Tôi nhìn rõ sự bối rối trên mặt Đàm. Chàng thở dài:

– Gia đình anh lại nghèo quá, làm sao được. Em tính coi khoảng chừng bao nhiêu tiền thì cưới được?

– Mèng ra cũng ba trăm ngàn, ba má em dễ lắm mà.

– Bán cả cái mạng anh đi cũng không được ngàn ấy tiền.

– Em có một cách!

– Cách gì?

– Em bỏ cha bỏ mẹ trốn đi với anh,

– Ấy không được, anh cấm em nói điều đó. Không việc gì phải làm vậy.

Tôi nhún vai:

– Vậy thì chịu!

Bóng tối bắt đầu xâm nhập căn phòng. Đèn vẫn gục đầu trên chân tôi, chàng im lặng, căn phòng chỉ còn tiếng quạt máy kêu đều đặn, buồn nản.

Tự nhiên tôi thấy lòng mình buồn thấm thía. Mình sẽ đi đến đâu, tôi không thể trả lời được những câu hỏi này. Tôi xót xa cho thân phận mình.

Buổi đi chơi chúng tôi nói với nhau thật ít. Tôi biết Đàm lo lắng, riêng tôi thì thanh thoi. Tôi thương hại chàng, có lẽ chàng đã quá say mê tôi.

Ngồi trong quán cà phê, tôi cầm tay chàng.

– Đừng lo lắng nữa anh, nếu anh có thật bụng yêu em điều đó đâu có khó,

– Ô hay, hay em cho là anh yêu em chưa hết lòng sao?

Tôi nắm chặt tay chàng hơn:

– Tin chứ!

Chàng nhìn đồng hồ:

– Mình về đi, muộn rồi đấy!

Tôi ngó nhà tôi, chàng dừng xe lại, tôi không chịu xuống xe, tôi quá chán nản gia đình mình:

– Em về nhà anh!

– Không được em phải về...

– Mặc kệ!

Đàm bản khoản:

– Em làm thế là giết anh đấy, em con nhà gia giáo anh có nhiệm vụ phải giữ gìn cho em.

Tôi cười khẩy, xuống xe, đi vào ngõ hẻm, tôi không từ giã chàng. Tôi biết chàng đang nhìn theo tôi.

Một lát sau tôi nghe tiếng động cơ xe Đam chuyển bánh. Tôi đi sâu vào trong hẻm, tôi gặp gã đàn ông hồi chiều đang đi ra, bước chân của gã nặng nề, mệt mỏi.

Tôi biết mọi chuyện đã xong xuôi Cẩm Hường đã là đàn bà.

Cửa nhà chưa đóng hẳn, tôi xoay quả nắm cửa bước vào nhà. Bà nội và cha tôi vẫn nằm hút thuốc phiện.

Cả hai hình như say thuốc, chả ai nói với ai một câu.

Bà nội tôi gối đầu trên một cái gối cao đan bằng mây, hai mắt sâu hoắm nhắm nghiền, miệng há hốc. Trông cụ thảm não như một xác chết.

Còn cha tôi, ông vén quần lên đến tận bẹn, hai tay vẫn tiếp tục tiêm thuốc. Hai mắt ông lơ lơ ngoái nhìn tôi:

– Con về muộn vậy con?

Tôi không trả lời, lên thang lầu. Tôi nghe tiếng mẹ tôi nói léo nhéo:

– Tổng cộng tiền ông khách đi con là mười bảy ngàn. Ba con lấy mất mười ngàn rồi, vậy số tiền còn lại này thuộc về má. Con tính lại coi, đúng không nào, này nhé, chia ba, mười bảy ngàn chia ba, con lấy một phần là là năm ngàn rưỡi, cứ coi là năm ngàn bảy đi: Vậy mà ba con cầm trước mười ngàn có phải là còn thâm vào của má ba ngàn mấy nửa không. Nhưng thôi chuyện ấy bỏ qua, mình làm ăn lâu dài với nhau. Má xóa nợ cho con, từ mai, đi khách con sẽ bắt đầu được chia...

Tôi vào phòng mẹ, tôi thấy Cẩm Hường ngồi cúi gằm mặt. Sau vụ phá trình này nàng không được đồng nào.

Mẹ tôi vẫy tôi lại:

– Hương, con vào đây, con tính toán cho em nghe vậy có phải không?

Tôi không muốn tham dự vào việc làm của mẹ tôi. Tôi cúi kính:

– Con không biết!

Mẹ tôi gắt lên:

– Ở hay cái con này.

Nhưng tôi lờ đi. tôi sang phòng thay quần áo, tôi quá quen thuộc với cảnh bóc lột gái chơi của mẹ tôi. Bà đủ mảnh khóe để lột hết tiền của những cô gái khốn nạn ấy. Khi họ ra khỏi nhà tôi, họ tàn tạ, bệnh tật.

Tôi ôm đầu, gieo mình xuống: giường, tôi làm sao có thể sống được mãi trong không khí gia đình đi điểm này. Tôi không hiểu tại sao hồi này mỗi lúc tôi lại chán gia đình hơn. Những cảnh đó không phải tôi mới chứng kiến, tôi đã chứng kiến từ khi biết nói. Có lẽ vì tôi bắt đầu tìm thấy tình yêu Đàm.

Tương lai tôi vô cùng đen tối, tôi cần phải tìm một lối thoát cho Đàm.

Ở phòng bên kia, mẹ tôi vẫn nỉ non khuyên lơn Cẩm Hường. Hình như nàng vẫn khóc. Mẹ tôi nổi nóng:

– Thế bây giờ cô muốn gì, cô muốn lấy hết tiền này chứ, làm con người phải biết điều chứ, hạng người đâu thấy tiền là tối mắt mũi lại.

Mẹ tôi lê dép lẹp kẹp đến phòng tôi đập cửa:

– Hương mày ra đây tao bảo.

Tôi uể oải ngồi dậy. Mẹ tôi hối thúc:

– Ra mau!

Tôi miễn cưỡng lên tiếng:

– Con ra đây!

Hai hàm răng mẹ tôi rít vào nhau:

– Mày mang cuốn sổ gái ra đây, vạch vào mặt cho nó hiểu, cái thứ quê mùa đần độn quá, nó cứ làm như mình ăn chặn của nó không bằng.

Tôi theo mẹ sang phòng mở tủ lấy cuốn sổ. Mẹ tôi hăm hở hỏi:

– Hôm trước mày có ghi mười ngàn bố con bé này mượn không?

Đứng trước mẹ, tôi lại run sợ, tôi nghĩ đến những cái tát tai mẹ tôi từng tặng tôi hồi nhỏ. Tôi lí nhí:

– Có, con có ghi.

– Mà có bắt con nhỏ này ký nhận không?

– Không...

Mẹ tôi tru tréo:

– Sao mà có ăn có học mà ngu vậy, tiền nong phải đàn hoàng. Tay tao có đưa cho bố nó mười ngàn đồng.

– Mà vạch sổ ra tính cho nó coi, nó tưởng tao thèm hiếp đáp nó.

Mẹ tôi gieo phịch người xuống giường, Bà than:

– Thiệt là khổ, thiên hạ coi tiền mình như rác rưởi. Bà nội mày, bố mày, chúng mày có hiểu tao khổ như thế này không, bao nhiêu là miệng ăn, miệng hút, chỉ mình tao xoay trở.

Trong nhà im phăng phắc, chỉ mình tiếng mẹ tôi xoe xoe, âm thanh nhức tai nhức óc.

Bây giờ thì mẹ tôi quay câu chuyện sang bà nội và ba tôi. Bà than thở đủ chuyện, nhiều câu nói của bà khiếm nhã. Tôi thấy dưới nhà nín khe, tôi chắc chắn bà nội và cha tôi còn thức. Người ta nói phần đông người hút thuốc phiện nhiều khi tư cách hèn dî.

Câu nói này tôi thấy đúng với bà nội và cha tôi, Nhiều khi tôi bất mãn, tôi nói với cha. Cha tôi xua đi.

– Kệ bà ấy, bả nóng, xong rồi thì thôi ấy mà.

Mẹ tôi quay sang tôi:

– Thế nào, mày đã vạch vào mặt cho nó coi chưa.

Cầm Hường không xem sổ, nàng gạt cuốn sổ đi:

– Thôi chị à, sao cũng được.

Sau khi át giọng Cầm Hường mẹ tôi bắt đầu nhỏ nhẹ:

– Con phải hiểu má, ở nhà này không ai ăn hiếp ai hết. Vụ này con thấy đó, phần thiệt thòi về má. Ngày mai đi khách con lại bắt đầu ăn tiền chia, mới phá lưới chắc chắn má phải nài giá cao,..

Mẹ tôi tới ngồi cạnh Cẩm Hường.
vuốt tóc nàng, cầm bàn tay nàng:

– Con mệt lắm hả, thôi đi ngủ đi,
đi ngủ cho lại sức, đêm nay con ngủ với
má.

Tôi gấp cuốn sổ lại, đứng dậy:

– Con xong việc rồi chứ?

– Vâng!

Mẹ tôi nói tiếng vâng một cách mỉa
mai hằn học. Chợt nhớ ra tôi tháo chiếc
nhẫn hột xoàn đưa cho bà:

– Trả má đấy!

– Mà chê hả?

– Con không thích đeo.

Mẹ tôi giận dữ giật lại chiếc nhẫn:

– Vâng, mời cô bước cho khuất mắt tôi.

Tôi trở về phòng riêng bật chiếc đèn đêm. Tôi nằm thừ ra nhìn lên trần nhà. Ý nghĩ bỏ nhà ra đi vụt hiện trong đầu tôi mỗi lúc thêm rõ rệt. Tôi nghĩ trọn vẹn đến Đà...

* * *

3.

XNGƯỜI KHÁCH CON TRẺ,
ANH TA vào khoảng hai
mười lăm hai mươi sáu tuổi. Anh mới
đến nhà này lần đầu.

Mẹ tôi tiếp đãi anh ta một cách hời
hợt. Anh ta lắc đầu với mọi cô gái diễn
qua mặt anh. Anh nhìn tôi hau háu, tôi
ngồi im dưới chân giường cha tôi.

Mẹ tôi đi qua, anh nín lại nói nhỏ
gì đó. Mẹ tôi vùng tay:

– Đừng có bày bạ con gái nhà người ta.

Anh ta chợt cất tiếng cười sáng khoái.

– Vậy hả, tôi không biết, xin lỗi nghe.

Anh ta nhìn tôi với ánh mắt dịu hơn, hơi có vẻ ngượng. Tôi đứng dậy, lờ đi, tôi ra ngoài ghế sa lông ngồi.

Mẹ tôi lên tiếng:

– Hết rồi, anh chê hết nên chẳng còn ai đáng tiếp anh.

Người thanh niên thở dài:

– Buồn quá nhỉ, thằng bạn tôi nói có một em mới thơm lắm.

– Nó chưa tiếp khách, mới phá!

– Tiếp tôi đi.

– Không được!

Người thanh niên cất tiếng, anh ta ngạo nghễ hỏi:

– Bao nhiêu tiền!

Tôi nghe tiếng xấp giấy bạc ném ra bàn. Hình như tập giấy bạc dày lắm. Mẹ tôi dịu giọng:

– Làm gì mà nóng dữ vậy.

– Chơi bởi hết mình.

– Được, anh chờ tôi chút nhé, nói thú thật với anh em nó còn đau.

Tiếng cười của gã thanh niên lại cất lên. Tôi trở vào nhà, tôi muốn nhìn rõ mặt hắn hơn. Hắn cao lớn khá đẹp trai, mặt hơi lì lợm. Nhìn vào đôi mắt

hắn, tôi thấy hơi sờ sợ.

Trên mặt bàn, trước mặt hắn một xấp giấy năm trăm dây cộm. Mẹ tôi ham là phải lắm, hắn sẽ là một trong những người khách xộp.

Tiếng guốc mẹ tôi xuống cầu thang.

Bà tươi cười báo tin:

– Em nó bằng lòng rồi, nể anh lắm đó.

Gã thanh niên vỗ đồng tiền, đút vào trong áo sơ mi:

– Chó không chê cứt thì người ta không chê tiền.

Mặt tôi nóng bừng vì câu nói của hắn, nhưng trái lại, mẹ tôi vẫn vui vẻ:

– Đúng đó anh, đời là thế.

Hắn hất hàm hỏi:

– Bao nhiêu?

– Mới xái nhì, năm ngàn.

Hắn huýt gió một tiếng:

– Năm ngàn một cái à?

– Dạ!

– Xách cổ nó xuống đây cho tôi coi.

Mẹ tôi điệu Cẩm Hường xuống, bà hết lời ca tụng Cẩm Hường với người khách lạ. Anh ta chỉ cười nhạt:

– Đồng ý nhưng không đáng năm ngàn cái xái nhì này. Ba ngàn đó, bằng lòng thì đi.

Mẹ tôi cười nói giả lả, quảng cáo món hàng mới từng bừng. Ngã giá

xong gã thanh niên đưa Cẩm Hường lên lầu. Một lát sau tôi nghe tiếng la hét tiếng đập cửa rầm rầm trên lầu. Cha tôi hốt hoảng ngồi bật dậy.

– Mình chạy lên coi chuyện gì trên lầu.

Mẹ tôi vút cả dép chạy chân đất lên, tôi chạy theo.

Cửa phòng mở toang, quần áo Cẩm Hường xốc xếch, tóc tai rũ rượi, nàng chưa kịp cài khuy áo để hở ra bộ ngực trắng non bầm đỏ những vết cắn cắn.

Gã thanh niên hăm hăm:

– Đ.m. gái nhà chị hỗn quá!

Mẹ tôi hỏi giật giọng:

– Làm sao?

– Nó hỗn, tôi không đi con này, trả tiền lại đi.

Cầm Hường khóc thút thít, mếu máo:

– Ông này dữ quá, ông cắn con.

Mẹ tôi sùng sộ:

– Chơi bởi ông nên đàn hoàng tử tể, ông không nên...

Gã thanh niên tiến ra:

– Không nói nhiều, trả lại tiền ngay.

Mẹ tôi dữ tợn không kém, bà chống nạnh:

– Đã vào phòng không đòi được tiền, muốn gì cũng được.

– Đ.m. tiền chó có phải giấy lộn đâu chị, không trả chị biết tay tôi.

Mẹ tôi dữ tợn, xỉa xói vào mặt gã:

– À mày đe dọa bà hả, truyền đời cho mày biết mày mà đụng vào bà mày chết không có đất chôn.

Trống ngực tôi đập thình thịch, tôi lay tay mẹ:

– Thôi má à, trả tiền cho người ta đi.

Mẹ tôi xô tôi:

– Mày con nít biết gì, tao đủ sừng đủ sỏ ăn thua đủ với thằng này mà.

Gã thanh niên nhìn vào mặt tôi cười đều:

– Em bé biết điều đó, tiếc rằng em sinh trong cái nhà dĩ điểm này.

Thằng em nhỏ tôi chạy lên hỏi mẹ tôi:

– Con đi nghe má!

Mẹ tôi gật đầu. Tôi gọi giật lại không kịp. Tôi biết sẽ có chuyện xảy ra.

Gã thanh niên vẫn tỉnh bơ, gã hỏi lại mẹ tôi một câu thật hỗn:

– Cóc làm gì cũng lấy tiền hả?

– Tao không trả đó, muốn gì?

Gã cười nhạt:

– Được, truyền đời cho chị biết, đừng hòng yên ổn làm ăn, nuốt của thằng này bốn ngàn hóc xương đó.

Gã nhìn vào mặt tôi một lần nữa rồi xuống lầu.

Tự nhiên tôi lo sợ. Gã đi thẳng ra cửa. Nhà tôi chỉ có con đường hẻm độc nhất ra lộ. Sự nguy hiểm đang chờ hẩn ở đầu hẻm.

Mẹ tôi ngồi ở ghế sa lông chửi bới lèm bèm. Tôi vội mở cửa chạy ra hẻm. Tôi nhìn thấy gã thanh niên gục xuống vì những cú thoi cú đập bạo tàn của gã du đảng Bảy Say. Bảy Say là trùm du đảng khu này. Hẩn và đàn em bảo vệ căn nhà tôi.

Tôi chạy vụt ra kêu lớn:

– Anh Bảy, anh Bảy!

Bảy Say đập vào mặt gã thanh niên, gã lê lết trên mặt đất, máu mũi máu miệng tèm lem. Tập giấy bạc của hẩn rơi ra đất. Bảy Say dùng chân đá hất tung lên, bắt gọn trong tay.

Gã chỉ vào mặt gã thanh niên:

– Tha cho mày, cút khỏi xóm này nghe.

Gã thanh niên lồm cồm bò dậy. Tôi thấy lòng mình xót xa vô cùng. Tôi không ngờ mẹ tôi có thể hành động đến như vậy.

Bảy Say tới trước mặt tôi:

– Kệ nó cô, đ.m. thằng nào phách lối vô đây không thoát khỏi tay tôi mà.

Người lối xóm không dám ra cửa, ai cũng ngán Bảy Say, tôi lủi thủi đi vào nhà.

Thằng em trai tôi chạy về khoe rồi rít:

– Má à thằng cha bị anh Bảy Say

đánh sặc máu mồm máu miệng, lết như con chó ra khỏi xóm. Anh Bảy còn lấy tiền của chả nữa, tiền nhiều ghê má à.

Mẹ tôi cười:

– Tao khỏi phải trả tiền rồi! Cho nó biết thân, chọc vào tao chỉ có ồm đòn.

Bà nội tôi ngồi bó gối bên cạnh bàn đèn thuốc phiện:

– Mà y không nên thế, mình làm ăn đã bất hợp pháp nên giữ gìn, càng ít gây rắc rối càng tốt.

Mẹ tôi hú một tiếng:

– Tôi xin cu, cụ đứng xía vào công việc làm ăn của tôi. Cụ tưởng tôi sung sướng lắm khi làm nghề này hả. Nếu chồng tôi không nghiện ngập, giới

giang như người ta cái thân tôi đâu phải nhục nhã như thế này,

Cha tôi năm lạng người. Ông không thể nói được gì. Thật ra ông không đủ tư cách để nói. Ông luôn luôn chịu lép vế tất cả chỉ vì bệnh nghiện ngập của ông, của mẹ.

Những lúc đau khổ quá ông chỉ biết bứt đầu bứt tai than thở một mình.

Bỗng có tiếng gõ cửa, thằng em trai tôi chạy ra mở, tới năm sáu người khách. Mẹ tôi lại tươi cười chạy ra đón tiếp, Bà kêu gái rầm rầm.

Bà nội tôi phải nhường chỗ cho một ông khách nằm hút. Cha tôi nể vì ông khách này.

– Làm vài bi chứ?

– Dạ, phải có vài bi mới giai phong.

Cha tôi cười:

– Lần nào ông cũng làm vài bi các em nó kêu trời kêu đất.

Ông khách cười ha hả:

– Tôi có để chúng nó thiệt thòi đâu.

– Dạ chúng kêu vậy, nhưng khoái ông lắm.

Bọn khách trẻ đã lên lầu. Mùi thuốc phiện nướng thơm lừng. Ông khách hút một hơi ba điếu. Ông nằm vắt tay lên trán lơ mơ. Cha tôi trở dậy rót một tách nước trà mạn sen nóng hổi:

– Uống tách trà chiều thuốc ông.

Ông khách đỡ lấy tách nước.

– Ba bi vậy đủ chưa?

Cha tôi cười nhe hàm răng lam nhám:

– Ba bi là chết con người ta rồi còn gì.

Uống xong ly nước, ông khách lại nằm xuống, ông ta khoe:

– Tôi mới đi Hồng Kông về.

– Thảo nào lâu quá không thấy mặt đàn anh. Ông đi công vụ hay du lịch?

– Công vụ mà cũng là du lịch, chơi cho sướng cái thân già tội gì phải không ông.

– Dạ, chắc ở bên Hồng Kông cái mực chơi bởi ngon lành lắm phải không?

Ông khách chắt lưỡi:

– Còn phải nói, nhất thế giới...

Câu chuyện bắt đầu có trớn, cha tôi nói:

– Tôi thấy nước mình cấm đoán những vụ chơi cờ này vô lý quá. Cấm đoán nào có được.

Ông là người chơi cờ nhiều hẳn ông biết, ở Sài Gòn này biết bao nhiêu. Chẳng thà chính phủ cứ cho công khai rồi thu thuế...

Ông khách gật gù:

– Ông nói chính hợp ý tôi, nếu tôi không lầm, mặc dù chính phủ không thu thuế nhưng những chủ chứa vẫn phải mất tiền...

– Dạ, làm sao thoát được, tiền không vào chỗ này cũng vào chỗ khác. Nếu không mất tiền chúng tôi đâu có được yên ổn làm ăn.

– Mỗi tháng hết bao nhiêu?

– Dạ không chừng, một vài chục ngàn để các ông lơ đi cho chớ.

Ông khách cười khà khà:

– Đất nước có nát như tương cũng chỉ vì tham nhũng.

Câu chuyện tham nhũng nhạt dần, cha tôi lại hỏi sang chuyện chính trị:

– Tình hình này liệu có yên được không?

Ông khách đưa tay che miệng ngáp:

– Làm sao mà tiên đoán được. Mình

có thiện chí, mà kẻ không có thiện chí
đôi thoại với mình rút cuộc có đi đến
đâu.

Cha tôi hút xong điếu thuốc, nhả
khói lơ mơ:

– Chúng nó ngoan cố, tôi nghĩ
mình với đồng minh cứ đánh thấy mẹ
nó, bắt nó hàng vô điều kiện.

– Còn dư luận quốc tế. Mỹ là nước
dân chủ, đồng ý Mỹ thừa sức tiêu diệt
Bắc Việt trong nháy mắt...

Cha tôi lại mang luận điệu chính
trị, học mót được của khách chơi nói
vung vít. Ông khéo tổng hợp những
ý kiến mọi người để làm thành ý kiến
ông. Ông khách cười khà khà:

– Có lẽ ông theo dõi báo chí lắm.

– Có chữ, báo chí, radio, tivi, tuy nằm một chỗ nhưng phải biết chuyện nọ chuyện kia để tiến thoái.

Tôi muốn phì cười vì lời nói của cha tôi.

Mẹ tôi từ trên lầu đi xuống, theo sau là mấy người khách trẻ. Bà hét tôi lấy sổ ghi chép. Mấy người khách đi khỏi. Lúc đó mẹ tôi mới đến ông khách:

– Thế nào đàn anh tới đây hít tồ phe sông hay côn mực kia nữa.

Ông khánh cười:

– Sông sao được, có của ngon vật lạ không?

Mẹ tôi cười tít mắt:

– Vẫn để phần cho đàn anh đây.

Mẹ tôi gọi Cẩm Hường xuống. Ông khách ngắm nghía nàng:

– Vừa xong hả?

Mẹ tôi cãi:

– Đâu có, bọn nhóc con kia tiền đâu mà đụng đến cái lông chân của người đẹp này. Phải nói là mới cắt chỉ hôm qua mới đúng.

Ông khách cười dĩ thỏa:

– Phải không em?

Cẩm Hường gật đầu. Ông ta choàng tay ngang hông nàng. Bàn tay hõn xước hoạt động ngang nhiên trước mặt mọi người. Ông ta phát đen đét vào mông Cẩm Hường.

– Đồng ý, nhưng bao nhiêu đây?

Mẹ tôi giương máy chém, thoáng chút ngẩn ngừ, ông ta gạt đầu. Mẹ tôi tươi cười hướng dẫn ông ta lên lầu:

– Được rồi, chị yên trí, thằng này hai thứ tóc trên đầu kinh nghiệm có thừa mà.

Tôi bỗng thấy lợm giọng. Tôi cúi gằm mặt. Đời sống này ghê tởm quá. Tôi không thể nào chai lỳ được mãi, tôi muốn mình tỏ thái độ, muốn gắt gỏng chửi bới tục tĩu như mẹ tôi. Nhưng những hành động đó tôi dành cho ai ở nhà này. Mẹ tôi? Cha tôi? Bà nội hay đứa em đại khờ? Tất cả mọi người đều bình thản coi như sự đương nhiên. Sự phẫn nộ của tôi chỉ như một gáo nước dội lên hòn đá nhẵn, nước sẽ trôi đi, hòn đá còn nguyên đó. Chẳng ai để ý

đến nỗi buồn của. tôi cả. Tôi chẳng là cái thứ gì cả.

Tôi đứng vụt dậy, lên lầu, thay quần áo thật mau. Tôi nghĩ đến buổi học tối, nghĩ đến đôi mắt chàng, tiếng giảng bài sang sảng.

Tôi nhớ chàng kinh khủng.

Tôi ra tới ngoài đường, sự buồn phiền không nguôi. Buổi chiều đẹp và buồn. Tôi chợt nhớ ra mình đi quá sớm, bây giờ Đàm cũng chưa đi làm về.

Tôi thở dài, tôi cảm thấy mình cô đơn vô cùng. Đáng lẽ những lúc buồn người ta có một người bạn thân để than thở, còn tôi không có ai. Tôi chưa dám chơi thân với một người nào.

Tôi gọi xe lên thẳng Sài Gòn đi tản bộ dọc theo đường Lê Lợi. Tới trước rạp Vĩnh Lợi tôi dừng lại. Rạp đang chiếu phim *Propriété interdite*. Tôi vẫn khoái Natalie Wood. Tôi tặc lưỡi, mua vé vào xem, xuất 6 giờ chiều rạp vắng hoe. Cuốn phim buồn quá sức. Đúng là thảm cảnh gia đình. Người mẹ độc ác, ích kỷ, xấu xa, người con gái cô đơn, liều lĩnh nồng nhiệt, đau khổ, một người tình chừng mực. Tôi đã khóc, chiếc khăn tay thấm ướt nước mắt.

Tôi bỗng cảm thấy một bàn tay đặt lên vai mình một hơi thở mùi thuốc lá, một tiếng nói đầm ấm:

– Hãy dựa lên vai anh!

Một cái vuốt ve nhẹ nhàng trên gáy làm tôi rùng mình. Một lời nói gì đó mà

tôi không nghe rõ, hình như một lời an ủi. Tôi càng thấy tủi thân, tôi gục đầu luôn lên vai người đàn ông xa lạ. Một chiếc khăn tay thơm ngát đưa lên mũi tôi, bàn tay kia bắt đầu mạnh dạn hơn. Tôi tỉnh ngộ, tôi vội đẩy hắn ra, bây giờ tôi mới nhìn rõ mặt hắn, cái mặt con trai, mới lớn non choẹt. Tôi nói rằng:

– Đi ra chỗ khác, mất dạy.

Chú bé sửa nụ cười thật điệu:

– Ô hay, người đẹp sao nóng tính quá vậy?

Tôi gỡ tay hắn, tôi dữ tợn:

– Không bước ăn cái tát bây giờ!

Hắn cố gắng tán tỉnh tôi, tôi đứng vụt dậy:

– Tôi kêu lính bắt cậu...

– Ê... ê...

Quả nhiên chú bé khớp. Hấn xuống nước:

– Thì anh ngồi im vậy, tại thấy...

Tôi giận dữ bỏ hai ba chiếc ghế ngồi cách xa hẳn. Chú bé non gan không dám lại bên cạnh tôi nữa. Hết phim, chú bé lính đi đâu mất tiêu.

Tôi xem đồng hồ, trễ giờ học ba mươi phút rồi. Tự nhiên thấy mình quá dễ dãi với mình. Hãy cúp cua một hôm đã sao nào. Tôi thấy mình hoàn toàn tự do, tôi nghĩ mình hãy làm tất cả những điều mình chột nghĩ ra trong đầu. Lâu nay, tôi đã sống khép mình vào một khuôn khổ do chính mình

tạo ra. Xem xong cuộn phim tôi bỗng muốn nổi loạn. Dù rằng sự nổi loạn đó không đưa tới đâu. Tôi tự nhận trước phần bạc phận, tôi thấy tâm hồn mình yên ổn.

Đêm nay mình sẽ không về nhà. Ý nghĩ đó lóe ra trong đầu. Tôi thấy chẳng có gì rùng rợn hết. Cho một người nào đó trình tiết của mình, Tôi vẫn thấy mình trơ ra. Tôi đã hóa đá. Không có gì gọi là táo tợn đối với một người con gái như tôi.

Cuốn phim vừa xem lần quần mãi trong đầu tôi. Tôi vào tiệm ăn, ăn một tô mì, rồi các món ăn khác, tôi bỏ dở. Tôi như một con khùng.

Chín giờ hơn, tôi về nhà Đàm, giờ này lớp học tan rồi, nhưng tôi không

hy vọng có Đàm ở nhà. Có thể chàng đã ngồi ở quán cà phê. Tôi uể oải lên cầu thang, lên cái cầu thang xoáy tròn ốc tuốt tận lầu trên cùng thật mệt. Đàm vẫn thường nói, nếu có tiền nhiều anh sẽ thuê từng lầu dưới.

Tôi đứng thở ở đầu cầu thang. Căn phòng của Đàm để đèn sáng, nhưng chưa chắc chàng đã có nhà. Tôi tiến tới gõ cửa. Tiếng dép rồi khuôn mặt Đàm lộ ra, chàng hỏi ngay:

– Kia em, sao hôm nay không đi học?

Tôi không trả lời, đẩy cửa vào nhà. Tôi lảng lảng tới bên giường. Đầu giường bật đèn sáng, một cuốn sách để úp trên đệm, có lẽ chàng đang nằm coi sách. Tôi tụt giày, lên nằm ngay trên

giường trước sự ngạc nhiên của Đàm:

– Em, sao vậy?

– Không sao hết, anh lại đây.

Đàm lẳng lẳng đến bên tôi, chàng ngồi xuống cạnh tôi. Đôi mắt chàng dò xét, có lẽ đang tìm hiểu tôi.

Trông chàng thực chân thật hiền lành.

Hai tay tôi đu lên cổ chàng kéo chàng ngả đầu lên ngực tôi, tôi hôn lên vầng trán rộng của chàng:

– Anh yêu em nhiều không?

– Tất nhiên rồi, nhưng anh muốn biết tại sao tối nay em có thái độ lạ vậy?

– Em đến với anh, ở lại đây với anh.

Đàm vuốt ve tôi, hôn lại lên trán tôi:

– Em nói đùa?

Tôi nhìn vào mặt chàng:

– Anh nghe em nói này!

– Nghe đây.

– Em nói thật, em sẽ ở lại với anh.

Đàm ngân ngai:

– Anh không hiểu gì hết, em bỏ học rồi về đây.

– Anh không muốn em ở đây hử?

– Đó là điều anh mơ ước.

– Vậy còn cần nhẫn gì nữa.

Tôi đứng dậy ra đóng cửa, tôi mở

tử lấy phin pha cà phê bày ra bàn:

– Tối nay anh chưa uống cà phê phải không, em sẽ pha cà phê thật ngon cho anh.

Tôi lắc lắc cái hộp đựng cà phê.

– Ổ cà phê gần hết rồi, sáng mai em phải đi mua một trăm gam cà phê khác.

Đàm yên lặng theo dõi tung hoành động của tôi. Trong khi chờ đợi cà phê chảy tôi lăng xăng thu dọn nhà cửa, xếp riêng quần áo dơ bẩn ra một chỗ.

– Mai đưa thợ giặt, em phải săn sóc cuộc sống của anh mới được. Sống như thế này bê bối quá!

Cà phê chảy xong, tôi lại lần lần nói:

– Em pha ngọt nhé, em biết anh thích uống ngọt mà.

Tôi bưng ly cà phê nóng hồi đến bên cạnh chàng. Chàng giữ tay tôi lại.

– Em, anh muốn biết tại sao tối nay em có thái độ lạ vậy, em có khùng hay không.

Tôi vẫn tươi cười:

– Em không khùng, em hành động đúng theo những điều em nghĩ.

– Anh muốn hiểu lý do?

– Giản dị quá, em yêu anh vậy thôi.

Tôi nâng sát ly cà phê vào miệng chàng.

– Uống đi đã nào anh muốn gì sẽ hỏi sau, mình còn sống với nhau suốt

đêm nay, có thể là mãi mãi kia mà.

Đàm đành uống cà phê. Tôi tự nhiên như ở nhà tôi. Tôi quyết liệt. Nếu tôi không liều lĩnh sẽ không bao giờ tôi có thể chung sống với chàng. Tôi sẽ cho chàng biết tất cả sự thật, cho chàng cả trình tiết của tôi, rồi muốn ra sao thì ra.

Đàm uống hết ly cà phê, tôi mời cho chàng một điếu thuốc lá. Tôi ngồi dưới sàn, gục đầu trên đùi chàng.

Chàng hút hết điếu thuốc, chờ chàng dụi tắt mẫu thuốc thừa vào cái gạt tàn. Tôi đứng dậy tắt đèn.

Căn phòng tối om. Tôi cởi quần áo. Đàm nằm không đụng đây trên giường. Tôi leo lên nằm cạnh, cầm bàn tay chàng ấp lên môi mình. Tôi nói nhỏ:

– Anh biết là em yêu anh lắm không, em không tiếc anh một thứ gì hết. Em cũng biết anh không can đảm, anh không liều lĩnh bao giờ. Bởi vì anh chưa có dịp nào để liều lĩnh.

Đàm im lặng, có lẽ chàng thấy tôi quá táo bạo. Chàng hỏi tôi:

– Em không nghĩ đến cha mẹ sao? Em không thương những người đó?

– Em thương rất nhiều nhưng em bất lực.

– Nếu anh không lắm, gia đình em là một gia đình rất hạnh phúc.

Tôi muốn bật cười, tôi xót xa, chàng làm sao hiểu được những điều tôi nói với chàng đều là bịa đặt.

Gia đình tôi là một địa ngục, không phải như cảnh gia đình hạnh phúc trong Giáo khoa thư.

Đàm gần giọng:

– Em buồn gì, anh tuy nghèo khổ thật nhưng anh muốn cưới xin em một cách đàng hoàng. Anh không muốn mang tiếng là một kẻ quyến rũ. Em phải cho anh cái hãnh diện khi nhìn thấy gia đình em, cha mẹ em chứ.

– Anh sẽ không bao giờ được hài lòng.

– Không hài lòng là sao vậy?

Tôi tức giận vì sự bướng bỉnh của chàng:

– Anh sẽ thất vọng khi thấy cha mẹ em!

– Hay là ông bà khó quá chăng?

Tôi bật khóc. Đám vòng tay ôm tôi, bây giờ tôi lại cảm thấy khó khăn nếu phải kể lể gia cảnh với chàng. Dĩ nhiên tôi không tránh khỏi sự nói xấu gia đình.

Tôi hành động như vậy để làm gì? Để được chàng.

Tôi là đứa con gái động cốn chăng? Tôi không thể như thế. Nằm trong vòng tay của chàng, tôi nghe lòng mình chua chát. Ý tưởng ngạo mạn làm khô nước mắt tôi.

Tôi nhìn vào mặt chàng mờ mờ trong bóng tối, tôi ôm ghì cổ chàng, hôn chàng. Tôi sẽ không thèm kể lể gì hết, chàng sẽ tìm hiểu tôi, chàng sẽ rõ tôi là con nhà như thế nào. Bằng không,

chàng ghê tởm gia đình tôi, xa lánh tôi.
Chàng không xứng đáng là chồng tôi.

Người ta thường nói đàn ông ích kỷ, tôi muốn xem sự ích kỷ của chàng đến mức nào?

Tự tay tôi cởi lần khuy áo chàng, áp bộ ngực tròn căng của tôi vào ngực chàng, chàng không thể không xúc động.

– Em cho anh, em không tiếc gì hết sao?

Tôi lắc đầu:

– Không tiếc gì hết!

Giọng chàng chân thật:

– Anh yêu em lắm, càng yêu em anh càng muốn giữ gìn cho em.

Tôi ôm chặt chàng hơn:

– Cảm ơn anh, anh là đàn ông chắc anh hiểu người con gái lần đầu tiên cho người con trai, sự đau đớn nhiều hơn là khoái lạc?

– Anh hiểu.

– Em không đến với anh vì dục vọng anh hiểu chứ?

Đàm gặt đầu. Tôi thấy mình cần xác định rõ ràng hơn, tôi muốn chàng sẽ xứng đáng làm chồng tôi, chàng sẽ phải khác những người đàn ông khác. Không thành kiến, nhỏ nhen, ích kỷ:

– Tự em đến với anh, dĩ nhiên em không có gì hối tiếc. Sau vụ này em cũng không lấy đó làm một cái cớ để buộc anh phải lấy em. Em không đến nỗi cần chồng quá như vậy.

– Bằng mọi giá anh phải tới gặp bố mẹ em.

– Tùy!

– Anh nói thật mà, đối với một gia đình tử tế như gia đình em, anh không thể nào phụ bạc...

– Đừng hứa hẹn nhiều kéo hồ đấy! Em có bắt anh hứa đâu.

Chàng gục đầu vào cổ tôi, những nụ hôn đặt trên cổ trên vai trên ngực tôi. Vòng tay tôi nói lỏng dần, thả rơi xuống đệm giường...

Giã từ đời con gái từ đây. Tôi bỗng thấy lòng mình rưng rưng buồn.

Tôi bỗng nghĩ đến mẹ, đến cha, đến bà nội, đứa em. Hình ảnh những người đó quay cuồng trong đầu tôi. Nếu mẹ

tôi biết chuyện này, bà sẽ đau khổ, bà sẽ nháy chồm chồm lên, hay sẽ im lìm đi. Bà chỉ độc ác với những người khác, với tôi bà quá thương yêu.

Đàm nằm vật xuống cạnh tôi, chàng im lặng, mệt mỏi. Một lát, bàn tay chàng vuốt ve trên người tôi. Tôi gạt tay chàng ra ngồi dậy. Thân thể tôi rã rời. Đàm níu tôi nằm xuống, nhưng tôi cương quyết gỡ tay chàng:

– Kệ em!

Tôi ra chỗ công-tắc bật đèn sáng choang. Đàm ngạc nhiên. Tôi bình tĩnh đến bên chàng.

– Anh nhìn thấy gì không?

Đàm gạt đầu. Tôi hỏi tiếp:

– Anh biết cái đó là gì không?

Đàm ôm riết tôi, đẩy nằm xuống giường:

– Anh đâu phải trẻ con!

Chàng đứng dậy ra tắt đèn. Bóng tối lại bao trùm căn phòng. Chàng kê cánh tay cho tôi gối đầu. Lời nói chàng dịu dàng:

– Anh có hẹp hòi đâu mà em phải chứng minh.

Người tôi mệt rã rời, tôi muốn ngủ một giấc. Nhưng đầu óc tôi cứ nghĩ lẫn lộn hết chuyện nọ đến chuyện kia.

Đàm quay sang hỏi tôi:

– Em vui hay buồn?

– Không biết vui hay buồn nữa.

– Anh thì phải nghĩ.

– Nghĩ gì?

– Trách nhiệm!

Tôi cười lạt:

– Trách nhiệm? Khi đến với anh em không nghĩ để cho anh phải chịu trách nhiệm, Ngay cả bây giờ. Em không biết em đúng hay sai nữa. Nhưng em làm theo ý em nghĩ. Điều quan trọng là em không hối hận. Còn anh, anh cứ làm theo những điều anh có nghĩ, có phải thế không?

Đàm gật đầu. Tôi buồn ngủ díp mắt, chàng nói gì đó thật nhiều, tôi không nghe rõ.

Khi tôi tỉnh dậy, trời đã sáng tỏ. Đàm đang cúi húi pha cà phê ở bàn. Cánh cửa sổ mở rộng, không có chút

nắng nào. Tôi nhìn ra bầu trời, màu trời đục lơ lơ.

Tôi lười biếng không muốn trở dậy, tôi thấy ngang người tôi đắp một cái mền mỏng, có lẽ Đàm đã đắp cho tôi. Thế là tôi đã bỏ nhà đi một đêm để sống táo bạo. Tôi đã liều lĩnh, tôi không một chút hối hận.

Đàm bưng ly cà phê đến cạnh tôi, chàng ân cần cúi xuống hôn lên mắt tôi:

– Đây em, dậy uống ly cà phê này rồi mình còn nhiều chuyện bàn với nhau.

– Anh phải đi làm chứ?

– Có, đi ăn sáng với anh rồi anh đi làm.

Tôi trở dậy uống ly cà phê, người
tôi tỉnh táo hơn. Tôi choàng tay ôm cổ
chàng...

4.

MỘT CÁI TÁT BÔNG RẤT
IN TRÊN MÁ TÔI:

– Mà lí phải không?

Tôi không khóc, tôi nhìn thẳng vào mặt mẹ tôi. Mẹ tôi di ngón tay vào trán tôi:

– Mà đi dâu suốt đêm hôm qua, đồ dĩ ngựa.

Mẹ tôi hần học, bà bức tức:

– Tao cho mày ăn học, mong mày nên người, ai dè mày xách “bàn ủi” đi: cho thiên hạ xài..,

Tôi nhếch mép cười, tôi cảm thấy ở mép tôi mần mần, máu đã ứa ra miệng tôi. Mẹ tôi la gầm lên:

– Tao muốn mày trở thành người đàn ông lấy ông nọ ông kia, không dè mày muốn làm đi làm điểm. Tao hết cả lời nói với mày. Mày đổ hư đổ đồn ra... Đồ dĩ ngựa.

Tôi lặng lẽ nhìn mẹ.

Tôi muốn nói với mẹ tôi thật nhiều, nhưng tôi không nói gì được cả,

Mẹ tôi lồng lộn lên:

– Tao muốn biết mày đi ngủ với thằng nào, thằng nào quyến rũ mày, tao sẽ kiện nó sặc gạch ra.

Tôi vội lắc đầu.

– Người con yêu hăn nghèo rớt mồng tơi, má có kiện cách nào cũng chẳng ăn cái giải gì.

– Nó quyến rũ mày!

– Không, con quyến rũ anh ấy.

Mẹ tôi nhảy Choi coi như điên, rồi đến túm áo cha tôi mà gào lên:

– Ông xem đấy, đồ con mất dạy trời đánh thánh đâm.

Cha tôi cố gỡ tay mẹ tôi:

– Bà làm gì thế, để thùng thảng tôi hỏi nó.

Mẹ tôi nhẩy đong đong, bà đập tôi một trận toí bời, vừa đánh đập vừa chửi bới. Rồi bà ngồi thở hồng hộc.

Cha tôi lắc đầu, ông chỉ biết nhìn tôi nằm gục dưới sàn.

Mẹ tôi nằm vật xuống giường ôm mặt khóc hu hu, bà bù lu bù loa:

– Muốn làm điểm mà, trời ơi sao cái thân tôi khốn khổ như vậy, hết chống hành bây giờ đến con...

Cha tôi ôn tồn hơn, ông đến bên tôi cầm cánh tay tôi kéo dậy:

– Ba hỏi này, tại sao con lại bỏ nhà đi như vậy. Mà không thương cha mẹ sao, mà không biết suốt đêm qua mẹ mà không ngủ được sao?

Lời nói của cha tôi làm tôi mũi lòng, lúc này tôi mới khóc được, tôi ôm chầm lấy cha tôi:

– Ba ơi, con khổ lắm ba ơi!

Cha tôi khẽ thở dài, ông đưa tôi sang phòng bên cạnh. Bà nội tôi ngồi đó, cụ lắc đầu:

– Sao con đại đột vậy con?

Cha tôi quay lại:

– Mẹ để con nói chuyện với nó.

Ông nhìn tôi, đôi mắt đục lơ lơ của ông rơm rớm:

– Ba hiểu con bất mãn về gia đình này rất nhiều. Đáng lẽ con phải ngu si mới phải. Con là kẻ vô học con sẽ dễ chấp nhận hoàn cảnh này hơn. Ba hối

hận đã cho con ăn học. Mà mẹ con thì không hiểu như vậy.

Ông thở dài, lau mắt, đôi mắt ông lúc này đỏ hoe.

– Gia đình ta ngày xưa cũng danh giá lắm, chỉ ba trót ăn chơi, hư hỏng nên ra nông nỗi này. Tất cả tội lỗi đều ở ba, bà nội cũng như mẹ con không sung sướng gì hết. Phải nói là thường xuyên đau khổ.

Tôi gục đầu vào vai cha tôi, Giọng ông ứa nước mắt:

– Khi con lớn lên, cả nhà thấy con ngoan ngoãn, ba mừng lắm, nghĩ nhà mình chưa hết phúc. Bây giờ sự thể như thế này...

Ông thở dài. Tôi ghen ngào:

– Con hư, con hỏng!

Cha tôi vuốt ve trên mái tóc tôi:

– Nếu con hư hỏng, cũng là lỗi ở ba.

Bà nội tôi ngồi rầu rĩ một xó, thỉnh thoảng cụp lại đưa chiếc khăn tay nhàu nhĩ lên chấm mắt. Cụp lắc đầu nói như rên rĩ:

– Gia đình này hết phúc rồi...

Cha tôi tiếp tục vuốt ve tôi:

– Con phải thương gia đình, thương em con. Con có gì nên nói cho ba biết, mẹ con thì nóng nảy, chắc con không thể nói chuyện được lâu. Con nói thật với ba đi, may ra ba có thể giải quyết được gì, giúp đỡ con.

Tôi im lặng, cha tôi vẫn nhẫn nại:

– Con cứ nói thật hết cho ba biết, ba hứa rằng sẽ làm vừa lòng con. Ba sẽ tranh đấu với mẹ. Bao nhiêu khó khăn ba nhận chịu hết...

Tôi nghĩ đến Đàm, tôi yêu thương chàng. Nếu chàng nhìn thấy gia đình tôi, chàng còn yêu thương tôi nữa không? Tôi khó nói điều đó ra với cha tôi. Hình như cha tôi hiểu ý nghĩ thầm kín của tôi:

– Con yên trí, con cứ an tâm học hành. Ba má đã nghĩ đến chồng con của con. Dĩ nhiên ba má không thể để cho chồng con nhìn thấy sự bê bối gia đình này. Ba má có mua một căn nhà khác, căn nhà đó của con, đám cưới đám hỏi, hay mọi sự tiếp xúc với người

chồng tương lai của con sẽ ở đó.

Tôi ngẩng lên hỏi cha tôi:

– Ba sẽ giấu đời sống của mình.

Ông khẽ lắc đầu:

– Giấu cũng không được, nên ba không giấu, ba chỉ muốn chứng tỏ cho người ấy biết rằng mình phải làm cái nghề hạ tiện này là điều vạn bất đắc dĩ. Cái thân ba như một kẻ tàn phế.

Tôi bỗng cảm thấy mình có lỗi.

Tôi không hiểu gì về cha mẹ tôi hết. Các người vẫn lo lắng cho tôi. Nước mắt tôi ràn rụa. Tôi chỉ biết ôm lấy cha tôi khóc nức nở.

Buổi chiều yên lặng ngoài song cửa. Cha tôi vẫn tiếp tục an ủi tôi;

– Ba muốn con bình tĩnh. Ba hứa sẽ đi gặp người yêu của con, ba sẽ nói chuyện với anh ta, thôi con ngủ đi.

Dưới nhà mẹ tôi đang réo gọi cha tôi. Ông vội buông tôi ra:

– Tôi xuống đây bà ơi!

Dưới nhà đông khách, tôi nghe thấy tiếng mẹ tôi mời chào, tiếng cười nói của khách chơi, tiếng guốc dép di chuyển của bọn gái.

Ngày hôm nay tôi nghe chúng xì xào về việc tôi bỏ đi suốt một đêm, những tiếng cười rúc rích:

– Mất mẹ nó rồi, đi một đêm sức mấy mà còn, quả báo mà!

– Tao e mất từ lâu rồi!

Ở phòng bên cạnh có tiếng mở cửa, tiếng ca hát của con bé nào đó, tiếng nói của một gã đàn ông. Tiếng phê bình tục tũ, trắng trợn.

Tiếng cười rúc rích. Bỗng có tiếng chân tới trước cửa phòng tôi. Cánh cửa bật mở, người đàn ông hiện ra, hắt ồ một tiếng, hắt tiến lại gần tôi ngồi xuống cạnh giường.

– Sao em khóc vậy em, tội nghiệp chưa.

Bàn tay hắt đặt vào vai tôi, tôi vùng ra:

– Đi ra, làm gì kỳ vậy?

Hắt ôm chầm lấy tôi. Tôi đẩy hắt, thân thể hắt nặng, đè lên người tôi muốn nghẹt thở. Tôi giơ tay cào vào

mặt hần. Hần vùng vẫy đưa tay tát vào mặt tôi một cái nên thân. Tôi gục xuống chân hần. Hần bồi thêm một cái đá:

– Đ.m đồ điểm thối, lối hả? Để tao bảo chủ mày.

Tôi vùng chạy, hần đuổi theo, tôi gục xuống ở chân cầu thang. Bỗng có tiếng la:

– Trời ơi, không phải. Minh ơi!

Tiếng mẹ tôi hét lên, từ dưới cầu thang chạy lên.

– Cái gì đó?

Một người bạn của gã đàn ông ôm cứng lấy hần:

– Tao bảo không phải mà.

Mẹ tôi chạy lên, bà chột hiệu, bà la chối lói:

– Trời ơi, các người đánh chết con tôi rồi.

Me tôi bỏ mặc tôi nằm gục ở cầu thang, bà chạy lại sùng sộ với gã đàn ông:

– Tại sao anh đánh con tôi?

Gã ngơ ngác:

– Con gái chị hả?

– Phải!

Người bạn của gã vội phân trần.

– Xin lỗi chị, anh bạn tôi mới ở mặt trận về nên không biết, mong chị bỏ qua cho, nếu cần chúng tôi sẵn sàng bồi thường...

Cha tôi từ dưới nhà đi lên, ông nâng tôi dậy, đưa tôi vào phòng, Bọn gái chơi ủa ra xem, chúng về hòa với tôi xỉa xối người khách lạ.

Thân thể tôi đau ê ẩm. Chiếc đá vào mạng sườn làm tôi đau tức. Mẹ tôi vào phòng, hai người khách đi theo. Người khách vừa hành hung tôi có vẻ ân hận, anh đứng ở đầu giường:

– Xin lỗi cô, tôi lầm lẫn...

Mẹ tôi còn nóng nảy:

– Đánh con người ta muốn chết rồi xin lỗi hả.

Tôi nhìn rõ sự ân hận hiện ra trong mắt anh ta. Tôi không còn căm thù nữa, gượng ngồi dậy.

Người đàn ông hành hung tôi móc tiền trong túi quần, để lên giường:

– Mới lĩnh lương được mấy ngàn bạc tôi xin trao lại cô để thuốc thang. Tôi ân hận quá. Nhiều khi tôi như kẻ nổi cơn điên.

Tôi lắc đầu:

– Thôi ông ạ, tôi không lấy đâu.

Cha tôi cũng ngẩng lên:

– Chuyện đã lỡ, ông cầm lấy tiền đi.

Mẹ tôi xoe xoe trách móc:

– Các anh đừng ý có đồng tiền vào đây chơi bởi rồi muốn làm trời làm đất gì thì làm. Dù là đối với gái chơi bởi cũng vậy, người ta là con người chứ có

phải con vật đầu mà muốn đấm muốn đá lúc nào cũng được. Anh nhìn mặt con gái tôi nè, xanh rờn như tàu lá. Tôi bắt buộc phải lấy giấy chứng thương.

Gã chơi bời lại năn nỉ. Gã cầm tiền đưa cho mẹ tôi:

– Thôi tôi đã hết lòng xin lỗi rồi, đây chị cầm tiền để thuốc thang cho em!

Mẹ tôi cầm tiền bỏ vào cái túi lớn may trước bụng. Tôi nhìn cảnh đó thấy ngán ngấm quá. Bà đuổi hai người khách:

– Thôi các ông đi đi, bận sau tìm nơi khác mà chơi bời.

Còn lại mình cha tôi và tôi trong phòng, ông lắc đầu:

– Mẹ mày càng ngày càng tệ, lúc nào cũng chỉ tiền...

Ông cúi xuống hỏi tôi:

– Con có đỡ đau không?

– Hồi nãy hơi tức ở mạng sườn, bây giờ thì hết rồi.

Cha tôi xuống nhà. Một lát tôi nghe tiếng cha mẹ tôi cãi lộn nhau. Mẹ tôi đay nghiến:

– Quân tử Tầu, là vì mọi điều trong nhà này đã có gái già này kéo cày rồi mà, tiền có phải rác rưởi đâu mà ông chê, nó đá con mình đến ngất xỉu, đền được năm ngàn bạc là ít đấy.

– Bà biết con bị như vậy bà có hỏi han được câu nào không?

Tiếng mẹ tôi hối hận:

– Nó có phải bà nội tôi không mà ông bắt tôi thăm với hỏi. Tôi còn chưa hỏi tội nó hết. Đêm qua thì đi suốt đêm. Buổi sáng về ngủ không chịu đóng cửa phòng.

Tiếng bà nội tôi lè nhè:

– Thôi, tôi xin cậu mợ, chờ tôi chết đi rồi hãy xâu xé nhau.

Mẹ tôi nổi hung lên:

– Cụ đừng dọa, cụ cứ chết đi, tôi thể có quỷ thần sẽ mua cho cụ một cái hòm thật đẹp. Cụ tưởng tôi sung sướng lắm hả. Xời ơi! Nay đe mai dọa chết...

Một nhà bao nhiêu miệng ăn hút chỉ mình con này lo liệu. Thử hỏi từ ngày tôi về làm dâu nhà cụ, đã ngày

nào tôi được hưởng sung sướng chưa?

Bà nội tôi vừa khóc vừa kể lễ, cụ kể lễ thưở vàng son xa xưa. khi ông nội tôi làm tri huyện tiếng tăm lừng lẫy. Mẹ tôi bực bội, bà cũng bù lu bù loa:

– Tôi mang tiếng được lấy con ông huyện, cụ nhìn con trai cụ đó, có còn ra người ra ngợm gì không. Báu giá lắm đấy hả. Con cái thì mất dạy, vừa rút mắt ra đã ngứa nghề rồi.

Tiếng bà nội tôi run run:

– Này chị đừng hỗn láo, con phải ra con, dâu phải ra dâu, không có phép đâu con dâu chửi mẹ chồng nhem nhém.

Mẹ tôi hét lên:

– Không có phép tắc gì hết, ai ứng ở thì ở mà muốn đi thì đi, con này không giữ.

Tiếng cha tôi van vãn:

– Thôi con lạy mẹ, tôi lạy bà, cho tôi xin, lỗi lầm đều ở thằng này hết. Thằng này không nuôi mẹ, vợ con nên mới nhục nhã thế này.

Tôi bịt cái gối vào tai, tôi tủi nhục đến cùng cực. Thế nào tôi cũng ra khỏi căn nhà này, tôi không thể sống trong không khí nhục nhằn này. Bỗng nhiên nước mắt tôi chan hòa.

Dưới nhà yên lặng, tôi nghe tiếng hút thuốc phiện, mùi khói thơm. Những trận xung đột diễn ra trong gia đình tôi thường xuyên.

Xong xuôi đâu lại vào đó.

Mẹ tôi lê guốc lẹp kẹp lên cầu thang. Bọn gái chơi tụ tập cả ở phòng bên cạnh đánh bài. Mẹ tôi đi đến đâu là có tiếng la mắng đến đó.

Tôi bịt tai lại không nghe, nước mắt tôi chan hòa làm ướt đầm cả cái áo gối. Tôi nghĩ trọn vẹn về Đàm, nghĩ đến lời nói của cha tôi. Tôi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Tôi trở dậy khi trời về chiều. Không khí lành lạnh như mùa thu. Hình như khi tôi ngủ có một trận mưa nhỏ. Đầu óc tôi lúc này vô cùng trống rỗng, tôi không muốn nhớ đến bất cứ một chuyện gì.

Tôi nằm im trên giường, nhìn qua cửa sổ. Sau những giọt nước mắt,

sau giấc ngủ tâm hồn tôi trở lại bình thường. Tôi muốn được trọn vẹn nghĩ đến Đàm.

Tôi cần phải sắp đặt một vụ gặp gỡ giữa cha tôi và Đàm. Tại sao ở tôi tình yêu lại rắc rối thế nhỉ. Chúng tôi không thể yêu nhau, rồi sống chung với nhau được sao.

Chúng tôi vẫn phải chịu đựng những hình thức những thành kiến, những khuôn mòn lối cũ đến trọn đời? Đời sống giản dị như tôi nghĩ không được sao?

Tôi uể oải trở dậy, vào buồng tắm, tắm rửa. Tôi nhìn thấy một vết tím ở mang sườn tôi, hậu quả cái đá của người khách chơi bời.

Tắm rửa xong, tôi xuống nhà sửa

soạn đi học. Bọn gái chơi đã về phòng riêng chỉ còn lại Cẩm Hương. Sau mấy ngày ở gia đình này nàng đã dạn dĩ. Ở cổ tay nàng mang một cái lắc. Móng chân móng tay được gọt giữa công phu, nàng đang ngồi trên ghế sa lông giữa móng tay. Mẹ tôi không có nhà, hình như bà dắt theo thằng em nhỏ tôi.

Bà nội tôi nằm ngủ bên cạnh bàn đèn thuốc phiện. Người co rút như con tôm, mặt hơi ngửa lên, há hốc miệng ngáy khò khò.

Cha tôi ngồi xồm, lau chùi bàn đèn, Ông không ngẩng lên.

– Đi học sớm vậy con, ngồi đây ba bảo này.

Tôi ngồi xuống cạnh giường chờ đợi.

Ông nạo xái quèn quẹt, cầm cái diện tấu vỗ nhẹ vào lòng bàn tay. ông đồ xái ra một mảnh giấy trắng, trút vào một cái lọ nhỏ.

– Người yêu của con là người thế nào?

Tôi nghĩ chẳng cần giấu diếm ông:

– Anh ấy là một giáo sư, nhập ngũ rồi nhưng được ở Sài Gòn.

Cha tôi vẫn tiếp tục nạo xái:

– Được đó, ba biết con biết chọn người yêu mà.

– Anh ấy nghèo lắm ba ạ!

– Không thành vấn đề miễn là người đàn ông, có tư cách. Với hoàn cảnh như gia đình mình mà con

lấy được một người chồng như thế là may rồi. Mẹ mày thật chả hiểu cái gì. Đồng tiền làm bà tối mắt lại, cứ tưởng giàu có là mua được chồng bác sĩ kỹ sư cho con. Ba thì sáng suốt hơn mẹ, nhưng lại không có quyền hành gì...

Tôi cố lấy can đảm hỏi:

– Chúng con cứ về sống với nhau không cần đám cưới được không hả ba?

Cha tôi ngừng tay, ngược lên nhìn tôi:

– Sao con lại có ý nghĩ lạ vậy, sẽ cưới xin đàn ông hoảng nhưng không ở đây, ở cái nhà mới, không ai biết mình làm nghề gì.

Cha tôi im lặng, một lát sau tiếp:

– Con có nói với anh ấy nhà mình làm nghề này không?

Tôi lắc đầu:

– Con không nói gì cả, con chỉ nói...

– Con nói sao?

– Con nói tốt cho gia đình mình.

Cha tôi lắc đầu:

– Đáng lẽ con không nên nói vậy,

Tôi thú thật:

– Con biết, con nói hơi lố.

– Được, ba sẽ gặp hẳn. Ba sẽ nói lại, ba nói sự thật.

Tôi lo lắng:

– Ba nói hết chuyện về gia đình mình.

Cha tôi cương quyết:

– Phải nói hết, nhưng ba sẽ nói một cách hết sức khéo léo. Con đừng lo. Anh ta rảnh vào những giờ nào?

– Sau giờ dạy học buổi tối.

– Mười giờ tối nay ba sẽ gặp hẳn ta ở quán cà phê ngoài đầu xóm.

– Gấp thế hả ba?

Cha tôi gật đầu. Tôi cảm động, nắm lấy bàn tay gầy guộc của ông.

– Con cảm ơn ba.

Nước mắt tôi tự nhiên lại ứa ra, cha tôi cầm chiếc khăn len chấm nước mắt cho tôi.

– Con yên chí đi, ba sẽ giải quyết xong vụ này. Ba sẽ thuyết phục má, bà chỉ nói ào ào vậy thôi, thật ra rất thương yêu chồng con. Con cần phải sáng suốt, đừng buồn má con.

Tôi lắc đầu:

– Không, con không buồn đâu.

Tôi đứng dậy:

– Con đi học.

– Ừ con đi đi kéo muộn.

Tôi ra khỏi nhà, tôi thấy lòng mình phấn khởi. Tôi lại nghĩ đến Đàm. Tôi tới phòng Đàm hơi sớm.

Chàng đang ngồi ở bàn coi lại bài vở. Chàng ngẩng lên nhìn tôi mỉm cười:

– Đến sớm vậy em?

Tôi tươi cười:

– Nhớ anh đến sớm không được sao?

Tôi nghe tiếng guốc đi lên cầu thang, có lẽ bọn bạn tôi tới học. Tôi nói vội với Đàm:

– Mười giờ tối nay ba em muốn gặp anh nói chuyện đó.

– Thế hả, lành hay dữ?

– Tùy, anh muốn coi là lành hay dữ cũng được.

– Tan học em chờ anh ở dưới đường.

Bọn con Yến lên phòng, chúng nhìn tôi và Đàm ranh mãnh chào:

– Thầy ạ,.. cô ạ!

Tôi xấu hổ đỏ mặt. Hai giờ học trôi qua nặng nề. Tan học, tôi giả vờ về thẳng nhà, tôi nấp vào đầu ngõ hẻm, chờ cho các bạn tôi đi hết mới tới chỗ chờ Đàm.

Mười phút sau Đàm trở xuống, anh chải chuốt hơn mọi khi. Tôi nheo mắt trêu chàng:

– Diện quá vậy!

Đàm hỏi:

– Có phải đi xe không em?

Tôi chỉ cuối đường:

– Ngay đằng kia mà.

Đàm có vẻ lo lắng, chàng không nén nổi sự hồi hộp, chàng lén nhìn tôi cười vu vơ:

– Anh thấy lo lo...

– Đi hỏi vợ mà lo à?

Tôi gần quán, tôi đã thấy cha tôi ngồi chờ. Lần đầu tiên tôi thấy ông ăn mặc chải chuốt. Ông tươi cười khi Đàm bước vào:

– Mời cậu ngồi chơi! Cậu dùng gì?

Tôi nói đỡ lời Đàm:

– Anh chỉ uống cà phê thôi ba à, con cũng uống cà phê.

Tôi chọn cái ghế ngồi bên cạnh Đàm cho anh yên lòng. Cha tôi tỏ ra lịch sự:

– Trước hết tôi phải xin lỗi cậu, đã không mời cậu vào nhà tôi uống nước nói chuyện, Nhưng tôi hy vọng rằng sau

buổi nói chuyện này cậu sẽ thông cảm cho tôi. Em Hương đã nói rất nhiều về cậu với tôi.

– Dạ, cháu nghĩ ngồi đâu nói chuyện cũng vậy?

Cha tôi vào đề ngay:

– Em Hương yêu thương cậu, nó về nhà có nói lại với tôi, tôi rất mừng, mặc dầu đây là lần đầu tiên tôi biết cậu, nhưng tôi tin con gái tôi đã chọn được người yêu xứng đáng.

Đàm nhã nhận:

– Bác quá khen, cháu sợ rằng không được như điều bác nói.

– Mình nói chuyện với nhau bằng tình thật, chúng ta chẳng nên khách sáo làm gì.

Tôi không ngờ một người nghiện ngập như cha tôi lại nói năng được thẳng thắn, đàng hoàng như vậy.

Ông tiếp:

– Em Hương đã nói với cậu về gia đình tôi như thế nào?

Đàm uống một hớp cà phê, tôi thấy lòng mình hồi hộp, tôi hồi hận đã cao hứng nên nói dối chàng. Giọng Đàm nhỏ nhẹ:

– Da thừa bác, Hương nói về gia đình bác rất nhiều, một gia đình hạnh phúc...

Chàng ngừng nói, nhìn cha tôi. Ông ra hiệu cho chàng:

– Cậu cứ tiếp tục.

– Bác làm trưởng ty, bác gái buôn bán, tất cả mọi người trong gia đình đều yêu thương nhau.

Cha tôi gật gù, mỉm cười:

– Nếu được một gia đình như thế thì quả thật hạnh phúc. Cậu tiếp tục nữa đi.

– Dạ thưa bác hết rồi.

– Hương chỉ nói có thế?

– Dạ!

Nhìn mắt cha tôi chợt buồn, tôi hồi hận kinh khủng. Sự hồi hận làm tôi chán nản đủ mọi thứ, kể cả tình yêu với Đàm. Tôi không còn muốn yêu đương gì hết, tôi muốn trở lại những ngày chỉ có một mình. Sống như ngày xưa, sống cô đơn nhưng không bận tâm. Tôi để

tay lên bàn nắm lấy tay cha tôi:

– Thôi ba ơi, vậy đủ rồi, con cảm ơn ba vô cùng.

Đàm ngơ ngác không hiểu chuyện gì. Chàng hết nhìn tôi lại nhìn cha tôi. Cha tôi nhẹ rút tay ra khỏi tay tôi, lắc đầu, cười nhạt:

– Con phải hiểu, bây giờ không còn là lúc con mặc cảm nữa. Ba sắp sửa nói với anh Đàm tất cả sự thật. Chính ba còn không mặc cảm nữa là con.

Nói xong ông lại mỉm cười, nụ cười ông khô héo trông đến tội nghiệp. Ông nhìn Đàm.

– Nếu thật tình gia đình tôi được hạnh phúc như em Hương đã tả với cậu, tôi đã mở rộng cửa mời cậu vào nhà

ngồi ghế salon nói chuyện. Tôi không việc gì phải gặp cậu ở đây như một kẻ lén lút. Tôi xin thay mặt con gái tôi nói lại rằng, tất cả cái cảnh hạnh phúc gia đình mà em Hương nói với cậu đều là sản phẩm tưởng tượng, mơ ước.

Cha tôi thở dài:

– Tội nghiệp nó, tôi hiểu tâm trạng nó, nó thèm thuồng một gia đình như vậy, tôi không mang lại được điều mơ ước cho nó.

Tôi cúi gằm mặt, tôi muốn độn thổ, tôi thấy lòng mình thổn thức, nhưng mắt tôi hầu như khô cạn hết.

– Thưa bác...

– Khoan đã cậu, tôi chưa nói hết mà. Tôi xác nhận lại, những điều con

gái tôi nói với cậu hoàn toàn sai sự thực. Cậu hãy nhìn tôi coi, gầy gò ốm yếu, Tôi là một thằng nghiện thuốc phiện, nghiện oạt xà lai, tôi bệ rạc, bẩn thỉu. Tôi chưa bao giờ là một ông Trưởng Ty, có lẽ làm một công chức hạng bét tôi cũng không làm nổi. Tôi là một người đàn ông hư hỏng hoàn toàn, thiếu bốn phần với gia đình, với vợ con. Bây giờ tôi sống như một ký sinh trùng, nhiều khi chính tôi ghê tởm tôi, đừng nói đến người khác.

Giọng cha tôi hình như không còn được bình tĩnh, ông trút hết mọi tâm sự u uẩn chất chứa trong lòng ông từ bao nhiêu năm trời nay.

Bàn tay ông úp xấp trên mặt bàn, bàn tay nổi gân xanh gầy guộc, những móng tay ám khói thuốc phiện.

– Đó là về phần tôi... Tôi chỉ là một kẻ phế thải trong xã hội này.

Tôi đau khổ, xót xa, vì hạnh phúc của tôi mà cha tôi đã phải hy sinh thật nhiều. Hy sinh cả danh dự của ông. Hình ảnh người cha bệ rạc suốt ngày ngồi bên bàn đèn thuốc phiện đã biến mất trong đầu tôi chỉ còn lại hình ảnh cao thượng của ông. Khi tôi ngẩng lên, tôi thấy mắt ông đầm lệ. Ông đã xúc động đến tột cùng...

– Tôi sinh ra đời trong một gia đình giàu có, quyền quý, lại là con một. Tôi được nuông chiều từ thuở bé. Tôi là một cậu công tử, công tử bột, lấy ăn chơi làm vui. Thuở ấy ăn chơi chỉ quanh quẩn ở cô đầu, thuốc phiện. Tôi nghiện ngập lúc nào không hay.

Vợ tôi vốn xuất thân ở nhà cô đầu. Rồi chiến tranh, cơ nghiệp nhà tôi tan nát. Tôi nghiện ngập vô tài bất tướng. Xế đến cuộc di cư, gia đình tôi vào đây với bàn tay trắng. Tất cả đều nhờ vào sự xoay trở của vợ tôi.

Hình như Đàm định lên tiếng nhưng cha tôi ra hiệu cho chàng nín nghe. Ông nói tiếp:

– Nói thú thật với cậu, không phải vạch áo cho người xem lưng. Nhưng tôi nghĩ cậu là người mà con gái tôi yêu thương có thể sẽ đi đến việc vợ chồng, tôi không giấu diếm gì hết.

Tôi nói với cậu bằng tất cả chân tình. Tôi đã hối hận cho con gái tôi ăn học, ăn học tất nhiên nó hiểu biết. Sự hiểu này làm nó đau khổ không ít. Nói

những điều nó bịa đặt ra nói về một gia đình hạnh phúc đủ để tôi biết nó khổ sở đến mức nào. Một gia đình hạnh phúc, lương thiện mà không thể nào có được ở gia đình tôi...

Giọng cha tôi lại xúc động:

– Thật vậy, gia đình tôi không phải một gia đình làm nghề lương thiện. Một gia đình chứa thổ đồ hồ. Một gia đình bị tàn phá đến cội rễ..

– Ba, thôi ba!

Tôi la lên, nắm lấy tay cha tôi. Ông chua chát lắc đầu:

– Ba thương con, ba không muốn giấu, người yêu của con cần phải biết phải không anh?

Tôi ngó Đàm, chàng lạnh lùng. Tôi chờ đợi thái độ của chàng. Chàng bình tĩnh và ra vẻ người lớn. Chàng bật quạt châm điếu thuốc lá, thở khói chậm rãi lên tiếng:

– Thừa bác cháu rất kính phục bác. Sự chân thành của bác làm cháu rất cảm động.

– Cám ơn, tôi khuyên cậu một điều, tương lai cậu còn dài, cậu đừng quân tử Tàu.

Đàm lắc đầu, bất chợt chàng nắm tay tôi:

– Anh không có gì thay đổi.

Chàng quay lại cha tôi:

– Mong bác hiểu cho cháu cũng là người hiểu biết đôi chút,

– Cậu không thương hại em Hương chứ?

– Xin bác đừng nói thế, đừng gây vào đầu óc Hương mặc cảm có thể làm tổn thương tình yêu của chúng cháu.

Đôi mắt chàng nhìn tôi nồng nàn:

– Em cứ yên chí học hành, anh sẽ xúc tiến mọi công việc.

Cha tôi cười, đôi mắt ông thoáng vui mừng:

– Vợ chồng tôi có lo về vấn đề tương lai của em Hương, Tôi cam đoan một điều mặc dầu chúng tôi làm nghề chẳng ra gì, nhưng không vì vậy chúng tôi để con rể, con gái mình phải tủi nhục.

Khi nào anh quyết định cưới con gái tôi, chúng tôi có một căn nhà khác, mọi sự tiếp xúc giữa gia đình anh và gia đình tôi ở đó. Không ai biết gia đình vợ anh làm nghề gì.

Đàm định lên tiếng, cha tôi chặn lại:

– Đừng háo thắng, tương lai anh còn dài mà, mình cần phải thực tế một chút.

Cha tôi trả tiền nước. Ông chìa tay ra bắt tay Đàm:

– Anh có thể đưa Hương đi chơi! Tôi phải về nhà!

Đàm nắm chặt lấy tay cha tôi:

– Mong rằng bác sẽ cho phép cháu tới thăm bác.

– Không vội lắm!

Ông trở vào hẻm. Tôi với Đàm đứng tần ngần nhìn theo ông. Đàm nắm chặt tay tôi lôi đi, chàng nói khẽ:

– Ba em là một người đáng quý!

– Cảm tưởng của anh khi nghe hết sự thật đó thấy thế nào:

Chàng ghé sát vào tai tôi:.

– Yêu em hơn!

– Không thương hại chứ?

Chàng cau mặt:

– Anh cấm em nói những lời đó.

Tôi cười nhạt. Tôi mặc cảm, tôi không chối cãi điều đó. Đã bao nhiêu năm trời nay tôi sống đầy mặc cảm,

không thể trong chốc lát tôi xóa bỏ tất cả.

Đàm đưa tôi đi vào một con đường vắng, chàng siết chặt vai tôi:

– Em nên nghĩ đến tương lai chúng mình.

Tôi ngả đầu vào vai chàng.

5.

CỤ KHÔNG PHẢI LO LẮNG GÌ HẾT, đây cụ cầm thêm mười ngàn nữa. Cụ nhìn con gái cụ kia, nó đẹp đẽ, xinh xắn, trắng mập ra chớ có đâu như ngày cụ đưa lên. Cụ về đi kéo không kịp chuyển xe.

Yên chí, cứ mỗi tháng cụ lên đây vào ngày mồng bốn mồng năm tây, thế nào tôi cũng đưa cho cụ được vài chục ngàn mang về...

Cầm Hường ngồi đan những ngón tay vào nhau trước mặt cha. Mẹ tôi ngồi ở một góc ghế salon. Tôi ngồi bên cạnh bà lật cuốn sổ khoảng ghi tên Cầm Hường.

Mẹ tôi giăng cuốn sổ trên tay tôi đưa cho ông cụ:

– Đây cụ xem sổ di, con bé làm bao nhiêu tôi có ghi chép đầy đủ, tôi mền con bé thực thà nên muốn cho nó làm ăn lâu dài. Bây giờ thì còn có giá, ít lâu sau phải xuống giá nhưng đã có khách quen rồi nên cũng kiếm được. Cụ cứ cho cháu làm một hai năm đi, gây cho nó cái vốn rồi lấy chồng. Vinh hiển chán.

Ông cụ nhìn vào cuốn sổ rồi đẩy lại phía mẹ tôi:

– Tôi biết gì mà coi, cháu kiếm được nhiều tiền thế này là may rồi.

Mẹ tôi cởi một nút áo cổ, quạt phành phạch:

– Nóng quá, Cẩm Hường con mở quạt cho má coi.

Bà cười giả lả:

– Ấy, tôi coi nó như con, được cái con nhỏ cũng ngoan. Cụ phải biết, đối với những đứa khác tôi nghiêm khắc lắm.

– Dạ, cảm ơn bà đã thương cháu. Vợ chồng tôi xin đội ơn.

Mẹ tôi chỉ vào xấp tiền để trên bàn:

– Cụ mang tiền về mua đồ chừng dọn nhà cửa để hãnh diện với bà con lối xóm.

Mặt ông cụ chột buồn, nước mắt rơm rớm:

– Nào có được vậy, tiền này tôi phải mang về biếu...

– Biếu ai?

– Tội nghiệp thằng con lớn tôi, anh con nhỏ này... Nó trốn lính rồi bị bắt. Giam có mấy tháng nay. Ông trưởng đồn dưới đó nói nếu tôi lo được ba chục ngàn thì sẽ nói giùm để trả tự do cho nó rồi còn cấp giấy nghĩa quân cho nó.

Mẹ tôi chặc chặc lưỡi:

– Tội nghiệp chưa, thể cụ đã lo được bao nhiêu rồi?

– Dạ tháng trước bà chủ đưa mười ngàn, tháng này mười ngàn nữa là hai

chục, còn thiếu mười ngàn nữa.

– Tội nghiệp, sao cụ không nói trước với tôi. Cụ mà nói ngay từ hôm đầu tôi đã lo xong cho cụ rồi...

Mắt ông cụ sáng lên:

– Dạ thưa bà chủ, bà giúp được xin cảm ơn bà chủ...

– Tháng trước thì thừa tiền, tháng nay kẹt rồi, bao nhiêu tiền tôi đóng sở hội hết trơn. Thôi, tháng sau lên di, tháng sau thể nào cũng có, tôi lại biếu thêm cụ đôi ba ngàn nhậu chơi, mua quà cho các cháu.

Ông cụ thất vọng, nín khe, Bỗng có tiếng chuông reo ngoài cửa. Mẹ tôi đứng dậy.

– Khách khứa suốt ngày.

Bà ra mở cửa, hai người quân nhân bước vào, toàn là sĩ quan. Ông cụ vội đứng dậy xá:

– Kính chào...

Hình như ông cụ quá sợ hai ông quan, mắt cứ lăm la lăm lét. Tôi thấy thương hại cụ. Tôi nói:

– Cụ cứ ngồi xuống đi, khách quen cả mà.

– Dạ... dạ...

Ông cụ ngồi cố thu nhỏ người lại. Mẹ tôi hất hàm hỏi hai người khách:

– Sao lâu quá mới thấy vac mặt đến đây vậy?

Ông khách nhe răng cười:

– Cả mấy tháng nay nằm ở Tây Ninh. biết Sài Gòn là cái khỉ khô gì đâu. Thế nào, có gì mới không!

– Thiếu giống, chỉ sợ các anh không có tiền.

Người khách vỗ bộp bộp vào túi áo:

– Dư tiền sang lại cái nhà này luôn cả gái của chị nữa.

Mẹ tôi cười chỉ Cẩm Hường.

– Hoa đồng nội đấy!

Ông khách huýt gió một tiếng:

– Được tôi đi!

Ông bạn kia nghiêm mặt:

– Ấy không được tao phải đi trước.

Ông này dấm vào lòng bàn tay mình, chửi thề một câu:

– Đ.m. tức cảnh hông không được tao vô làm vài bi cho giai phong.

Ông trung úy tới cặp tay Cẩm Hường. Cẩm Hường ngoái lại nhìn cha:

– Ba về nghe ba!

Cẩm Hường khuất dạng sau khung cửa. Người cha của nàng cúi gằm mặt. Ông nhìn xấp bạc trên bàn khế thở dài, ông cầm lấy bỏ vào túi áo bà ba đen đứng dậy:

– Tôi về nghe bà chủ, tôi về nghe cô!

Tôi đưa ông cụ ra ngoài cửa. Mẹ tôi nhắc nhở:

– Cụ coi chừng tiền nong, ở bến xe kẻ cắp dữ lắm đó.

Người khách ngồi lại ghé salon, anh âm thầm theo dõi sinh hoạt trong gia đình tôi, Mẹ tôi nói:

– Còn nhiều gái lắm, không đi con Cẩm Hường thì chọn đứa khác,

Hắn lắc đầu:

– Tôi chờ nó!

Mấy lần gã khách toan gọi chuyện với tôi nhưng tôi tìm cớ nói lảng rồi đứng dậy vào nhà.

Ở nhà trong, cha tôi nằm tiêm thuốc cho một ông khách. Tôi thấy một người quân nhân từ trên lầu đi xuống, hẳn là khách quen ở nhà này, mỗi

tháng đến vài ba lần. Hình như hấn có vẻ nhút nhát.

Mỗi lần chơi bởi xong, hấn trả tiền rồi đi thẳng, không nán lại phút nào như những khách chơi bởi khác.

Xuống khỏi cầu thang, hấn tới trước mặt tôi:

– Cô cho trả tiền!

– Năm trăm.

Bỗng có tiếng cười phá lên, tiếng cười của gã thiếu úy tới đằng sau lưng tôi từ lúc nào.

Tiếng cười làm gã lính giật mình.

Mặt anh ta xanh như chàm, điệu bộ luống cuống. Gã khách cười oang oang:

– Hôm nay anh “phá giới” hả?

Anh lính vội vã nhét tiền vào tay tôi rồi đi nhanh ra cửa. Gã khách không buông tha chạy theo:

– Hôm nay anh bị tôi bắt tại trận rồi nhé!

Anh lính lăm lủi đi ra khỏi ngõ hẻm. Gã trở vào. Bọn gái chơi từ trên lầu xuống thấy cái màn khôi hài này cũng cười vang dội.

Gã phân bua với bọn gái.

– Hấn là một tên đạo đức nhút trong tiểu đoàn của anh. Hấn thường khuyên nhủ binh sĩ đừng đi chơi bời. Bây giờ anh bắt được tại trận, anh sẽ rêu rao cho cả tiểu đoàn biết để chọc hấn một trận chơi.

Bọn con gái thích chí cười vang rân.

Cha tôi có vẻ bất mãn, ông đuổi bọn gái:

– Tụi bây lên lầu đi!

– Hết khách rồi “ba” à!

– Hết khách cũng lên lầu, tao không muốn tụi bay ở đây đấu nhảm.

Bọn gái bỏ lên nhà, gã nham nhở xà đến bàn đèn, cha tôi và ông khách lặng thinh. Gã lên tiếng:

– Thằng cha đó đạo đức giả.

Cha tôi xoay dọc tàu sang phía ông khách.

– Thì có gì lạ đâu.

– Nhưng chả là...

– Cậu không thấy tôi nghiệp ông ta à?

– Tội nghiệp, hừ tội nghiệp...

Cha tôi cười nhạt:

– Cậu đừng cố chấp chứ, chúng ta đều xấu xa cả, không phải mình ông ta, ông ta chỉ mới xấu có một món.

Gã xạm mặt, một lát sau gã mới nói:

– Chẳng thà đừng có làm ra vẻ đạo đức, rồi muốn chơi bởi gì không được.

Cha tôi cười nhạt:

– Anh sẽ thất vọng rất nhiều khi nhìn cuộc đời này bằng con mắt lý tưởng. Cuộc đời chúng ta bản nhiều,

bắn vô cùng, Tôi làm nghề này đó là một nghề bắn, anh tới đây chơi bời, anh cũng bắn. Còn đối với vị sĩ quan kia, ông đến đây chơi bời rất thường. Không phải một ông ấy, và còn nhiều kẻ khác danh giá, có mác đạo đức gấp trăm lần ông kia... Nếu là con người ưa nhao bang, chúng ta có thể cười suốt ngày.

Cuộc cãi vã giữa cha tôi và người thiếu úy mỗi lúc một thêm sôi nổi. Tôi không muốn nghe. Tôi rút lên lầu, vào phòng riêng đóng kín cửa, tôi nằm đọc sách, nhưng không đọc được gì. Tôi lại nghĩ đến Đàm, tôi nghĩ đến buổi hẹn hò tối nay, cảm thấy vui trong hạnh phúc riêng tư.

Sau cuộc tiếp xúc giữa cha tôi và Đàm, nỗi buồn phiền biến dần trong

tôi, đôi khi tôi mơ ước vẫn vợ, tôi không bị mặc cảm chi phối như trước kia nữa. Đàm tỏ ra tế nhị, chàng là một người yêu hoàn toàn nhất, tôi cười thầm với ý tưởng thiên vị của mình.

Khi tôi xuống nhà khách khứa đã về hết. Cha tôi đang tiêm thuốc cho bà nội tôi hút.

Ông ngẩng lên nhìn tôi:

– Con không ở nhà ăn cơm hả?

– Con tới anh Đàm.

Cha tôi im lặng, một lát ông nói:

– Ráng về sớm ăn cơm, đừng để mẹ mày làm phiền tao.

– Dạ.

Bà nội tôi vừa hút xong điếu thuốc, cụ mở bừng mắt:

– Con bé này đi đâu?

Cha tôi tiêm tiếp một điếu thuốc nữa cho bà nội.

– Không việc gì đến cụ, này cụ hút đi.

Bà nội tôi giận dữ, đẩy cái dọc tẩu ra:

– Tao không hút, vợ chồng mày nuôi tao như nuôi của nợ, tao biết... tao có mù đâu. Thôi thì sao cũng được, nhưng nay chuyện hệ trọng của cháu tao, mày cũng không thèm cho tao biết.

Cha tôi trừng mắt:

– Ô hay, chuyện gì mà hệ trọng mới chả hệ trọng, cụ rõ lắm cảm.

Bà nội tôi giận dữ không kém, cụ đập tay xuống giường:

– Anh đừng khinh tôi quá thế...

Không khí giữa bà nội và cha tôi trở nên căng thẳng. Bà nội sắp sửa khóc, tôi vội ngồi xuống bên cụ vuốt ve, an ủi:

– Nội ơi, cháu sẽ nói cho nội nghe...

Tôi đưa mắt dò xét cha tôi, ông làm lơ, tôi nói tiếp:

– Có chuyện gì quan trọng đâu, chuyện con định lấy chồng ấy mà...

Bà nội tôi kêu lên:

– Chuyện mà định lấy chồng mà không quan trọng, con bé này điên rồi.

Tôi cười, cha tôi gạt đi:

– Con để ba nói với bà, con cứ đi kéo muện.

Tôi đứng dậy, nắm tay bà nội:

– Con đi nhé nội.

Bà nội tôi ngân ngại một lát rồi gật đầu, cụt dạn với:

– Nhớ về sớm nghe con.

Tôi ra khỏi nhà mỉm cười vu vơ, tôi biết cả nhà thương yêu tôi. Buổi chiều nay thật đẹp, tôi sẽ rủ Đàm đi chơi tới một nơi nào đó. Tôi không biết diễn tả ra sao. Mình sẽ tới nói với chàng như vậy.

Tôi tới phòng Đàm. Chàng đã mặc quần áo sẵn, chàng đưa cổ tay lên xem đồng hồ:

– Muộn mười phút em biết không?

Tôi xà vào lòng chàng:

– Gớm chưa, người ta mới muộn mấy phút đã bắt lỗi lên bắt lỗi xuống.

Đàm ôm chặt tôi muốn nghẹt thở, chàng cúi hôn lên má tôi:

– Anh lo.

– Lo gì?

– Lo vấn vợ vậy đó được không? À này thôi không đùa nữa, anh đề nghị em điều này nhé.

Tôi ngược nhìn chàng:

– Điều gì vậy anh?

– Về thăm mẹ anh.

Tôi thở phào:

– Tưởng điều gì quan trọng.

Chàng hỏi vặn lại:

– Thăm mẹ không là quan trọng à?

Tôi lườm chàng:

– Không biết sao hồi này anh hay bắt lỗi thế?

Đàm cười, mặt chàng vui vui:

– Anh sẽ giới thiệu với mẹ con dâu tương lai của mẹ.

Tôi cảm thấy vui trong niềm vui của chàng:

– Vâng mình đi kéo muộn rồi, nhưng này em cấm anh không được nói gì với mấy đứa bạn em nhé, chúng nó cứ ngạo em hoài, mắc cỡ thấy mồ.

– Chúng nó ngạo em thế nào?

Mặt tôi nóng bừng, tôi nói nhỏ:

– Chúng nó chào em bằng cô hoài.

– Cũng được chứ sao?

Tôi phụng phịu:

– Em không chịu đâu, đúng anh khai với chúng nó.

– Nói bậy. anh mà nói gì cho xe... cán đi...

Tôi vội bịt miệng chàng:

– Lại thể bay bạ đi, ghét cái mặt...

Chàng cười lớn kéo tôi ra khỏi phòng.

Khi xuống lầu tôi chợt nhớ đến ý nghĩ lúc đi đường, tôi nói với chàng:

– Lát nữa thăm mẹ xong anh phải đưa em đi chơi đến một nơi nào đó... nơi mà hợp với buổi chiều đẹp này.

Chàng cười lớn:

– Nơi nào đó là nơi nào đó, bố ai biết được, đồng ý anh sẽ đưa em tới nơi đó.

Tôi cầu tay chàng:

– Ngạo em hoài à.

Tôi để ý thấy xe của chàng chạy êm hơn mọi khi, chàng khoe:

– Em thấy xe anh khác hơn mọi khi không?

– Biết rồi, khoe hoài, anh mới sửa hả?

– Sửa mất cả mấy ngàn bạc đấy.

– Cần gì phải le quá vậy.

– Anh thì không sợ cười, mà sợ người ta cười em sao lại đi với một thằng cha có cái xe kêu như máy bay trực thăng vậy.

Tôi đâm nhẹ vào lưng chàng.

Tới nhà Đàm, bà mẹ Đàm vui vẻ đón tiếp. Từ hôm bà bị tai nạn đến giờ, hôm nay tôi mới xuống thăm lại bà. Bà cụ rót nước mời tôi ly nước chè tươi. Ngồi trước mặt bà tự nhiên tôi thấy hơi hộp, tôi không biết nói gì, tôi chỉ cười, bà cụ khen:

– Cô hiền quá.

Bỗng Đàm lên tiếng hỏi:

– Thán đi đâu rồi mẹ?

– Nó đi chơi đầu đó.

Đàm tới đứng cạnh tôi, đặt tay lên vai tôi:

– Mẹ thích con dâu thật hiền thật ngoan không?

Tôi then thùng, cúi gằm mặt. Bà cụ hình như hiểu ý Đàm, cụ cười:

– Cả đời mẹ chỉ mong có thế.

Đàm cười vui vẻ:

– Con chính thức giới thiệu với mẹ con dâu tương lai của mẹ đây.

Tôi cúi gằm mặt, tay tôi run lên, bà cụ nắm lấy tay tôi, tôi nhận thấy bàn tay già nhăn nheo của bà cụ cũng run run. Giọng cụ cảm động:

– Thật là quý hóa, tôi mong là sự thật...

Đàm cười, nhưng nét mặt chàng nghiêm trọng hơn:

- Là sự thật má không tin sao?
- Má tin, má tin...

Giọng bà cụ ghen ngào, khi tôi ngẩng lên tôi thấy đôi mắt cụ đỏ hoe, đôi mắt nhìn tôi trù mếu:

– Con ạ, tôi mong mỗi Đàm nói với tôi điều đó từ lâu rồi, mãi bây giờ nó mới nói.

Giọt nước mắt lăn dài trên gò má bà cụ. Tôi bị những giọt nước mắt đó chi phối, tôi không thể nói được câu gì, tôi nắm chặt tay bà cụ hơn, tôi nhìn Đàm, mặt chàng hân hoan. chàng nắm tay mẹ:

– Thủng thủng con sẽ đưa mê tới nói chuyện đằng nhà Hương. Ngày mai con về nhà nói chuyện với mẹ nhiều.

Đàm đỡ tôi đứng dậy:

– Em chào mẹ đi, mình còn phải đi nhiều việc.

Tôi đứng dậy cúi đầu chào mẹ Đàm, bà cụ còn muốn tôi nán lại, cụ nói với Đàm:

– Đi đâu mà như ăn cướp vậy, mẹ chưa nói được gì...

– Thôi để khi khác, chúng con phải đi lo việc gấp.

Tôi chào bà mẹ Đàm, trời xâm xẩm tối, Đàm đạp máy xe:

– Bây giờ anh sẽ đưa em đến “một nơi nào đó”.

Tôi mỉm cười:

– Ở chỗ nào hả anh?

– Xa lộ, quán Cây Dừa, em tới nơi ấy bao giờ chưa?

– Chưa, đẹp không anh?

– Tới thì biết.

Buổi chiều thật đẹp, xe chạy trên xa lộ mát lạnh người, vượt qua cầu xa lộ ngừng lại quán Cây Dừa ở ven đường. Đám nhìn vào lắc đầu:

– Đông người quá chắc mình không còn chỗ...

Chàng ngán ngừ một lúc rồi đề nghị:

– Hay là mình lên Thủ Đức?

– Đi đâu cũng được.

Tôi vòng tay ôm ngang hông Đàm, ngã đầu vào lưng chàng. Đàm vui vẻ:

– Chắc em ít đi chơi lắm?

– Chẳng những không đi chơi mà chẳng được đi chơi đến đâu bao giờ.

Đàm vòng xe tới phía chợ Thủ Đức, đậu lại:

– Mình vô ăn nem!

Mùi thịt nướng thơm lừng làm tôi thấy đói bụng. Mình xấu tính quá, tôi cười thầm. Đàm hỏi:

– Em cười gì vậy?

– Anh không được ngạo em, em mới nói.

Đàm lắc đầu, vẻ mặt chàng ranh mãnh:

- Không ngạo đâu.
- Mùi thịt thơm quá!

Đàm mỉm cười:

– Anh cũng thấy vậy, anh thèm muốn chảy nước miếng.

Chàng cười phá lên, hồn nhiên. Tôi chợt mơ mộng:

– Khi nào mình giàu có, mình có chiếc xe hơi, mỗi tuần lễ anh sẽ lái xe chở vợ con lên Thủ Đức ăn nem nướng.

Đàm nhìn tôi:

– Em ngấm anh thử coi, tưởng anh có giàu được không?

– Giàu, giàu chứ!

– Biết đâu không nhờ vào phúc của em.

Tôi bỗng buồn, ngồi lặng thinh, tôi làm gì có phúc được. Đàm nắm tay tôi, nhìn vào mắt tôi dò xét:

– Em, em sao thế?

Tôi lắc đầu:

– Không sao hết...

Bỗng nhiên tôi thấy nóng ruột, tôi lo sợ vẩn vơ. Tôi bỗng thấy hạnh phúc của mình mong manh quá, Đàm muốn phá tan không khí nặng nề đó, chàng âu yếm hỏi tôi:

– Em muốn có mấy đứa con?

Tôi nghĩ mình cũng chẳng nên âu sầu làm gì, mình nên hưởng hạnh phúc, thứ hạnh phúc hiếm hoi với mình.

– Anh sẽ nói với mẹ anh thế nào?

– Nói sẽ cưới em, một đám cưới đơn giản. Anh không muốn em nghĩ ngợi gì, không muốn em có mặc cảm.

– Không hiểu sao em vẫn thấy lo lắng, lo lắng chuyện không đâu.

Chàng đập nhẹ vào mu bàn tay tôi:

– Đừng nghĩ ngợi vẩn vơ.

Hai tô bún thịt nướng mang ra, chàng hỏi tôi:

– Em ăn đi, mình còn ăn nem chua nữa.

Dần dần không khí vui vẻ trở lại giữa hai chúng tôi. Tôi trả lời câu hỏi của chàng hồi nãy:

- Em muốn ba đứa con thôi.
- Mấy trai mấy gái?
- Một gái, hai trai.

Đàm lắc đầu:

- Vậy không đều, phải hai trai hai gái.

Chàng lại nhìn tôi bằng đôi mắt ranh mãnh:

- Ba đứa em biết làm thế nào đều được không?

- Làm cho đều, làm sao vậy?

Chàng tủm tỉm cười:

– Này nhé, mình đẻ một đứa trai, một đứa gái. Còn một đứa nữa, nửa trai nửa gái.

Tôi phì cười:

– Cái anh quỉ nè! Anh muốn con mình là lại cái sao.

– Vậy thì phải sinh bốn đứa.

Lần đầu tiên tôi thấy chàng uống la ve, mặt chàng đỏ rừ, chàng ngà ngà say. Trời đã tối hẳn, chàng nhìn đồng lá nem:

– Mình đã xức hết đến một chục cái nem. Thôi, về nhé!

Chúng tôi ra về khi trời đã tối hẳn. Chiếc xe của Đàm chạy trên xa lộ chậm chậm. Gió mát lạnh, tôi ôm sát lấy người chàng, gục đầu trên lưng chàng,

nghĩ ngợi vẩn vơ. Tôi nghĩ về đám cưới của mình, đám cưới thật đơn giản với một số ít bạn bè họp mặt.

Chàng nói với tôi anh không đủ tiền mua một chiếc nhẫn kim cương cho em. Điều đó thì quan trọng gì, tôi chỉ cần một chiếc nhẫn cưới bằng vàng tây, một bữa tiệc trà xoàng, chúng tôi sẽ thành vợ thành chồng. Rồi những ngày hưởng tuần trăng mật ở một bãi biển nào đó, hay Đà Lạt. Tôi ao ước tới những nơi đó, chưa bao giờ tôi ra khỏi Sài Gòn, tôi cần bỏ Sài Gòn một thời gian, tôi muốn quên nó, dù là ngắn ngủi!

Đường xa lộ vắng, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe hơi chạy như giông như bão. Chiếc đèn pha ở xe Đàm yếu ớt không đủ sức chọc thủng màn đêm.

Tôi bỗng lo lắng vẩn vơ. Tôi đập nhẹ vào lưng Đàm:

- Đi lẹ lên anh, đường vắng quá!
- Đừng lo, đường sá an ninh lắm.

Tôi nhìn bóng tối mờ mịt hai bên đường, trong những bụi rậm đó có gì đang rình rập. Tôi nói ý nghĩ ấy ra với Đàm. Đàm cười.

– Em khéo tưởng tượng, không có gì đâu.

Chàng vẫn cho xe chạy chậm chậm:

– Một lát nữa mình sẽ thấy trăng mọc, trăng trên xa lộ đẹp không tưởng được. Mình sẽ ngồi chơi ở một bãi trống, đúng là “ở một nơi nào đó”.

Chàng lại chọc ghẹo tôi, gần chàng

tôi khám phá ra một điều. Chàng ít nói nhưng duyên dáng. Tôi yêu cái láy mắt của chàng.

Đàm thêm ga, chiếc xe vọt nhanh một chút:

– Như vậy bằng lòng chưa người đẹp?

– Hãy còn chậm!

– Tiếc là cái xe anh quá tồi, nếu không anh đã trở thành anh hùng xa lộ rồi.

Bỗng thấy Đàm cho xe chạy chậm lại, tôi lo lắng hỏi:

– Gì vậy anh?

– Phía trước mặt có người.

Tôi ngھnh cổ qua vai chàng, bóng ba người đàn ông đứng chặn đường.

Hình như họ có mang súng. Tôi hồi hộp, Đàm trấn tĩnh tôi:

– Khám xét thường mà.

Một người mang súng giờ tay chặn xe. Đàm dừng lại, máy xe vẫn để nổ. Cả ba người đàn ông, tôi nhìn rõ là ba gã thanh niên cùng bước tới, họ nhìn tôi chằm chằm, một gã gật đầu. Gã khác ra lệnh:

– Yêu cầu ông bạn tắt máy.

Ba người mang vũ khí nhưng không mặc quân phục. Đàm phản ứng:

– Các ông là ai?

– Người có súng!

Đàm tổng ga toan chạy, một cái báng súng thọc vào ngực chàng, tôi rú lên.

Đàm rời xe, ngã xuống đường, tôi ngã theo. Một bàn tay xốc nách tôi kéo dậy. Tôi vùng vẫy, bàn tay bịt miệng tôi. Một tiếng nói đầy đe dọa.

– Biết điều thì câm họng, đi theo chúng tôi.

Đàm bị đánh liên tiếp, chàng không kêu được một tiếng. Một nắm giẻ nhét vào miệng tôi.

Đàm. cũng bị nhét giẻ vào miệng. Ba người xốc hai chúng tôi dậy. Hồn vía tôi lên mây.

Tôi nhớ mình bị đẩy đi trước mũi súng lạnh dí vào lưng.

Chiếc xe của Đàm bị lao vào một bụi rậm bên đường. Đàm cũng bị điệu đi, chàng vùng vẫy, bang súng nện vào lưng chàng.

Tôi có cảm tưởng mình sẽ ngất đi được. Ba gã đàn ông lăm lỳ, chúng đẩy hai đứa tôi xuống ruộng, đi men theo một con đường nhỏ, đôi guốc tôi rơi đâu mất. Bàn chân tôi bị sỏi đá đâm vào đau nhói nhói. Tôi sợ hãi, tôi muốn kêu gào, la hét, nhưng miệng tôi đầy giẻ.

Gã đàn ông cao nhòng cặp nách tôi chặt cứng:

– Cô em ngoan nào...

Tiếng cười khả ố cất lên, bàn tay gã cao nhòng đặt vào ngực tôi:

– Vùng vẫy vô ích em à!

Đàm bị trói giật cánh khuỷu, chàng bước di trong những cái xô đẩy của hai gã đàn ông, Tôi lo lắng, chuyện gì sẽ xảy ra cho chúng tôi, chẳng thà chúng giết tôi. Tôi rùng mình, bàn tay thô bạo của gã cao hỗn xược lừa vào trong người tôi, hấn kéo lết tôi trên bờ ruộng:

– Ngoan nào em.

Tôi vùng vẫy mà không kêu la được, Đàm bị đánh cùng đường. Hai thằng đàn ông di sau chửi thề:

– Đ.m đi chơi với đào mà chỉ có một ngàn thôi à, yếu quá vậy, con nhỏ kia có đồng nào không mà?

Gã cao nhòng lại thọc vào người tôi:

– Không có xu mẹ nào hết.

– Tao không tin mày, lát nữa tao phải khám xét lại.

Ba đứa cười vang. tiếng cười làm tôi nhức nhối khó chịu. Có lẽ đã xa đường lắm rồi, tôi vừa lo vừa đau chân, tôi khụy xuống, tôi nhất định nằm xuống bờ ruộng. Ba thằng chửi thề:

– Đ.M. nằm đây hả mày?

– Mày muốn tao bồng nữa sao?

Gã thấp giờ cây súng lên, tôi mong hấn bắn cho tôi một phát, tôi muốn chết để khỏi phải chịu những gì xảy ra trước mặt Đàm, gã cao đưa tay lên chặn:

– Ê, đ.m. phí của mày, để tao bế vậy, hấn cúi xuống nâng bồng tôi lên trên hai tay.

Hai thằng đi sau cười vang. Tôi khó

chịu vì mùi hôi hám từ áo quần hắt tỏa ra. Sự sợ hãi lên đến tột độ, tôi lạnh giá. Tôi chập chờn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Đám ơi Đám ơi!

Trăng bắt đầu lên, mặt trăng đỏ quạch nhô lên từ phía chân trời, ánh sáng còn yếu ớt, đổ dài bóng người trên bờ ruộng, chỗ này hoàn toàn vắng vẻ, tôi hiểu rằng mình đã xa đường nhiều.

Ba đứa đưa tôi vào một căn nhà nát, tôi vùng vẫy, một tiếng cười:

– Vô ích em cưng ơi.

Tôi muốn hét lên, muốn cắn lưỡi chết đi cho rồi, nhưng tôi bất lực. Bọn cướp, tôi nghi chúng là bọn cướp, ngồi bệt cả xuống đất, chúng lôi bánh ra ăn.

Chúng bàn tán:

– Có nên cho hai đứa chúng nó ăn không mày?

– Chúng nó không thèm ăn đâu, mày không thấy chúng ở mạn Thủ Đức về à, chúng nó đưa nhau đi ăn nem, tao đoán thế.

Một thằng chửi thế:

– Đ.m. đi chơi với đào mà mang được hơn một ngàn bạc không biết mắc cỡ...

Ba đứa chúng nó cười hô hố:

– Con nhỏ coi ngộ hé mày, đ.m. con tối hôm qua như bà chần chán thấy mỗ.

Ba thằng lại cười, chúng đã ăn xong bánh, tôi liếc nhìn Đàm, tôi không nhìn rõ mặt chàng, chàng nằm khuất

trong bóng tối. Ánh trăng đã lên cao, ánh sáng rọi trong nhà, giải trên thân thể tôi.

Một thằng trong bọn đứng bên tôi:

– Biết điều thì ngoan nghe em cứng, mai còn có quần áo mặc về...,,

Tôi bất lực, tôi nhắm nghiền mắt. Người tôi lạnh đi, phần dưới thân thể tôi không còn một mảnh vải nào, tôi muốn la lên nhưng miệng tôi đầy giẻ, Đàm cửa quậy, lẫn lộn, một thằng khác đá vào sườn chàng.

– Cho mày hai hàm răng tự cời trời lấy.

Chiếc giẻ được móc ra, Đàm bật lên một tiếng chửi. Một cái bá súng nện vào mặt chàng.

– Đ.m. còn lối, cho mày chết luôn.

Ba thằng đàn ông bỏ đi, Đàm nằm bất động. Có lẽ chàng lại ngất xỉu một lần nữa.

Một lúc lâu lắm, tôi thấy Đàm cựa quay rên rỉ.

– Em! Em!

Chàng cố gắng ngồi dậy, chàng dùng răng tự cởi dây trói chân, còn hai tay trói trật cánh khuỷu, chàng không tự cởi được, chàng lết đến bên tôi. Chiếc dây bung ra, tôi vội vàng ngồi dậy, vồ quần áo, che vào thân thể lỗ ló của mình, tôi cởi dây trói tay cho chàng. Chàng ôm choàng lấy tôi:

– Em, em...

Nhưng tôi đẩy chàng ra.

Chàng gục đầu vào lòng tôi khóc
nức nở:

– Anh không bao giờ phụ em, em,
lỗi tại anh.

Ánh trăng về sáng vàng nhạt buồn
nản. Tôi nhìn thấy mặt chàng sưng vù,
máu ri rỉ chảy trong chân tóc chàng.

Tôi bật khóc nức nở, Tôi ngất đi
trong vòng tay chàng. Tôi còn mơ hồ
cảm thấy một nụ hôn đặt trên má tôi,
nước mắt nóng trên khuôn mặt tôi.

6.

TẤT CẢ LÀ TẠI ANH, ANH HIỂU CHỮ, nếu anh không quỵến rũ nó đi chơi sẽ không xảy ra cơ sự này, anh phải chịu hoàn toàn trách nhiệm, chuyện xảy ra như vậy tại sao anh không đi thưa lính để truy nã bọn cướp ấy?

Mẹ tôi nhìn Đàm chăm chăm dò xét anh, chàng ngồi gục đầu, lặng thinh, mẹ tôi tiếp:

– Bây giờ anh tính sao, tôi muốn anh cho biết ý kiến?

Đàm ngẩng lên, mặt chàng thâm tím vì những vết thương đêm qua, tôi rã rọi ngồi một xó, tôi đau xót nhục nhã đến tột cùng, tôi không có ý kiến gì nữa. Tôi hối hận đã đưa chàng về nhà mình, hối hận để chàng phải gánh chịu một trách nhiệm vì sự rủi ro. Cha tôi cũng ngồi đó, ông tuyệt vọng ra mặt, ông không nói gì. Đàm chậm rãi nói:

– Thưa bác, cháu tới đây để cốt ý nói rằng cháu xin hoàn toàn chịu trách nhiệm về sự rủi ro này. Cháu hèn kém, cháu đã không bảo vệ được Hương khi cháu đưa đi chơi, cháu đau khổ nhục nhã về điều này không ít. Còn bác nói tại sao cháu không đi thưa lính? Cháu nghĩ chuyện đã xảy ra rồi, Hương cũng

nghĩ vậy, có đi thừa cũng chả ích gì, chỉ thêm um sùm lên, thêm xấu hổ. Cháu cố gắng thu xếp cho mọi chuyện được êm đẹp.

Mẹ tôi ngắt lời:

– Nghĩa là anh bồi thường?

– Dạ thưa bác nói thế hơi quá đáng.

– Hơi quá đáng, thế anh sẽ bồi thường ra sao cho tôi biết nào.

– Cháu xin chịu trách nhiệm.

Mẹ tôi nhìn tôi, quay lại Đàm:

– Cho anh biết một điều là con gái tôi đang tuổi vị thành niên, anh đã quyến rũ nó, trước nhất anh là kẻ có tội với pháp luật, nếu tôi thừa anh, anh không thể thoát khỏi vòng lao lý.

Cha tôi định lên tiếng, mẹ tôi chặn lời:

– Ông để nguyên, để tôi nói chuyện với anh này, tôi biết tất mọi chuyện xảy ra giữa anh và con gái tôi từ trước đến nay. Anh đã quyến rũ con gái tôi bỏ nhà đi một đêm, anh đã phá hoại đời nó. Sau đó tôi chờ xem anh có thái độ gì không, anh có thèm bước chân đến nhà này đâu, không thèm nói với tôi một câu, anh khinh nhà này mà, nhà này là một nhà chứa điểm, anh nghĩ con gái tôi cũng vậy, anh là thầy học nó, điều hay anh không dạy, anh dạy toàn trò con heo con chó.

– Dạ thưa bác...

– Không, anh không cần thưa gì hết, tôi nhìn rõ lòng dạ anh...

Cha tôi lên tiếng:

– Bà làm, cái gì mà ào ào vậy, chuyện đâu còn có đó, bà để tôi nói.

– Ông khỏi cần nói gì hết, tôi biết hết cả rồi, ông muốn được tiếng là người có tư cách, ông cho con gái đi ngủ vung vít, tôi còn lạ gì.

– Bà xuyên tạc.

– Tôi nói thế đấy.

Tôi nhìn Đàm, nhìn sự đau khổ của chàng, tôi đau xót cho chàng, chàng đã hy sinh quá lớn, tôi không thể để chàng hy sinh được thêm nữa. Mặc bố mẹ tôi cãi nhau, tôi nói với chàng:

– Em cảm ơn anh rất nhiều, anh đã hy sinh quá lớn, anh không thể hy sinh được hơn nữa, mẹ em hoàn toàn

không hiểu gì anh hết, anh có nói cũng vô ích.

Tôi buồn bã lắc đầu:

– Anh đã tỏ hết thiện chí rồi. Thôi từ nay hết rồi, giữa anh và em thế là hết.

Tôi không cầm nổi nước mắt, tôi quay mặt đi chạy lên lầu. Đàm la lên:

– Hương, Hương.

Tôi không quay lại, tôi chạy vào phòng, tôi nằm úp mặt xuống gối khóc nức nở. Tôi với dần nỗi thống khổ, tôi lịm người trong cô đơn. Ở dưới nhà hình như đang to tiếng, tôi không buồn nghe ngóng gì nữa, tôi đã mất Đàm rồi, không có gì đáng quan trọng nữa. Tôi đã nhục nhã, nhục nhã hơn cả một con

điểm. Có phải chuyện xảy ra đêm qua là quả báo không? Tôi đã nhục nhã đến cùng cực.

Tôi thiếp đi, người tôi đau như ran, tôi có cảm tưởng mình sẽ chết, sẽ chết luôn trong giấc ngủ này...

Khi tôi tỉnh dậy tôi thấy cha tôi bên giường, bàn tay gầy khô khan của ông vuốt ve mái tóc tôi:

– Tội nghiệp con, con không giận ba chứ?

Nước mắt tôi khô lại, tôi không còn nước mắt để khóc nữa, tôi mệt mỏi nói với ông:

– Con cảm ơn ba, chỉ có ba hiểu con mà thôi.

Đôi mắt lơ lơ của ông đỏ lên, ông òa khóc, tôi nắm lấy bàn tay ông:

– Bây giờ ba muốn con phải làm gì? Con xin chịu ba.

– Con can đảm sống.

Tôi gật đầu:

– Con vẫn can đảm.

– Được vậy ba rất mừng.

Ông lắc đầu:

– Mẹ mày thật tệ, mẹ mày đã chửi bới thằng Đàm đủ điều bỉ ổi, tao không ngờ mẹ mày lại tệ mạt như vậy được.

– Anh ấy có tội gì đâu.

Cha tôi buồn bã:

– Khó còn hy vọng, danh dự người ta...

Tôi lơ là, tôi không muốn nghe gì hết, tôi nằm quay mặt vào tường.

Tôi nghe tiếng thở dài của cha tôi, có lẽ ông buồn phiền lắm. Tôi thương cha nhưng tự ái tôi bị va chạm. Mặc dầu rất yêu Đàm, nhưng tôi không thể van xin tình yêu một cách nhục nhã. Tiếng cha tôi buồn bã:

– Mẹ mày làm hồng tất cả, tao đã tính đâu ra đấy.

Tôi quay lại, níu lấy tay cha tôi:

– Thôi ba à, chuyện đã lỡ rồi, con không còn thiết gì nữa hết.

– Còn Đàm?

– Anh ấy sẽ quên con.

Cha tôi chỉ còn biết thở dài, ông lắc đầu:

– Nhà mình hết phúc rồi, tao không còn muốn sống làm gì.

– Con có thiết sống đâu.

– Tao không muốn mày nói thế, mày còn trẻ mày còn tương lai.

Ôi tương lai tôi, tương lai mờ mịt.
Tôi nhắm mắt lại:

– Con không thiết gì hết, còn ở nhà này mãi con chết khô chết héo mất.

Cha tôi lại tiếp tục vuốt tóc tôi:

– Con định gì?

– Hiện giờ thì con chưa định gì hết, một ngày nào đó con sẽ bỏ căn nhà này ra đi.

– Con đừng đại dột.

– Con nói thật đấy ba à?

Cha tôi im lặng:

– Con bỏ nhà này đi để gây dựng lấy tương lai?

– Con không biết.

Cha tôi chợt mỉm cười, nụ cười ông héo hắt:

– Ba sẽ không cản, nếu sự bỏ đi của con có một ý nghĩa gì.

Tôi chân thật:

– Hiện giờ thì con chưa có một ý định nào hết. Con chỉ muốn đi khỏi đây, càng sớm càng hay.

– Vậy thì ba không bằng lòng, thoát nơi này để tới một nơi khác khổn nan hơn để đày đọa mình, chẳng có ích gì,..

Cha tôi bỏ lửng câu nói, hình như ông không biết phải diễn tả ra sao.

– Ba muốn... Ba muốn con...

– Ba muốn con nên người?

Cha tôi gật đầu:

– Chính vậy.

Tôi cười mệt mỏi:

– Con còn gì nữa đâu ba? Con chỉ là một đứa con gái yếu đuối.

Cha tôi đưa mắt nhìn ra cửa sổ:

– Con biết ba hoài vọng ở con rất nhiều không? Con thông minh, cang cường, ba còn sống đến giờ phút này là vì con.

Tôi ôm lấy đầu:

– Thôi ba đừng nói nữa, trời ơi, con làm được gì cho ba, con chẳng làm được gì hết, tại sao ba lại nghĩ đến con quá nhiều vậy, ba làm khổ con, ba làm khổ con ba biết không?

Tôi gào lên. Tôi muốn nôi điên, tôi khóc nức nở. Bàn tay của cha tôi đặt lên vai tôi:

– Thôi ba xuống nhà, ba xin lỗi con, Ba không có quyền làm khổ con thêm nữa.

Bàn tay cha tôi rời vai tôi bước chân ông đi ra cửa, tôi lại thấy hối hận, tôi tự hỏi mình sẽ làm được gì. Bây giờ thì đầu óc tôi trống tuếch.

Khi tôi tỉnh dậy tôi nghe tiếng mẹ tôi léo xéo dưới nhà, hình như bà đang cãi nhau với cha tôi, tiếng bà nện tôi

khóc hu hu, tiếng mẹ tôi át cả tiếng cha tôi.

– Chính ông đã nổi giáo cho giặc, bây giờ ông còn nói gì nữa, ai đời mang con gái mình dâng không, nó có ế ảm gì đâu, thiếu gì bác sĩ kỹ sư, ông tự hạ giá nó.

Cha tôi cười nhạt:

– Thứ bác sĩ kỹ sư nào?

– Muốn đứa nào cũng có hết, cứ tiền là có, dán tiền vào mặt chúng nó.

– Làm gì khổ cực như vậy chứ, danh giá gì cái thứ đó.

Mẹ tôi găm lên:

– Ông còn già hòng phải không?

Tôi nghe tiếng đổ loảng xoảng,

hình như mẹ tôi đang đập phá. Tôi vội đứng dậy chạy xuống nhà, tôi dừng lại ở cầu thang gác, mâm đèn của cha tôi tan tành, mẹ tôi lồng lộn như một con thú, tôi phải nói thế mới đúng bà không khác nào một con thú. Cha tôi ngồi lặng yên thản nhiên nhìn bà đập phá. Ông không có phản ứng, bà nội tôi ngồi khóc, tôi không biết bà khóc vì nhục nhã tử thân hay khóc vì mất mâm bàn đèn. Nổi chán chường. Nổi thù ghét mẹ tôi, tôi trở nên lạnh lùng, tôi cần phải có thái độ. Tôi bước xuống cầu thang, đến nắm tay mẹ tôi:

– Xin má dừng tay.

Mẹ tôi vẫn chưa hạ cơn nóng giận, bà hét vào mặt tôi:

– Con dĩ ngựa mày muốn gì?

Tôi choáng váng, tôi không ngờ bà lại dành cho tôi danh từ đó, danh từ bà thường chửi mắng bọn gái chơi trong nhà, Sau một phút mất tinh thần, tôi bình tĩnh trở lại, tôi nhìn thẳng vào mặt mẹ tôi:

– Má chửi mắng đánh đập con đi. Bà nội con, ba con không can dự gì vào việc làm của con hết, con hoàn toàn tự ý, Con xin chịu tội.

Bà vung tay tát vào mặt tôi, cái tát làm bỏng rát, tôi không đưa tay lên xoa má, tôi vẫn nhìn đôi mắt náy lửa của bà.

– Đồ ngựa, mày không biết xấu hổ?

Tôi bỗng trở nên bướng bỉnh mất dạy:

– Con không việc gì phải xấu hổ, bây giờ má muốn con phải làm gì để làm vừa lòng má?

Cha tôi thét lên:

– Hương, mày không được hỗn.

Tôi im bật, tôi chờ phản ứng của mẹ tôi, nhưng bà xuôi tay xuống, gieo phịch người xuống ghế, bà thần thờ. Tôi bỗng thấy sợ không khí ấy. Tôi nhìn hết người nọ đến người kia, không ai nói với ai một câu.

Lòng tôi tràn đầy hối hận, tôi ngồi thụp xuống, ngay dưới chân mẹ tôi, ôm lấy đùi bà:

– Con xin má. má tha thứ cho con.

Mẹ tôi thở dài, bà im lặng, tôi bỗng thấy bàn tay bà đặt lên đầu tôi vuốt nhẹ:

– Thôi con lên lầu đi, tối má sẽ nói chuyện nhiều với con, bây giờ má không được bình tĩnh.

Tôi đưa mắt nhìn cha tôi, ông gật đầu, tôi đứng dậy lên lầu, tôi hối hận vô cùng, tôi đã hỗn với mẹ. Tôi thần thờ đứng tựa song sắt nhìn ra ngoài trời.

Cầm Hường ngồi ở ghế xích đu gần đó, nàng nhìn tôi đăm đăm. Có lẽ gái nhà này đã biết hết chuyện tôi, nhưng quan hệ gì. Tôi chẳng có gì hơn họ.

Tôi tới gần bên Cầm Hường đặt tay lên vai nàng, tôi không biết nói gì, bàn tay Cam Hường nắm lấy cổ tay tôi:

– Chị buồn lắm hả?

Tôi khẽ gật đầu, tôi quay mặt nhìn ra cửa, buổi chiều đã xẩm màu. gió mát

hiu hiu, tôi ngồi xuống cái ghế bên cạnh nàng, giọng Cẩm Hường trầm ấm:

– Em còn khổ hơn chị nhiều, chị đã thấy ba em đó, ông tội lắm chị à, sống ở một vùng mất an ninh, cái thân con cái không còn nghĩa lý gì, đủ hết mọi thứ tai nạn. Ngày xưa khi gia đình em khá giả, em được di học đến đệ lục, em biết làm nghề này là nghề không có nhân cách con người, vậy mà em cũng phải làm. Cái thân này em coi như đã chết.

– Em oán mẹ chị không?

Cẩm Hường lắc đầu.

– Em chẳng oán ai cả, nếu oán thì oán biết bao nhiêu người.

Tôi trở nên tò mò, tôi muốn tìm hiểu Cẩm Hường:

– Em có bao giờ nghĩ đến ngày thoát ra cảnh này không?

Cẩm Hường cười, nụ cười nàng thơ ngây buồn bã:

– Dĩ nhiên là có, nhưng em thấy mệt mụ quá, anh em, chị dâu em và các cháu còn cần đồng tiền em, sau khi chạy cho anh em được tha, em còn lo chạy cho anh vào lính nữa. Tội nghiệp những người ấy.

Tôi bất mãn:

– Sao em hy sinh nhiều quá vậy?

– Em chẳng còn gì nghĩ đến ngoài gia đình, người yêu em chết rồi, anh chết trận trước ngày cưới em, tất cả mọi người cùng khổ, không phải mình chị hay em, chị hãy nhìn ngay gia đình

chị, ba má chị tiền rừng bạc bể, có sung sướng không?

Tôi nghĩ về lời nói của Cẩm Hường, tôi bỗng thấy buồn, bỗng thấy cô đơn, tôi thấy quý mến nàng, thật thế, nỗi buồn của tôi đã thấm thía vào đâu. Tôi chỉ là một đứa con gái gặp hoàn cảnh trở trêu, tôi đã phóng lớn sự đau khổ của tôi, tôi bị thảm hóa.

Tôi nghe tiếng chuông reo dưới nhà, tiếng khách khứa nói cười. Cẩm Hường uể oải ngồi dậy:

– Chắc em phải tiếp khách rồi chị à, gái má đã đuổi về hết rồi, chỉ còn mình em.

Tiếng mẹ tôi léo nhéo dưới nhà:

– Thôi hôm khác các anh đến đi,

hôm nay chẳng còn ai nữa. Vả lại động ổ rồi.

Một người khách nói lớn:

– Thôi về vậy, nhưng bao giờ thì trở lại được?

– Chưa biết, có thể một vài ba hôm, một tuần lễ.

– Kẹt quá nhỉ, thôi về.

Cầm Hường thở phào:

– Thoát nợ, thôi mình đi chơi chị, ở nhà buồn thấy mẹ.

– Đi chơi đâu?

– Hát bóng, chị có biết phim nào hay không?

– Vào lấy tờ báo coi.

Cẩm Hường đứng dậy, vui vẻ:

– Em vô thay quần áo nghe chị.

Tôi cũng vào buồng riêng. Cẩm Hường bận áo dài tím, tuy son phấn nhưng trông nàng vẫn quê quê.

– Phim gì đấy chị?

– Irma La Douce.

– Hay không chị?

– Nghe nói hay lắm.

Tôi lại thấy nhớ Đàm, tôi với Đàm đã định đi coi phim này. Bây giờ chắc mãi mãi tôi không đi với chàng, tôi phải quên chàng. Số phận thật cay nghiệt!

Tôi xuống nhà, mẹ tôi đang ngồi thờ người ở ghế salon, bà ngẩng lên:

– Hai đứa đi đâu vậy?

Tôi trả lời:

– Chúng con đi coi hát.

– Về sớm sớm nghe con.

Tôi ra khỏi căn nhà, tôi thấy đầu óc mình thanh thản. Trời đã tối hẳn. Khi đi qua nhà Đàm, tôi bất giác nhìn lên cửa sổ phòng chàng.

7.

ĐỜI SỐNG TÔI TRỞ LẠI
MỨC BÌNH THƯỜNG,
những cơn điên dại không còn hành hạ
tinh thần tôi nữa. Tôi trở nên bình tĩnh,
phải nói là lạnh lùng thì đúng hơn. Tôi
lạnh lùng vì không còn muốn có thái
độ. Tôi khô cằn và héo úa, tôi không
còn tìm thấy một nụ cười cho mình,
một nụ cười mỉm, một nụ cười băng
quơ cho tình yêu đã chết. Tôi không

nghĩ đến Đàm và cũng không muốn nghĩ đến mình.

Nghĩ cũng chẳng làm gì được cả và thật vô ích! Cuốn nhật ký của tôi để mốc meo trên kệ sách, đã lâu lắm rồi tôi không mó đến nó, sau giờ đi học, suốt ngày tôi đóng cửa ở trong phòng. Tôi mặc kệ việc làm của mẹ tôi, mặc kệ tất cả những tiếng ồn ào cười nói trong nhà.

Tôi cặm cụi học, nhưng tôi không còn đi học đêm ở nhà Đàm nữa. Tôi nghe bạn bè nói Đàm xin đổi đi làm việc xa. Tôi chẳng buồn hỏi thăm chàng, bây giờ thì tôi dừng dừng với tất cả mọi chuyện kể cả tình yêu thăm thiết của chàng. Tôi không đọc, không trả lời những bức thư tình của chàng, không chịu gặp mặt chàng.

Tôi thi đậu toàn phần tú tài trước sự ngạc nhiên của cha mẹ tôi.

Tôi không vui thêm được chút nào, tôi báo tin cho cha mẹ tôi một cách dửng dưng.

Cha tôi hỏi:

– Con học được chứ?

Tôi lắc đầu:

– Con muốn đi làm.

– Ba má còn có thể cho con tiếp tục học được nữa kia mà.

– Con sẽ tiếp tục học, nhưng do đồng tiền con kiếm ra.

Cha tôi im lặng, hình như ông nghĩ lung lắm, tôi thấy những vết nhăn trên trán cau lại.

– Tùy con, còn nghĩ như vậy cũng phải.

Tôi nói thẳng những điều mình suy nghĩ:

– Con nhờ vả ba má nhiều rồi, bây giờ con có thể lo lấy, con sẽ kiếm việc làm, thuê một căn phòng nhỏ, con mang em con tới đó ở với con, kèm cho nó học. Nó phải nên người, con chắc ba cũng nghĩ như con.

Cha tôi đặt tay lên vai tôi, tôi nhìn thấy nụ cười của ông:

– Con nghĩ thế cũng phải, nhưng cần phải nói với má con.

– Ba không quyết định được sao, ba không thấy thằng Toàn đang bắt đầu hư hỏng đấy sao, nó sẽ trở thành một thằng ma cô, thằng mất dạy.

– Khoan nào, con đừng nổi nóng chứ, ba chưa nói hết mà. Má con cũng chiều thằng Toàn lắm, cũng chiều nhiều khi thật là vô lý, con hãy nói thật khéo léo với bà, đừng làm bà tự ái.

Tôi chợt hiểu, tôi gật đầu.

– Vâng con xin lỗi ba, con sẽ nói với má.

Buổi chiều, chờ lúc mẹ tôi nhàn rỗi, tôi nói dự định ấy với bà, mặt bà đỏ gay vì giận, bà ngoan cố và xuyên tạc tất cả ý nghĩ tốt đẹp của tôi:

– Mà nói gì, mà đòi nuôi thằng Toàn, còn tao là đồ bỏ? Đồ mất dạy?

– Má, má không hiểu con.

Mẹ tôi phải dứt đứng dậy:

– Tao không lạ gì cái bản mặt mày. Mày vẫn tỏ ra khinh rẻ tao, tao là Tú Bà không xứng đáng để nuôi con hủ, mày chửi xéo tao, tao biết mà. Mày tưởng có được hai cái bằng tú tài đã bảnh lắm hủ, mày lên mặt với tao?

Bà vừa đi vừa lăm bằm trong miệng. Hừ, nuôi ong tay áo. Hừ, ăn giẻ rách mà lớn lên để đi ngủ với trai, để có được hai cái bằng Tú tài đấy.

Bà ngồi phịch xuống đất. Bà chồm dậy, dí một ngón tay vào trán tôi:

– Con bất hiếu. Con mất dạy. Con đi ngựa. Con thối con tha.

Rồi bà bù lu bù loa. Bà kể lể...

Tôi uất ức, tôi lặng người đi, tôi không thể giải thích được gì. Tôi đứng dậy:

– Thiệt con không biết phải nói thế nào với má.

Mẹ tôi quay phắt lại xĩa tay vào mặt tôi:

– Bà nói cho mà biết, mày hỗn lão bà xé xác mày ra. Hừ, Tú tài. Tú với tài.

Mẹ tôi hết lời chửi bới, là dành cho tôi những lời lẽ tàn tệ nhất. Những lời bà dành cho gái điếm. Bà nhất định không chịu hiểu thiện chí của tôi, bà không thềm hiểu.

Tôi đứng lặng yên, tôi như một phiến đá nhẵn, nước đổ trơn trượt. Nếu như ngày trước tôi đã khóc òa. Tôi bình tĩnh nói với mẹ:

– Thôi má không bằng lòng thì thôi, nhưng con đã nhất định đi tìm

việc làm để có tiền học thêm.

Mẹ tôi cười khẩy:

– Mày muốn đi làm, mày tưởng tìm việc làm dễ lắm, có mà làm điểm. Nhưng làm điểm cũng khó lắm con ạ!

Bà xuống nhà, bà lại xoe xoe nói móc nói mỉa cha tôi, chửi bới gái chơi. Tôi thấy tội nghiệp bà hơn là oán trách bà, hoàn cảnh làm bà đổi khác nhiều.

Tôi xuống nhà ngồi cạnh cha tôi, ông ngồi bên cạnh bàn đèn thuốc phiện. Tội nghiệp ông buồn bã, chắc ông đang suy nghĩ nhiều.

Tôi cầm lấy bàn tay gầy guộc của ông, bàn tay cáu bẩn ám khói thuốc phiện, những móng tay đen sì. Tôi muốn áp bàn tay đó vào má mình

truyền hơi nóng sang ông. Ba ơi, con thương ba lắm ba biết không?

Bà nội tôi nằm bên kia mâm bàn đèn, cụ ngủ, miệng há hốc. Thân thể cụ gầy còm dán xuống mặt giường như một con rắn mồi.

Tôi nhìn thấy trong đôi mắt đục lờ lờ của cha tôi một giọt nước mắt làm ướt rèm mi. Một tiếng thở dài mong manh. Chợt có tiếng chuông reo, mẹ tôi ra mở cửa, tôi nghe tiếng bà nói:

– Các ông hỏi ai?

Tôi biết không phải khách quen. Tiếng cười lớn của đàn ông.

– Bà chị quên tôi rồi sao?

– Gì vậy, ông là ai?

– Tôi có đến đây chơi bởi mà, đến với thằng Tùng đó, đến một hai lần chắc chị không nhớ. Hôm nay tôi mang thêm mấy thằng nữa đến giới thiệu với chị.

Mẹ tôi im lặng một lát, bà có vẻ suy nghĩ, rồi tôi nghe tiếng cửa mở:

– Vàng mời các anh vào, trời sao đông vậy?

– Có năm mạng chứ mấy.

Bọn đàn ông vào nhà, toàn những người lạ. Tôi đứng dậy lên lầu. Có người nhìn theo tôi. Tự nhiên tôi thấy hồi hộp. Tiếng một người đàn ông oang oang:

– Tốt nhỉ, có cả hít, làm vài bi chơi.

Mẹ tôi tíu tít gọi gái, bà mời chào,

nói năng vui vẻ. Tiếng người đàn ông:

– Chúng mày thấy chưa, đáng đồng tiền bát gạo. Đủ gái chưa chị?

– Ba đứa đó.

– Bọn này năm mạng kia mà, kêu thêm đi.

– Hồi này kệt hết ráo không kêu ngoài được. Tôi chỉ có ba đứa nuôi trong nhà xài đỡ đi.

Tiếng gã đàn ông cần nhần. Tiếng bước chân đi lên lầu, dừng lại trước cửa phòng tôi. Tôi yên trí phòng mình đã khóa. Tôi ra giường nằm.

Bỗng có tiếng mẹ tôi la lên:

– Các ông là ai?

Tiếng đàn ông cười ha hả:

– Là ai hả, lần này thì tao túm trọn ổ rồi nhé!

Tôi choáng váng người, tôi ngồi bật dậy. Tiếng còi ré lên ngoài đầu ngõ, tiếng chân người chạy rầm rập trong nhà tôi.

Tiếng mẹ tôi năn nỉ, tiếng người đàn ông la lên:

– Câm ngay, định hối lộ hả.

Ngay cửa phòng tôi có tiếng nói.

– Trong này còn một con nữa.

Tôi điếng người vì tiếng đập cửa dồn dập:

– Mở cửa mau, không mở chết mẹ bây giờ.

Tôi không thể bình tĩnh, người tôi run lên, giọng tôi lạc đi, có tiếng xô cửa, tôi cuống lên:

– Tôi mở cửa đây...

Tôi mở khóa, cánh cửa vừa bật mở, một cánh tay thò vào nắm chặt lấy tay tôi lôi tuột ra:

– Con bà chòi mầy định trốn hả.

Tôi không kịp giải thích, một cái tát bồng rít lên trên má tôi, xây xẩm mặt mày, cái còng sắt ngoạm vào tay tôi khít rít, tôi bị lôi xềnh xệch xuống cầu thang không nói được câu nào.

Dưới nhà cảnh tượng còn thê thảm hơn. Từ bà nội tôi, gái chơi đều bị còng tay. Bà tôi sụt sùi khóc, cha tôi ngồi cúi gằm mặt. Mẹ tôi năn nỉ:

– Tôi van các ông, các ông tha cho chúng tôi, chúng tôi không dám quên ơn.

Người đàn ông cầm súng, cười nhạt:

– Cầm ngay, muốn thêm tội hối lộ nữa hả?

Nhìn thấy tôi bị còng tay đẩy từ cầu thang xuống, mẹ tôi kêu lên:

– Trời ơi, con gái tôi, các ông bắt nhầm rồi.

Một người trong bọn hỏi:

– Con gái chị thiệt hả?

– Dạ, con gái tôi thật mà.

– Có hành nghề không?

– Dạ đầu có. Cháu là học sinh.

– Học sinh hả, học sinh trường nào vậy? Đụ mẹ gái của chị ở đây đứa nào cũng khai là học sinh ráo. Học sinh Từ Dũ.

Người đàn ông cầm súng gắt:

– Không nói nhiều với con mẹ ấy mà ời, về bớt nói chuyện. Lục soát hết chưa?

Tiếng chân di lại rầm rập trên lầu,
Tôi bị đẩy ngồi chung với gái chơi.

Cửa trước cửa sau nhà tôi bị mở toang, lính cảnh sát mặc sắc phục ra vào, họ lục soát không còn thiếu ngõ ngách nào. Thằng Toàn khóc nhéch nhái, mẹ tôi ôm nó khóc:

– Thôi con đừng khóc nữa con ơi,
mai người ta tha mình mà.

Người đàn ông cầm súng hỏi thuộc
hạ:

– Lục soát kỹ chưa?

– Dạ không còn một chỗ nào.

– Bây giờ đưa bọn này về. Con mụ
này còn gì nói không?

Mẹ tôi chỉ tôi:

– Thưa ông chúng tôi nhận tội có
chứa gái, hút sách, nhưng cháu đây
thật tình còn đi học, ông bắt cháu tội
nghiep.

– Thật là con chị chứ?

– Chúng tôi xin bảo đảm cho cháu,
mong ông thông cảm cho.

Người cầm súng gặt đi.

– Chị nói nhiều quá, về bớt nói chuyện với ông xếp tôi, tôi chỉ được lệnh bắt tất cả những người có mặt trong nhà này, chị phải hiểu rằng chúng tôi đã rình bắt nhà này từ lâu rồi, chị làm ăn quá xá mà, chị tính qua mặt chúng tôi...

– Dạ, oan cho chúng tôi, chúng tôi có lo lót.

Người đàn ông chỉ vào mặt mẹ tôi:

– Chị nói lão chị chết mẹ, đi...

Đám lính xô đẩy chúng tôi. Một gã nhăn nhở hỏi:

– Mình cho bọn này diễn hành thế nào hả xếp?

– Cho chúng nó rước bàn đèn.

– Dạ.

– Ê con mẹ già đi đầu đầu bê mâm đèn, thằng cha này vác dọc tẩu lên vai, còn con mẹ này dắt gái đi sau...

Ngoài cửa nhà tôi con nít và nguội hiếu kỳ bu đông nghẹt. Tôi muốn chết đi, muốn chết ngay. Hàng trăm con mắt nhìn chúng tôi, nhất là nhìn tôi. Bà nội tôi lom khom bê bàn đèn đi trước, kế đến cha tôi, mẹ tôi. Tôi nghe thấy tiếng nói của một người hàng xóm:

– Ủa con bé này cũng đi khách sao?

– Sống trong nhà đó mà không bỏ lẽ sao được.

Tôi cúi gằm mặt, tôi không muốn nhìn ai. Bọn con nít chạy theo tôi,

chúng nhìn vào mặt tôi:

– Ủa, con gái bà Sáu, đâu phải điểm.

Một người cảnh sát hỏi đứa nhỏ:

– Sao mày biết, bộ mày có chơi bời sao. Coi chừng tao bắt mày luôn.

Đứa nhỏ cúi mặt.

Chúng tôi đã ra tới ngoài đường. Cảnh sát đẩy chúng tôi lên xe, xe chuyển bánh. Tôi lặng nhìn xuống đường. Bà nội tôi vẫn khóc sục sùi. Cha tôi lăm lỳ, mẹ tôi van nài một cách vô ích.

Hai người cảnh sát ngồi ở đầu hai chiếc ghế dài, một người cảnh sát gắt với mẹ tôi:

– Chị để dành cái miệng về quận mà nói, nói gì mà nhiều quá vậy, chúng tôi có quyền gì.

Bà chùi nước mắt:

– Bao nhiêu năm nay bây giờ mới bị kẹt.

– Vậy là phước cho chị còn than thở gì nữa. Bọn gái này sẽ phải đưa vào nhà thương Bạc Hà hết.

Tôi bỗng thấy rùng mình. Mình đã vào đó coi như đời tàn rồi. Tôi không còn là một đứa con gái lương thiện, tôi biến thành một con điểm thói tha.

Tôi không khóc được, tôi nén tiếng thở dài. Tôi thả trôi cuộc đời theo số phận, muốn đi đến đâu thì đi. Tất cả những dự tính về tương lai của tôi đều trôi theo mây khói.

Chiếc xe lắc lư chạy vào quận cảnh sát. Hai người cảnh sát nhảy xuống trước:

– Mời các ông nội bà ngoại xuống cho.

Bọn gái chơi lục đục xuống trước. Cẩm Hường mặt xanh như tàu lá, giọng nằng run run:

– Em sợ quá chị ơi, nếu người ta tha em, em không chơi bởi nữa đâu.

Một con bé còng tay chung với Cẩm Hường nói:

– Ăn thua gì mày, bắt bớ là chuyện thường, hồi trước tao làm ở dưới Ngã ba Chú Ía bị bắt cả chục lần có chết chóc gì đâu, về làm đây xui tận mạng, mới tới ngày hôm qua, hôm nay đã bị bắt rồi...

Chúng tôi bị xô đẩy vào phòng, ở đó là một phòng làm việc của nhân

viên cảnh sát, tiếng đánh máy chữ rào rào.

Người cảnh sát giải chúng tôi vào chỉ xuống đất:

– Ngồi xuống đó, cấm không được ngồi ghế, ghế dành cho những người lương thiện.

Bà nội tôi luôn miệng than thở:

– Thật là nhục nhã.

Mẹ tôi gắt:

– Thôi cụ im cho, có ăn thì có chịu, than thở cái gì...

Tôi lê đến bên cạnh cha tôi, cầm tay, ông ngược nhìn lên, mắt ông nhòa lệ:

– Tội nghiệp con, ba không làm gì được cho con.

Tôi bỗng lắc đầu mỉm cười:

– Con xin chia xẻ với ba má, con không than thở gì hết.

Thật vậy, khi bị bắt, tôi đã nghĩ đến điều đó, tôi mất hết mọi buồn phiền. Cha tôi nắm chặt tay tôi hơn:

– Cha đã làm hỏng tương lai con.

Bỗng một người cảnh sát ra ngoắc tay gọi mẹ tôi:

– Con mẹ này vô đây khai.

Mẹ tôi vội vàng đứng dậy, bà nói với tôi:

– Tao sẽ xin cho mày ra, ở đây tao quen nhiều.

Bà đi theo người cảnh sát vào trong.

Tôi ngồi gục đầu xuống hai tay. Đầu óc tôi rối tung, cha tôi ngồi bên cạnh, ông đưa tay lên vuốt mái tóc tôi:

– Con có được ra, cố mà lo cho em, ở tù kỳ này cũng hơi lâu đó.

– Dạ nếu con ra được.

– Ba lo cho bà nội sợ cụ không chịu đựng nổi, không có thuốc, nó vật cụ, tuổi già...

Bà nội ngồi một xó, trông cụ thật là thảm hại. Tôi lại nắm tay cha tôi:

– Con làm gì được không ba?

Cha tôi uể oải lắc đầu:

– Con không làm gì hết.

Ông ghé tai tôi nói nhỏ:

– Ba có mang theo được một lọ thuốc cho bà nội con.

Mẹ tôi được giải ra, mặt bà tươi tỉnh:

– Hương mây vào cho ông cò hỏi, trả lời lễ phép nghe mà,

Tôi đứng dậy, sửa lại quần áo cho bớt nhàu nhĩ, khi bị bắt đi, tôi chỉ mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh. Người cảnh sát kéo tay tôi:

– Vô lệ đi.

Tôi vào một căn phòng có máy điều hòa không khí, một người đàn ông ngồi sau một chiếc bàn rộng, giấy tờ bừa bộn. Ông ta là một người béo

tốt, phì nộn, ông ta chậm chạp ngẩng lên nhìn tôi:

– Cô là Nguyễn Thị Thiên Hương phải không?

– Dạ phải.

– Cái tên đẹp lắm, thôi ngồi xuống đi.

Ông ta chỉ cái ghế bọc da kê trước bàn, tôi ngồi xuống.

Cái chụp đèn ngang mặt ông, tôi không nhìn rõ ông ta, nhưng có lẽ ông nhìn rõ tôi! Ông chậm chạp châm một điếu thuốc lá, tôi ngửi thấy mùi khói phất qua mũi tôi.

– Cô là con trong gia đình ấy?

– Dạ.

– Cô có được đi học không?

– Thưa có.

– Cô học đến đâu?

– Tôi mới đậu toàn phần tú tài.

Ông ta huýt một tiếng sáo nhỏ:

– Khá nhỉ, trường hợp của cô thật khó xử, nhân viên tôi nói bắt được cô trong phòng.

– Dạ thưa ông dĩ nhiên là tôi ở trong phòng, vì đó là nhà tôi.

Người đàn ông im lặng một lát, ông ta ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ:

– Mẹ cô có vào đây xin cho cô về để lo liệu việc nhà, tôi mới về làm trưởng ty cảnh sát này, tôi phải thi hành nhiệm vụ, nhưng tôi cũng không muốn bắt

bớ oan uổng, đáng lẽ cô không được phép gặp tôi, nhưng tôi dễ dãi. Bây giờ tôi muốn cho phép cô chứng tỏ là một người lương thiện.

Tôi lắc đầu:

– Tôi bị bắt đi chỉ mặc có thế này, tôi không kịp mang theo gì hết, thưa ông tôi không biết chứng tỏ gì hơn.

Tôi nhìn thấy ánh mắt ông ta lơ mơ trong bóng tối, giọng nói trầm trầm cất lên:

– Cô thực thà lắm. Tôi tin cô, cô có thể ra về với bà cụ già, cậu bé con, tôi thả ba người.

Tôi lí nhí cảm ơn ông ta, tôi nghe tiếng cười ngẩn:

– Tôi muốn hỏi cô điều này.

Ông ta ngừng lời một lát rồi hỏi tiếp:

– Cô có bao giờ khuyên nhủ những người trong gia đình cô nên bỏ nghề chứa gái không?

Tôi không ngần ngại trả lời luôn:

– Thưa ông tôi hiểu nghề đó là một nghề không ra gì, bị mọi người khinh rẻ, nhưng tôi làm gì được, đối với gia đình tôi, tôi chưa bao giờ là một người lớn, tôi chỉ là một đứa trẻ, nhiều khi khổ tâm nhưng tôi bất lực, tôi không hề có một người bạn thân suốt trong thời niên thiếu.

Tôi nhìn thấy đầu điều thuốc của ông trưởng ty đỏ lên:

– Tôi thông cảm cô, may cho cô vào được gặp tôi, nếu không cô sẽ đi nhà thương Bạc Hà, cô sẽ bị coi là một con điếm.

– Cám ơn ông.

Tôi thấy mình đứng đưng, không buồn mà cũng không vui, người lính canh sát vào, ông Trưởng ty ra lệnh cho anh ta:

– Thả ngay cô này, bà cụ và cậu bé con.

Tôi ra ngoài phòng đợi, mẹ tôi tút tút hỏi:

– Sao con?

Vừa lúc ấy người canh sát đi ra, anh ta gọi tên từng người được thả, bà nội tôi mừng rỡ:

– Tao được về hả, tao mà bị giam ở đây chắc tao chết mất.

Thằng em tôi ôm lấy mẹ tôi khóc:

– Con không về đâu, con ở đây với má cơ.

Mẹ tôi nước mắt ngấn, nước mắt dài:

– Con về với chị với bà nội đi, mai bố mẹ về.

Tôi bỗng thấy thương mẹ tôi vô cùng. Bao nhiêu giận hờn với bà từ trước tan hết, tôi mỉm lòng. Mẹ tôi nhăn nhe đủ điều:

– Con cứ yên trí, thế nào ba má cũng được về, ông cò này tốt mà.

Mẹ tôi chỉ chặn kẻ những nơi giấu tiền trong nhà cho tôi:

– Con lấy tiền chi tiêu và mua đồ thăm nuôi, ngoài ra không phải lo gì hết, tất cả sẽ được thả, lâu lắm là một tuần lễ, con cứ yên trí.

Tôi chỉ biết vâng dạ, mẹ tôi nhấn mạnh:

– Nhớ không phải chạy chọt gì hết, đừng nghe ai xúi khôn xúi dại, mày là dại dột lắm. Tao ở đây lo xong hết rồi, thôi đưa bà nội và em về đi.

Tôi, bà nội và đứa em nhỏ ra khỏi quán cảnh sát khi trời đã tối hẳn, tôi toan đưa đi ăn nhưng bà nội tôi gạt đi:

– Mày đưa tao về nhà đã, tao không ăn uống gì hết.

Bà nội tôi lên cơn nghiện, tôi đành đưa cụ về nhà trước, lối xóm thấy tôi về hỏi thăm tíu tít, tôi biết họ chẳng tội nghiệp gì, họ hỏi vì tò mò, vì muốn có chuyện để nói với nhau qua biến cố của gia đình tôi, tôi trả lời lơ là, bà nội tôi thì kể lể, tôi bực mình. Tôi mở cửa vào nhà trước, thằng em tôi nhớ mẹ khóc nhếch nhai, tôi dỗ nó:

– Nín đi lát chị cho đi ăn kem, ăn mì.

Tôi thay quần áo, dắt đứa em xuống nhà:

– Nội ăn gì để cháu mua về?

– Tao không muốn ăn, lát về mày nấu cho tao chút cháo.

Tôi chán nản vô cùng. Sau khi ở quán ra, tôi nhục nhã, tôi tưởng tượng nếu mình bị giam cầm như một con diêm, đời tôi sẽ ra sao? Tôi không nhìn thấy bóng tương lai, tương lai đối với tôi xa vời.

Ngồi trong tiệm kem thẳng em tôi hỏi:

- Chị có thương má không?
- Sao lại không thương, chị thương nhiều.
- Sao má bảo chị không thương má.
- Má biểu hồi nào?
- Hôm má đánh chị đó.
- Má giận nên má nói vậy.

Tôi không muốn giải thích gì cho em tôi biết, nó còn nhỏ dại nên chưa biết gì, Tôi hỏi nó:

– Ăn đi, chị còn về nấu cháo cho bà nội.

– Em đi chơi nhé, em tới nhà thằng Dư kể chuyện cho nó nghe.

– Chuyện gì?

– Chuyện mình bị bắt đó.

– Không có lộn xộn, về nhà và ở nhà.

Thằng em tôi ngồi xịu mặt, nó có vẻ bất bình, tôi không thể chiều nó như má tôi. Tôi trả tiền:

– Thôi đi về.

Trời đã tối hẳn, khi đi qua nhà Đàm, tôi chợt thấy nhớ chàng. Chàng không còn ở nơi đó, tôi không biết chàng ở chân trời góc biển nào, tôi khẽ thở dài.

S.

 IA ĐÌNH TÔI TRỞ LẠI ĐỜI SỐNG BÌNH THƯỜNG, tất cả mọi người đã trở về, tôi không hỏi làm cách nào mà mẹ tôi lại lo liệu được giỏi như vậy, bà bô bô tuyên bố:

– Mình sẽ tổ chức lại, lần này còn ngon lành hơn, bọn chúng mày cứ yên chí làm ăn, không ai động đến cái lông chân đâu mà sợ. Tao phải tìm thêm gái.

Khách lại ra vô nhà tôi rầm rập, cha tôi hằng ngày nằm tiêm thuốc phiện nói chuyện với khách. Sau lần bị bắt, sinh hoạt gia đình tôi hình như rộn rịp hơn. mẹ tôi tuyển thêm nhiều gái mới, những người tự ý đến làm cũng có. Cẩm Hường coi như gái cũ, buổi chiều hôm nay nàng rầu rầu nói với tôi:

– Em sắp nghỉ rồi chị à?

– Tại sao vậy?

– Má nói em sắp hết ăn khứa rồi, buổi sáng hôm nay bà chửi em là đồ ăn hại.

Tôi im lặng, tôi không biết nói gì hơn với Cẩm Hường, tôi từng chứng kiến chuyện mẹ tôi kiếm có đuổi gái, bà có thể làm tất cả những chuyện ghê tởm nhất.

Tôi chợt lo lắng cho Cẩm Hường, nàng là một gái chơi, nhưng tư cách nhất, Cẩm Hường tâm sự:

– Có một thằng cha mê em lắm chị ạ, chả muốn cưới em.

– Cưới hả?

– Không, nói cho bánh vậ thôi chứ cưới xin gì, ảnh rủ em đi.

Tôi mệt mỏi, tôi không có ý kiến gì. Cẩm Hường thân mật cầm tay tôi:

– Sao chị, chị không khuyên gì em sao?

– Chị biết khuyên gì?

– Em có nên đi không?

Tôi nhìn vào mắt Cẩm Hường:

– Chị biết khuyên em điều gì, chính như chị...

Tôi bỏ lửng câu nói, tôi muốn nói chính tôi cũng muốn thoát khỏi gia đình này. Tôi hỏi tiếp:

– Em không về gia đình à?

Cầm Hường buồn bã:

– Không chị à. Chị nhìn em coi, em còn ra hồn người không?

Tôi ngắm Cầm Hường, nàng tàn tạ trông thấy, nàng gầy ốm xanh xao, người nàng trông sút hẳn đi so với ngày nàng mới đến. Nàng rơm rớm nước mắt, nàng cầm cái khăn nhàu nhĩ đưa lên chấm mắt:

– Em đi chị à, em cũng không trở về nhà em, mang cái thân tàn ma dại này

về làm gì. Gia đình nhìn em càng thêm thương tâm, hoặc lâu ngày cũng không tránh được sự nặng lời. Hàng xóm thì sẵn sàng dè bủ. Em đã đủ bốn phận đối với gia đình, em chẳng có điều gì ân hận hết.

– Ít ra em cũng nên viết một bức thư báo cho gia đình biết chứ?

– Em đã nghĩ đến điều đó, ba em có lên đây cũng không làm phiền đến gia đình chị đâu, vả lại ởng nhà quê khờ khạo lắm.

Tôi cầm lấy bàn tay nổi gân xanh của nàng:

– Em có chắc đi như vậy sung sướng hơn không?

Cầm Hường cười buồn:

– Có gì chắc đâu hả chị, em đi còn hơn chờ má liệng quần áo ra cửa.

Cẩm Hường không nói ngoa, mẹ tôi từng làm điều đó, bà không nể hà một điều gì:

– Tùy em, nhưng buổi chiều nay đi chơi với chị đã nhé.

Cẩm Hường gật đầu:

– Em đi chơi với chị một lần chót, ngày mai em ra đi rồi.

Hiện tại thì chưa biết Cẩm Hường vui hay buồn, nhưng nàng đã ra đi với người yêu, điều đó đủ cho nàng sung sướng.

Nàng nghĩ đến điều mà tôi không được quyền nghĩ đến, tôi còn những sự hệ kỳ cục, có lẽ suốt đời tôi sẽ không

thoát khỏi mái gia đình này, tôi sẽ chôn vùi đời tôi, chôn vùi tuổi trẻ, hình ảnh Đàm bây giờ đối với tôi thật xa xôi, mỗi lần nghĩ đến chàng tôi thấy buồn.

– Mình đi chưa chị?

– Ừ đi!

Tôi mặc quần áo lệ làng, Khi ra đường tôi hỏi Cẩm Hường:

– Em đã thu xếp gì cho ngày mai chưa?

Cẩm Hường lắc đầu:

– Có gì đâu mà thu xếp hả chị, em còn ít tiền, vả lại anh ấy nói em khỏi phải mang theo gì hết.

Tôi đỡ lo cho Cẩm Hường, thường thường những khách chơi dụ gái nhà

tôi di, họ luôn luôn xúi gái ăn cắp thêm tiền của chủ, hoặc giả thấy gái có nhiều tiền. Tôi nói với Cẩm Hường:

– Chị nghĩ lần này đi em sẽ được hạnh phúc?

– Tại sao vậy chị?

Tôi nói cảm nghĩ tôi với Cẩm Hường. Nàng vui vẻ:

– Em cũng nghĩ vậy chị à, anh ấy là một người tốt, anh ấy nghèo lắm.

– Giàu nghèo mà ăn chung gì, miễn là hạnh phúc. Hắn thường hay đến nhà mình chơi không?

– Không chị à, chỉ thỉnh thoảng.

– Vậy sao em lại quen anh ta được?

– Anh chỉ ngủ với em hai lần thôi,

ảnh nói ảnh thương em, muốn lấy em, em hỏi lại thiệt không, ảnh thề, mới hồi chiều này.

– Vậy mà em quyết định liền.

– Dạ sáng mai nếu chị thấy em đi mà không thấy em về tức là ảnh đã đón em rồi. Nếu em trở về chị cứ coi như không có chuyện gì xảy ra, mình có mất mát gì đâu mà sợ. Cuộc đời con gái như thế này là hết rồi còn gì?

Cẩm Hường bỗng cười lên khanh khách, tiếng cười vừa có vẻ chua chát vừa như muốn xua đuổi tất cả những điều lo lắng. Tôi vẫn còn thắc mắc:

– Vậy em đâu có yêu anh ta?

– Cần gì phải yêu, em chẳng có gì đáng lo sợ để phòng.

Sau buổi chiều đi chơi, về đến nhà mẹ tôi hầm hầm:

– Ai cho chúng mày đi chơi, Cẩm Hường, liệu hồn nhé, hồi này mày quá xá rồi đấy. Mày vừa vừa chứ, không tao tổng cổ ra khỏi nhà này, gái nhà người ta đi khách cả hai ba năm chẳng ai chê, mà mày có mấy tháng nay người ta chê lên chê xuống. Còn con Hương mày cũng đổ đốn ra, bạn bè tử tế thì không chơi, toàn là chơi với điểm, con này ngựa nghề rồi mà, mày muốn kiếm tiền tao cho mày làm điểm luôn.

Cha tôi bất mãn:

– Bà ăn nói thế mà nghe được à?

Mẹ tôi quay lại gậy:

– Ủ, tôi nói thế đấy, tư cách nó không đáng coi là điểm nữa đâu, đời thừa nào con gái được ăn được học lại xách đi cho không bao giờ, ông xem những gái ở nhà này có đứa nào ngu muội thế không?

Tôi chạy thẳng lên lầu, tôi không muốn nghe những lời nói của mẹ tôi. Có lẽ tôi cũng đến bỏ nhà này ra đi như Cẩm Hường. Tôi không thể nào chịu đựng nổi mẹ tôi nữa. Tôi ra bao lớn nhìn xuống đường, Cẩm Hường đến bên tôi:

– Em biết ngay mà, em đi là phải, thế nào bà cũng tìm cách đuổi em.

Tôi nắm tay Cẩm Hường:

– Chúc em hạnh phúc.

Chợt có tiếng mẹ tôi gọi trong phòng. Tôi vội buông tay Cẩm Hường chạy sang, tôi yên chí mẹ tôi sẽ tìm cách trách mắng tôi, nhưng trái lại bà vui vẻ, thằng Toàn nằm ngủ gối đầu lên đùi bà. Mẹ tôi chỉ cho ngồi tôi bên cạnh bà:

– Con ngồi xuống đây má nói chuyện này.

– Chuyện gì đấy má?

– Khoan đã nào, hồi này tao lo lắng quá nhiều khi nóng nảy.

Tôi ngồi cúi mặt, tôi linh cảm thấy có một chuyện gì đó quan trọng lắm, tôi thấy mẹ tôi ngập ngừng nhiều lần:

– Tao không sung sướng gì hết, nếu bố mày như người ta tao đâu có phải

suy nghĩ lo lắng như thế này...

Bà chép miệng, thở dài:

– Một nhà hai miệng hút sách nếu tao không làm nghề này thì chết đói lâu rồi.

Mẹ tôi lại kể lể, bà chấm chiếc khăn lên mắt:

– Suốt đời tao chưa biết sung sướng là gì, lấy chồng không được nhờ vả chồng, gánh vác tất cả, tao có ngờ đâu gặp một ông chồng nghiện ngập, rồi còn đèo thêm bà mẹ chồng, nếu tao không làm nghề này, lấy gì mà ăn, mà hút tối ngày.

Nhiều khi tao có cảm tưởng tao không còn là con người nữa, tao là một con vật bị khinh rẻ, khách khứa khinh

rẻ, chồng con khinh rẻ, tao nhục nhã, tao chỉ muốn chết phứt đi cho rồi, bố con này muốn xoay ra sao mặc xác...

Mẹ tôi hỉ mũi, bà vò nhàu chiếc khăn trong tay, tôi bỗng thấy lòng tôi hoang mang, tôi xúc động, tôi không ngờ mình còn xúc động nổi, lòng tôi chưa nguôi lạnh, tôi thấy thương mẹ, bà tội nghiệp!

Tôi nắm bàn tay bà, tôi chợt nhớ ra lâu lắm rồi tôi chưa nắm tay mẹ tôi, mẹ tôi cúi gằm mặt nức nở, tôi cũng không cầm nổi nước mắt:

– Má,.. má,..

Tôi chỉ nói được có thế, mẹ tôi nói trong tiếng nức nở:

– Má phải chịu trăm cay nghìn đắng con biết không?

Tôi ngậm ngùi:

– Con biết, con biết, nhưng con làm gì được.

– Đúng. Con làm gì được, có lần con muốn đi làm để giúp đỡ gia đình má hiểu lòng con, nhưng con thử nghĩ coi, đồng tiền đó có thấm tháp vào đâu với gia đình này. Một vài ngàn bạc có đủ cho bố con bà nội con hút trong một ngày không? Má đâu có muốn kiếm tiền mãi bằng nghề này, nhưng ngoài nghề này ra má không còn biết làm cách nào khác, vì cha con, vì bà nội con má suốt đời chịu mang tiếng Tú Bà, má có phải là không biết nhục nhã đâu, nhưng má cắn răng chịu đựng, má coi như đã hy sinh cuộc đời má, má là kẻ bạc phước..., Nhiều khi má nóng giận, mà nói quàng nói bậy, má chắc là con giận má lắm.

Chưa bao giờ tôi thấy mẹ tôi lại cỏi mở như vậy, bà không còn một chút ngoan cố nào, bà tỏ ra hiểu biết. Từ khi lớn lên đến bây giờ, lần đầu tiên tôi thấy thương mẹ thật tình. Tôi nóng nảy muốn làm một việc gì đó để giúp mẹ, tội nghiệp bà không biết tâm sự với ai.

– Má không ham kiếm nhiều tiền, má đâu có ăn được hết, mỗi bữa má cũng chỉ ăn nổi hai chén cơm, chết cũng hai tay buông xuôi với ba thước đất như mọi người khác, má không mang theo được của cải bạc vàng, má tham lam làm gì. Má hy vọng con hiểu má, con thương má...

Trong lúc này tôi thấy thành thật thương bà, tôi nắm tay bà chặt hơn:

– Con xin lỗi má, con đã làm má buồn phiền vì con, má tha thứ cho con, con có thể làm gì giúp má?

Mẹ tôi ngẩng lên, hai mắt bà đỏ hoe, bà khẽ lắc đầu:

– Con giúp được những gì, chắc con không giúp được gì cho má đâu.

– Má cứ nói đi.

– Không, không, má không thể nói gì được!

– Tại sao vậy má?

Bà vẫn lắc đầu:

– Không thể được, má không thể nói được, không thể, con cứ biết vậy là đủ, con thương má vậy là đủ rồi, con đi ngủ đi...

Lòng tôi nóng như lửa đốt, tôi không thể chịu đựng được nữa:

– Không má cứ nói đi. Con làm được gì con không từ chối, con hứa mà, cùng lắm là...

Bà chợt ngẩng lên nhìn tôi, bà đưa tay vuốt tóc tôi, giọng bà dịu lại:

– Thôi con về đi ngủ đi...

Tôi bỗng thấy bớt hăng hái vì cái nhìn khác lạ của bà, tôi tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra cho tôi, không lẽ bà bắt tôi tiếp khách, không có lý nào, tôi có thể tưởng tượng ra được chuyện đó không? Không thể có chuyện đó được, nếu tôi tiếp khách, tôi cũng chỉ như những con điểm khác, gia đình tôi chưa đến nỗi cùng quẫn như vậy, nếu là loại điểm nhảy dù như những đứa con gái

thỉnh thoảng đến đây, sự kiếm tiền của tôi không thấm thía gì. Không nói đến chuyện bà nội tôi và cha tôi phản đối quyết liệt.

Tôi chùi nước mắt, bình tĩnh hỏi mẹ tôi:

– Vậy là sao hả má, con chẳng hiểu gì hết.

Mẹ tôi không trả lời: bà lại hỏi tôi về phòng:

– Con về đi ngủ đi, để má yên.

Tôi cũng cần có một đêm để nằm suy nghĩ cho kỹ, đoán xem ý định của bà. Tôi đứng dậy.

Tôi về phòng, tôi hoang mang về những lời nói của mẹ tôi, bà muốn tôi làm gì, tôi không thể chộp mắt được,

mãi gần sáng tôi mới thiếp đi. Bỗng có tiếng gõ cửa nhè nhẹ, tôi lên tiếng hỏi:

– Ai đấy?

– Em đây chị.

Tôi nghe đúng tiếng của Cẩm Hường. Tôi uể oải đứng dậy ra mở cửa, Cẩm Hường lọt vào phòng, nàng tới ngồi bên cạnh giường tôi:

– Lát nữa em đi chị à!

Tôi nắm tay nàng:

– Chúc em hạnh phúc.

– Chị đi ăn sáng với em nhé.

Tôi chiều lòng Cẩm Hường, dầu tôi không muốn đi đâu hết, tôi muốn nằm bẹp một chỗ. Tôi uể oải đứng dậy:

– Chờ chị đi rửa mặt nhé.

Tất cả mọi người trong nhà giờ này còn ngủ say. Khi tôi và Cẩm Hường ra khỏi nhà không một ai biết. Cẩm Hường đưa tôi vào quán cà phê.

– Hôm nay chị cho phép em bao chị nhé.

Nàng nhìn lên những món ăn ghi trên tường. Quán ăn Tàu nên chỉ quanh quẩn vài món hủ tiếu bánh bao. Tôi gọi bánh bao xíu mại.

Cẩm Hường vui vẻ ăn uống với tôi, buổi sáng nay nàng vui, nàng luôn miệng nhắc tới người yêu:

– Nếu mà không có gì trở ngại thì chiều nay em đã ở nhà ảnh rồi.

– Nhà ở đâu?

– Em không biết nữa, nhưng ảnh nói có một căn nhà, khá đầy đủ tiện nghi. Chiều ảnh sẽ xin nghỉ làm để đi mua sắm những đồ lặt vặt với em, ảnh nói em sẽ ở nhà nấu cơm đi chợ.

– Nếu được vậy thì hạnh phúc quá.

– Chị thấy được không chị.

– Ai biết, nghĩ được những điều bình thường đó cũng đủ hạnh phúc rồi, như chị chẳng bao giờ dám nghĩ đến thì sao?

– Cái anh gì đó dễ thương hay đến tìm chị đó.

Cẩm Hường muốn nhắc đến Đàm, tôi lắc đầu, tôi không giải thích gì hết, tôi lầm lỳ ăn uống. Cẩm Hường bỗng buồn bã:

– Khi ba em nghe tin em bỏ đi như vậy chắc ông buồn lắm. Em định bao giờ em có con em sẽ trở về, một năm chớ mấy chị nhỉ.

Tôi nheo mắt nhìn Cẩm Hường:

– Tới thăm chị không?

– Có chứ, nếu chị có chồng và không ở nhà đó nữa.

Từ khi xa Đàm tôi không hề nghĩ đến chuyện chồng con, tôi không muốn nghĩ đến nữa thì đúng hơn. Tôi có cảm tưởng không thể yêu ai ngoài Đàm, tôi sẽ là một cô gái già sống mãi với những kỷ niệm. Gần một năm trời nay tôi không nghe tin tin tức gì của chàng, muốn biết tin chàng cũng không khó gì tôi sẽ tìm đến nhà mẹ chàng, đối với tôi lúc nào chàng cũng tận tình, chàng đã tìm

đến tôi nhiều lần trước khi chàng đi xa, nhưng tôi cương quyết không gặp, tôi cũng nhận được của chàng một bức thư, bức thư làm tôi khóc suốt một đêm và từ đó lòng tôi hầu như khô cạn.

Nắng đã lên cao, tôi nhìn đồng hồ:

– Em hẹn anh ta mấy giờ?

– Chín giờ chị à, chín giờ tại đây, chắc cũng sắp tới.

– Thôi chị về nhé.

– Chị không ngồi lại với em một lúc sao?

Tôi cương quyết đứng dậy, tôi không muốn nhìn thấy cảnh vui mừng của Cẩm Hường:

– Chị về, biết em tìm được hạnh phúc là chị mừng rồi.

Tôi nắm tay Cẩm Hương một lần chót, tôi chào nàng ra khỏi quán.

Tôi không muốn về nhà, tôi đi thơ thẩn hết đường nọ sang đường kia, không hiểu tại sao tôi nghĩ đến Đàm thật nhiều, tôi nghĩ gặp được chàng hay biết tin chàng lúc này là điều cần thiết cho tôi vô cùng.

Tôi quyết định thuê xe xuống nhà mẹ chàng. Khi bước chân vào hẻm nhà chàng, những kỷ niệm xưa sống dậy trong lòng tôi, tôi cũng không nghĩ trước những điều tôi sẽ nói với chàng, nếu tôi gặp, nhưng chàng làm sao có nhà được. Chàng đã xin đổi đi làm xa, tôi chỉ mơ mộng hảo huyền.

Tôi tới trước cửa nhà, tôi thấy tim mình đập liên hồi, tôi xúc động, cửa nhà đóng kín, nhưng căn nhà không có vẻ không có người ở, tôi tiến tới đập cửa, tôi nghe tiếng dép từ nhà trong đi ra, chiếc chốt cửa xoay, cánh cửa hé ra, một khuôn mặt già nua, khuôn mặt bà mẹ Đàm, tôi cúi đầu vào bà cụ, tôi không nhìn thấy bóng dáng một nụ cười trên khuôn mặt bà cụ, nheo đôi mắt kém, nhìn tôi, tôi lên tiếng tự giới thiệu:

– Thừa cụ cháu là bạn của Đàm.

Bà cụ không có một vẻ gì vốn vã, khác hẳn một năm trước, khi tôi đến thăm cụ lần đầu. Bà cụ mở rộng một bên cửa, lạnh lùng:

– Mời cô vào nhà chơi.

– Cụ nhận ra cháu chưa?

Bà cụ gật đầu:

– Cô là cô Hương?

– Dạ phải ạ.

Tôi giật mình nhìn lên bàn thờ, khuôn hình chàng ở trên đó:

– Thưa cụ, anh Đàm, anh Đàm...

Tôi run lên, mồ hôi toát ra, Đàm chết rồi sao? Nhưng đó là sự thật, khuôn hình của chàng trên bàn thờ. Đến lượt bà cụ ngạc nhiên:

– Cô không biết tin Đàm đã chết, nó chết được ba tháng nay.

Tôi thần thờ đứng dậy đến bàn thờ, lắc đầu:

– Con không biết gì cả, con hoàn toàn không biết gì hết...

Tôi không một chút mặc cảm, tôi gục đầu vào bàn thờ Đàm khóc nức nở, tôi đến tìm chàng muộn quá rồi. Một bàn tay đặt trên vai tôi, giọng bà cụ ướt nước mắt:

– Thôi con, khóc ích gì, Đàm đã chết rồi, sau lần nó đưa con đến đây giới thiệu ít ngày sau nó về báo tin cho tôi biết nó phải đi mặt trận, việc cưới xin hãy hoãn lại, nó nói vẫn liên lạc thường xuyên với cô, chắc bằng đi một thời gian cô không nhận được thư Đàm nên hôm nay cô xuống đây hỏi thăm phải không?

Thì ra Đàm vẫn giấu tất cả mọi chuyện xảy ra giữa tôi và chàng, tôi thật

phân vân khó nghĩ, tôi không thể nói tất cả sự thật với bà cụ lúc này, tôi đành gật đầu. Bàn tay bà cụ vuốt ve trên vai tôi:

– Đàm bạc phước, tuổi con còn trẻ, con nên nghĩ đến tương lai, tôi cảm ơn, vậy đủ rồi.

Tôi nhìn tấm hình Đàm, đôi mắt của chàng, đôi mắt từng nhìn tôi đắm đuối ngày nào, bây giờ chàng vĩnh viễn không còn lo nghĩ gì, chàng đã bỏ lại tất cả những kỷ niệm trên thế gian này. Tôi nói với bà cụ:

– Xin phép cho cháu đốt nén hương.

Bà cụ chậm chạp leo lên cái ghế kê cạnh bàn thờ lấy thẻ nhang cho tôi, đánh diêm châm ngọn đèn dầu. Tôi đốt

ba nén nhang, mùi nhang thơm thoang thoảng làm tâm hồn tôi dịu lại, khói nhang tỏa mờ khung hình Đàm, tất cả mọi kỷ niệm sống dậy trong lòng tôi, tôi nhớ như in hình bóng chàng, tiếng cười nói của chàng. Bây giờ không còn gì nữa, thật sự không còn gì, tôi đã mất tất cả, tôi không còn muốn hỏi thêm gì về cái chết của chàng, ích gì, bàn tay bà mẹ Đàm âu yếm vuốt trên mái tóc tôi:

– Con lại đằng này ngồi uống nước.

– Cho con về, con về. Con không thể chịu đựng nổi nữa.

Thoáng một chút lo lắng, bà mẹ Đàm gật đầu:

– Ừ thôi con về, cẩn thận đấy.

Tôi gượng gạo vui để bà cụ yên lòng:

– Con về hôm khác con sẽ xuống nói chuyện nhiều.

Tôi trở về như kẻ mất hồn, đầu óc tôi vẫn lên toàn hình ảnh của Đàm/ Tôi mở cửa vào nhà lù lủ đi lên lầu. Tôi không nhìn không ngó ai.

Bọn khách chơi ngồi đầy nhà dưới. Họ cười hô hô, nói năng đều giả.

Vừa đến cầu thang, mẹ tôi nắm lấy tay tôi:

– Con Cẩm Hường đâu?

– Con đâu biết.

Tôi chối một cách ngon lành. Mẹ tôi hỏi gặng:

– Buổi sáng nó đi với mày cơ mà.

– Có đi với con thật nhưng rồi nó nói đi có việc riêng, chưa về à?

Mẹ tôi thở dài đến thượt một cái.

– Thôi thế là nó trốn đi rồi.

Bà xăm xăm chạy vào phòng Cẩm Hường:

– Con quý này dám ăn cắp đồ đi theo trai lắm.

Mẹ tôi vừa tìm kiếm vừa la lối om sòm, bà kêu mất thứ này thứ kia:

– Tao phải bỏ tù con này, tao đi thừa, thiệt là nuôi ong tay áo.

Tôi biết bà chẳng mất đồng xu nào hết, cái tật bà thế, bà phải la lối cho có chuyện, bà phải dẫn mặt những đứa còn ở lại. Bà kể xấu bôi nhọ Cẩm Hường.

Tiếng la hét của bà nghe nhức nhối khó chịu, tôi bịt tai lại không muốn nghe, rất may bà không đụng chạm gì đến tôi, bà để tôi nằm yên trong phòng.

Từ tâm hồn đến thể xác tôi đã đuối, tôi như một khối thịt nằm trên chiếc giường. Đầu óc tôi tê liệt, tôi nghĩ đến Đàm, nghĩ đến cái chết của chàng, tôi đứng đưng, tôi không còn xúc động nổi, tôi nằm ngủ thiếp đi. Khi tôi tỉnh dậy trời đã tối hẳn, căn phòng vo ve tiếng muỗi đói, tôi mở mắt nằm im lặng trong bóng tối, đầu óc tôi rỗng tuếch, tôi không nghĩ ngợi gì.

Tôi chợt nghe tiếng dép tới phía phòng tôi, cửa tôi không khóa, cái chốt xoay nhẹ, cánh cửa hé mở, ánh sáng đèn điện từ nhà ngoài hắt vào, mẹ tôi lách mình vào:

– Cái con bé ngủ không bao giờ khóa cửa, bảo bao nhiêu lần rồi.

Bà với tay bật đèn, ánh sáng làm tôi lòà mắt, tôi giấu mặt vào gối. Mẹ tôi ngồi xuống bên cạnh, đặt tay lên trán tôi:

– Con làm sao vậy hả con?

Tôi trở mình:

– Con không sao cả.

– Thấy con ngủ nên má không đánh thức dậy ăn cơm, thôi đừng dùng cơm nữa, mẹ con mình đi ăn tiệm, nhân tiện đi dạo này với má.

Sau một giấc ngủ dài tôi càng mệt mỏi hơn, tôi trở nên lười biếng, tôi không muốn cử động chân tay, mẹ tôi dịu dàng nâng tôi dậy:

– Dậy đi công chúa, dậy tắm một giấc cho khỏe người rồi đi chơi với má.

Từ ngày tôi khôn lớn đến giờ, rất ít khi mẹ tôi tỏ vẻ chiều chuộng tôi, mỗi lần bà chiều chuộng tôi, tôi biết bà có một dự định nào đó lợi dụng tôi. Tôi hiểu điều đó hơn ai hết, tôi sửa soạn tinh thần để khỏi ngạc nhiên. Tôi từ tốn hỏi mẹ tôi:

– Có chuyện gì không má?

Mẹ tôi cười:

– Con bé này hay thật, tao không biết phải nói sao, tại sao lần nào mà cũng hỏi tao câu đó, tao nghe gai gai... Đi tắm đi, nằm ườn xác ở một xó rồi nghĩ ngợi vẩn vơ.

Bà ra tủ quần áo lấy cho tôi quần

áo lót, mang vào buồng tắm. Tiếng gọi của mẹ tôi từ trong buồng tắm vọng ra:

– Vào tắm đi con, nước nguội hết rồi nè.

Bà lại pha cả nước nóng cho tôi nữa, thật là một việc hiếm có. Tôi càng chắc chắn mẹ tôi đang muốn dùng tôi mưu đồ một việc gì đó. Bà lại giở ngón chiêu chuộng một đứa con gái mới lọt vào tay bà. Khi Cẩm Hương mới đến nhà này bà cũng dùng cái đòn chiêu chuộng như vậy. Tôi uể oải đứng dậy qua buồng tắm, mẹ tôi xắn quần, xắn áo cạo rửa cái chậu rửa mặt. Tôi nói với bà:

– Má ra đi, con làm lấy được mà.

Mẹ tôi đi ra, bà căn nhắc bọn gái ở dơ, bà nói với lại:

– Má sửa soạn trước nghe con.

Tôi dạ nhỏ. Đèn trong buồng tắm bật sáng trưng gạch men trắng bóng lộn. Tôi cởi quần áo, soi mặt vào gương, tôi thấy khuôn mặt mình đầy sự mệt mỏi, tôi có vẻ gầy sút đi, nước da tôi hơi tái tái, không trắng hồng như ngày xưa, thân thể tôi vẫn còn đẹp, nhưng không còn là cái vẻ đẹp vẹn toàn, có lẽ chỉ tôi mới nhận xét thấy điều có, ngực tôi lớn hơn, đầu vú hơi xám lại.

Nước mát lạnh từ trên hoa sen tỏa xuống người tôi làm tôi tỉnh táo dễ chịu, tôi muốn ngâm mình mãi trong nước, nhưng mẹ tôi đã lên tiếng giục già. Tôi lau khô người, đi ra khỏi buồng tắm, mẹ tôi đã trang điểm xong, bà ăn diện lòe loẹt, nữ trang đeo đầy người, mùi nước hoa ở người bà tỏa ra ngào

ngạt. Trong khi tôi trang điểm sơ sài. mẹ tôi ngồi nói chuyện về những cái nhẫn hột xoàn.

Bà có vẻ hài lòng về cặp nhẫn bà đang đeo ở tay bà hỏi tôi có ưng không, bà sẽ để cho tôi xài.

– Má sẽ đưa thợ làm nhỏ bớt lại mới vừa tay con được, con gái lớn cũng cần phải đeo nữ trang, người ta còn trông vào chứ.

Tôi từ chối khéo:

– Con không ưng đeo, tính con vô tâm hay dễ quên lắm, cái nhẫn của má cả trăm ngàn, lỡ ra con đánh mất chẳng lẽ má đánh chết con à.

Hai mẹ con tôi xuống nhà, mẹ tôi nói với cha tôi:

– Tôi đưa con Hương đi có chút việc, ông cứ khóa cửa tôi có chìa khóa riêng.

Thằng em trai tôi túm mẹ tôi đòi đi theo, mẹ tôi dỗ dành nó, nhét tiền vào tay nó:

– Má cho con tiền đi coi hát bóng nè, con phải ngoan, lát về má mua bánh cho.

Thằng em tôi vùi vĩnh đòi một trăm bạc nó mới chịu ở nhà, thằng bé nứt mắt ra đã xài tiền như ranh, nhiều lần tôi bắt gặp nó ngồi đánh bạc với lũ nhóc con cùng xóm, tôi chẳng còn buồn nói năng gì, gia đình tôi đã hỏng đến tận cội rễ, không còn cách gì cứu vãn.

Hai mẹ con đi ra ngoài đường, chờ

mãi mới gọi được cái ta-xi. Ngồi trên xe mẹ tôi nói:

– Bố mày mà lái xe được như người ta thì tao mua xe hơi từ lâu rồi, người gì đâu mà vừa nhát vừa lười, ông có chịu đi đâu khỏi nhà đến một tiếng đồng hồ đâu, ai hút thuốc phiện cho ông, càng ngày hút càng dữ, không có tao lo lắng thì thuốc phiện vật chết cả hai mẹ con từ đời tám hoánh rồi. Bố mày thật có phúc mới lấy được tao, đã thế ông đâu có thương tao, ông còn hành hạ đủ điều nữa chứ.

Mẹ tôi kể khổ bố tôi một thôi một hồi, bà lại mơ ước đến cái xe hơi:

– Chẳng lẽ tao lại thuê tài xế lái, trước có một ông khách bán chiếc xe hơi rẻ và đẹp ghê, cái xe gì, à phải rồi.

Bờ-giô cát-xăng-cát có bảy trăm ngàn,
tao tiếc ghê, cả nhà mình phải đi cái xe
ấy mới đủ.

Mẹ tôi nói luôn miệng, tôi không
buồn để ý bà nói những gì, trí óc tôi tận
đâu đâu, Mẹ tôi nói với người tài xế lái
xe:

– Ông cho ra quán nổi ở bờ sông
nhé, mãi chuyện quá tôi quên khuấy
mất, à ông này, cái xe hơi cát-xăng-cát
tôi vừa nói đó có tốt không ông?

– Bờ-giô cát-xăng-cát là nhất rồi
còn gì, nhưng đòi gì hả bà?

– Nào ai mà biết đòi gì nhưng tôi
thấy mới và đẹp lắm.

– Vậy thì tốt đấy bà ạ, giá có bảy
trăm ngàn rẻ đấy tôi thấy có người mua

lại mà tới một triệu hai, mua đi bà, thuê một người tài xế mười ngàn một tháng có là bao, các bà giàu có thắm thắp vào đâu...

Mẹ tôi cười tít mắt, bà thích được mọi người khen giàu có quý phái, lâu lâu tôi nghe mẹ tôi cũng có đánh bài với các bà lớn, mỗi lần về bà khoe mãi bà đại tá nọ, bà thiếu tướng kia, đối với bà có lẽ những điều đó quá cần thiết với bà, bà không biết tìm sự hạnh diện ở đâu ngoài những canh bài với các bà lớn, bà sung sướng có đến mấy ngày trời. Tôi cũng nghe bà nói sẽ mua một căn biệt thự để thỉnh thoảng mời các bà lớn tới chơi, đánh bài cho nở mặt nở mày. Bao nhiêu năm nay rồi bà vẫn chưa thực hiện được mộng ước đó, mỗi lần là nghĩ đến bà lại cắn nhằn cha tôi.

Bây giờ bà đang nói phét với anh ta-xi, bà nói phét khơi khơi trước mặt tôi mà chẳng chút ngại ngùng:

– Ông chồng tôi ngày xưa cũng làm lớn lắm, ông già về hưu rồi, bây giờ chỉ còn mình tôi lo áp phe áp pháo, lâu lâu trúng mỗi cũng kiếm được vài triệu, ông tính coi trông vào lương hưu nhà tôi chỉ nuôi được một người làm công trong nhà, con cháu này hiện giờ đang bận học trên đại học, cũng phải ráng mấy năm nữa lo cho cô ấy thành bà bác sĩ, chẳng lẽ mình bắt con bỏ học ngang đi làm sao, mà công chức thời này thì lương lậu đâu có bao nhiêu phải không ông?

– Dạ đâu có là bao, bà nghĩ thế thật phải, sau này cô ra trường bà mở cho

cô một phòng mạch chả mấy chốc..., dạ thiếu gì ông tiến sĩ thạc sĩ..

Mẹ tôi cười khoái trá:

– Cô ấy còn kén lắm ông ơi, thiếu gì bác sĩ kỹ sư, mà cô ấy chưa bằng lòng ai đấy.

Tôi xấu hổ nóng cả mặt, tôi không biết làm cách nào để bịt miệng mẹ tôi. Càng nói bà càng cao hứng, bà tả gia đình tôi như một gia đình đại quý phái. Xe tới bờ sông, vòng đến hai tua mới ngừng lại, mẹ tôi hỏi:

– Đến nơi rồi hả, ô bao nhiêu tiền đấy?

– Dạ đồng hồ chỉ một trăm năm mươi lăm đồng. Tùy bà cho xin thêm bao nhiêu cũng được, thêm thắt được

đồng nào hay đồng ấy.

Mẹ tôi cho luôn tờ giấy hai trăm, đến khi chiếc xe phóng vút đi mẹ tôi mới lẩm bẩm:

– Tại sao mà tới một trăm năm mươi lăm đồng được nhỉ?

Tôi tỉnh khô nói:

– Đi tới hai vòng bờ sông để nghe má nói chuyện giàu sang quý phái mà.

Mẹ tôi biết tôi nói móc bà, bà lườm tôi:

– Con ranh, mày biết vậy mà không nói.

– Ai dám, má đang cao hứng, con bảo xe ngừng lại má cụt hứng đánh con chết.

Mẹ tôi ngượng ngùng đánh trống lảng:

– Nói cho cô đẹp mặt chớ tôi ăn cái giải gì, không phải cô định học thuốc đó sao?

– Dạ thế nào con cũng học bác sĩ, má mẶc sức mà khoe.

Tôi bỗng trở nên chua chát, tôi thương hại cho mẹ tôi. Thật vậy, tôi thương hại hơn là thương yêu, Vào quán, mẹ tôi đưa cái thực đơn cho tôi:

– Cô ăn gì chọn đi.

– Con có đi ăn ở nơi này bao giờ đâu mà biết,

Mẹ tôi gắt lên:

– Ở hay con nhỏ này kỳ cục nhỉ, tao đâu biết tiếng tây.

Tôi gọi đại mấy món ăn tôi chưa được ăn bao giờ, mẹ tôi luôn miệng khen ngon, bà nói:

– Con cũng cần học ăn học uống để sau này còn giao thiệp với đời chứ, cần phải giao thiệp rộng, tìm lấy những người bạn từng trải hiểu biết, những người quyền thế, mình thiết thời gì.

Mẹ tôi lại bắt đầu mở máy dạy khôn tôi, tôi đang chờ bà vào để. Bà gỡ cái càng cua, ăn xong xuôi, lau miệng cần thận rồi mới nói:

– Có một người quyền thế lắm, ông ta muốn được làm thân với con, một người còn trẻ tuổi, anh ta rất có cảm tình với con.

Mẹ tôi ngừng lời, nhìn tôi dò xét. tôi không nói gì tôi nhìn ra ngoài sông

đêm, tôi nhìn ánh đèn pha ở cuối con sông đang rọi lên trời, mẹ tôi không thể nhận nại được. Bà hỏi:

– Sao con!

– Cái gì kia ạ?

– Cái con này lạ, từ lúc nãy mà không nghe tao nói gì sao?

– Con nghĩ má nói chưa hết.

– Mà cần tao nhắc lại không?

– Con nghe rõ cả, nhưng không lẽ cái ông quyền thế đó chỉ cần giao thiệp suông với con?

– Người ta là người đứng đắn.

Tôi cười lạt lắc đầu:

– Người ta đã là người đứng đắn

lại càng thiếu gì người con gái khác để giao thiệp mà lại cần giao thiệp với con.

Mẹ tôi ngo tôi, bà ngừng ăn uống, sắp sửa nổi giận:

– Mà nói gì, tao không hiểu mà định nói cái gì hết.

– Có gì khó hiểu má, người quyền thế ấy sẽ không giao thiệp suông với con, con nghĩ ông ta còn đòi hỏi gì hơn nữa kia.

Mẹ tôi im lặng, tôi tiếp lời một cách gay gắt:

– Chẳng hạn ông ta sẽ đòi ngủ với con, nếu ngủ với con, ông ta sẽ thất vọng, vì con không còn là con gái nữa, con đã là đàn bà.

– Thôi!

Mẹ tôi nổi giận, tôi nói một cách tỉnh táo:

– Con có gì để mà giữ gìn nữa đâu má, má muốn gì, muốn con phải làm gì sao má không nói hẳn ra, má phải mang con đến tận đây.

Tôi không còn giữ nổi bình tĩnh nữa, nước mắt tôi doanh tròn, tôi gục mặt xuống bàn nức nở. Bàn tay mẹ tôi cuống quýt lay vai tôi:

– Kia sao con kỳ cục vậy?

Tôi đứng bật dậy, tôi không đề ý gì đến những người xung quanh đang nhìn tôi, tôi chạy ra ngoài quán, mẹ tôi gọi tôi sau lưng, tôi không quay lại. Tôi như một con điên, có lẽ tôi điên thực, mặc dầu tôi đã sửa soạn hết những điều tôi nghĩ về mẹ rồi, tôi vẫn không chịu

đứng nổi, tôi đã chạy ra đến lề đường, tôi rồi rít gọi xe, khi tôi chui vào trong xe, mẹ tôi đã chạy tới, tôi giục người tài xế:

– Chạy đi ông, chạy đi.

Chiếc xe phóng vút đi, tôi ngoái cổ nhìn lại mẹ tôi đứng ở đầu đường, tôi gục mặt trên hai cánh tay, tiếng người tài xế làm tôi bình tĩnh lại:

– Về đâu cô?

Tôi chán nản:

– Đâu cũng được, ông cứ cho xe chạy thẳng.

Mắt tôi mở lớn, tôi nhìn ra đường, tôi thù người suy nghĩ, tôi nhớ lại từng lời nói, từng cử chỉ của mẹ tôi, bà muốn tôi phải làm gì, muốn tôi tiếp khách

như một con điểm chẳng? Tôi tự trách mình không bình tĩnh, tại sao mình không chịu nghe bà nói hết, mình hãy nghĩ đến tận cùng của sự khốn nạn.

Tôi lại nghĩ đến Đàm, tôi thốn thức với kỷ niệm. Chàng đã nằm yên ở một nơi nào đó, chàng không còn nghĩ ngợi, linh hồn chàng phiêu du tận đâu đâu chàng không biết tôi đang đau khổ. Còn Cẩm Hường nữa, buổi chiều nay nàng không trở về, nàng đã đi với người yêu, bây giờ có lẽ nàng đang sung sướng trong vòng tay người tình, chỉ còn mình tôi cô đơn, chỉ còn mình tôi. Những giọt nước mắt hờn tủi đã chảy ra được tôi thấy lòng mình nhẹ nhõm, tôi kéo vạt áo dài lên lau mắt, tôi bình tĩnh lại, tôi nói với người tài xế:

– Bác cho tôi về nhà.

- Dạ về nhà, nhưng ở đâu kia?
- À quên xin lỗi, đường Duy Tân, khoảng giữa.

Tôi về tới nhà, mẹ tôi vẫn chưa về, cha tôi thấy vẻ hốt hoảng của tôi ông hỏi:

- Cái gì vậy con, má con đâu?

Tôi không trả lời, tôi lên thẳng trên lầu, tôi để nguyên quần áo nằm vật ra giường, tôi mở mắt chong chong nhìn ngọn đèn sáng. Một lát sau tôi nghe tiếng mẹ tôi léo xéo ở dưới nhà, cha tôi nói:

- Nó về rồi đó, ở trên lầu.
- Con quỷ, nó chạy ùng ùng như bị ma đuổi, làm tôi tốn bao nhiêu tiền xe đi tìm, nó có nói gì với ông không?

– Không nói gì hết, có chuyện gì đó?

– Nào có chuyện gì đâu, tôi đang nói chuyện với nó, cái con nhỏ hồi này thế nào ấy.

Tôi nghe tiếng bước chân của mẹ tôi lên lầu, tôi nằm xoay mình lại ôm cái gối, tôi chưa muốn nhìn thấy mặt bà, nếu tôi nhìn thấy mặt bà lúc này tôi sẽ ghét bà kinh khủng, hình như mẹ tôi cũng hiểu như vậy, bà ở bên buồng bà thật lâu, bà còn vào buồng tắm tắm rửa chán chê, khuya lắm bà mới sang phòng tôi, bà bật ngọn đèn đêm xanh dịu, bà tắt ngọn đèn sáng, bà ngồi xuống cạnh tôi, bàn tay bà vuốt ve nhẹ nhẹ trên tóc tôi.

– Con giận má hả?

Bà hỏi hai ba tiếng tôi không trả lời, mãi tôi mới lắc đầu, bà ghé xuống nằm cạnh tôi, vòng tay bà ôm ngang hông tôi:

– Hôm nay má ngủ đây với con, má muốn nói với con một câu chuyện này, trước hết má xin lỗi con về câu chuyện hồi tối.

Tôi xoay người lại nhìn vào mặt bà, tôi không biết nói gì. Tôi thấy thương hại bà, mẹ tôi đỡ tôi ngồi dậy:

– Con đi thay quần áo đi đã,

Tôi vào buồng tắm, tôi muốn tắm một lần nữa để mình được bình tĩnh hơn. Nước mát lạnh làm tôi tỉnh táo. Tôi trở về phòng, hình như dưới nhà đã ngủ say cả, tôi không đoán được lúc này là mấy giờ đêm, mẹ tôi vừa trải lại

tắm ra giường cho tôi, bà vuốt lại cái gối nhàu nhĩ, tôi ngồi xuống cạnh giường:

– Má có chuyện gì nói với con?

– Con đã thật bình tĩnh chưa?

Tôi nói ngay:

– Con bình tĩnh và sẵn sàng nghe tất cả những điều má nói với con, bất cứ điều gì.

Đôi mắt mẹ tôi nhìn tôi đầy vẻ dò xét, bà bỗng lắc đầu:

– Thôi bây giờ má chẳng còn gì để nói nữa, con không thể nào hiểu má được, sự hy sinh của má đến mức này là hết, má không thể mặt dày mày dạn được nữa, má bỏ hết, bỏ hết.

Tôi nhìn mẹ tôi, tôi không hiểu bà muốn nói gì, bà tiếp:

– Bao nhiêu năm nay má đã hy sinh cho gia đình này nay thì hết rồi, ai có thân người ấy lo, sức má đã kiệt...

Mắt bà rơm rớm, bà thở dài:

– Má đã làm một con mụ Tú Bà, bao nhiêu là bất nhân bạc ác má gánh chịu cả, má thay người đàn ông trong gia đình này, má thấy rằng mình đã hy sinh quá nhiều má chưa được hưởng thụ gì hết, từ nay má sẽ không làm gì hết, má sẽ cho gái về hết, bán căn nhà này để chia cho mọi người, con cũng có một phần, má sẽ chia đều rồi mỗi người một phương.

– Má, sao má nói kỳ vậy?

Nước mắt mẹ tôi chan hòa, bà gượng nhoén miệng cười:

– Có gì mà kỳ đầu con, má nói thực bụng mà mà, má bắt lực rồi.

– Má bỏ gia đình?

– Đúng, má bỏ hết, vì má không thể làm được gì nữa, má đi chỉ mang theo thằng Toàn thôi.

– Má, con không hiểu gì hết, hay là má cần con đi chơi với cái ông nào đó.

Mẹ tôi lắc đầu:

– Bây giờ thì không cần nữa, má không có quyền bắt con sống như má, sống nhục nhã, má dẹp cái nhà chứa này đi mà không nợ nần ai hết, má phải tay. Con ráng sống cho nên người.

Tôi hoang mang. Vậy là sao? Tôi chẳng hiểu gì hết. Tôi nắm tay mẹ tôi:

– Con làm má buồn hả, con có lỗi với má hả?

Mẹ tôi lắc đầu:

– Con không có lỗi gì hết, con nghĩ thế là phải con không thể hy sinh vô lý như má đã hy sinh từ bao nhiêu năm nay.

Bà thở dài, bà vuốt ve tôi:

– Má thấy lòng mình nhẹ nhõm vô cùng, tại sao con lại phải hy sinh vô lý như vậy, có thân phải lo lấy chứ, phải không con, ai hơi sức đâu. Đẹp cái nhà chùa này đi má sẽ không còn sợ cò sợ bót, sẽ không phải lấy lòng ông nọ ông kia, không phải đút lót ông lớn ông bé nào hết, mình sẽ là người lương thiện, bao nhiêu năm trời nay má ao ước được làm một người lương thiện, má muốn

được người ta gọi bằng bà, người ta sẽ không còn gọi má là con mẹ tú bà ghê tởm nữa...

Bà nâng mặt tôi lên, nhìn vào mắt tôi:

– Cả con nữa, con không còn khinh rẻ má, con sẽ hiếu má hơn.

Tôi ngắt lời bà:

– Má bỏ nghề này?

Mẹ tôi cương quyết:

– Chắc chắn như vậy, lúc này đi đường má đã suy nghĩ kỹ.

Tôi chợt nghĩ đến cha tôi, đến bà nội của tôi, họ sẽ không thể sống được nếu không có thuốc hút, mà cha tôi thì làm được gì trong thời buổi này,

dù thương cha đến mấy tôi cũng phải nhận xét rằng cha tôi là một kẻ vô tài bất tướng, lại đeo thêm chứng nghiện ngập, nếu mẹ tôi bỏ cha tôi ông sẽ chết vì thiếu thuốc. Bà nội tôi cũng vậy.

Tôi biết ý mẹ tôi muốn bỏ mặc bà nội tôi và cha tôi, nhưng tôi vẫn hỏi:

– Còn bà nội và ba thì sao hả má?

Mẹ tôi nhún vai, phác một cử chỉ bất cần:

– Má bán nhà chia đủ rồi còn gì nữa, còn muốn má phải làm gì nữa, tiếp tục nuôi báo đời họ mãi sao, ông phải lo lấy thân chú, con nghĩ xem bao nhiêu năm trời nay má đã làm việc nuôi mẹ chồng, nuôi chồng rồi, vậy chưa đủ sao? Má đã chôn vùi cả một cuộc đời vào cái nhà này.

Tôi nghĩ đến những cơn đói thuốc phiện của bà nội tôi, của cha tôi, hai người đó sẽ chết nhục nhã, tình máu mủ làm tôi không thể cầm lòng được, Tôi không thể ích kỷ, tôi sẽ hy sinh với bất cứ hình thức nào.

– Con không thể nhìn bà nội và ba chết vì đói thuốc một cách nhục nhã như vậy được, con sẽ làm bất cứ điều gì.

Mẹ tôi hú một tiếng:

– Con làm gì, con hy sinh gì cho những người bỏ đi ấy. Má nói thẳng bà nội con, ba con là những người bỏ đi của xã hội này rồi, cứu vãn hy sinh chỉ là một việc làm vô lý, hãy để cho họ chết, họ sung sướng nhiều rồi.

– Má!

– Con trách má hử, con trách mà tại sao má lại độc ác thế phải không?

Mẹ tôi lắc đầu:

– Má bất lực rồi, má không làm gì được hết, má không còn cứu vãn nổi nữa, má không muốn ích kỷ cũng phải ích kỷ, má làm gì được, nhất là...

Bà nhìn vào mặt tôi:

– Má không thể bắt con hy sinh, má rút ruột đẻ ra con má đau xót, con còn cả một tương lai, má không thể làm con hoen ố hơn nữa.

Tôi đã bị hoen ố, tôi không quên điều đó, nếu tôi có bị hoen ố thêm lần nữa tôi có sao đâu. Tôi không thể hoen ố hơn được nữa, bẩn hơn được nữa.

Tôi biết là tôi đã nói nhiều, nói thật

nhieu, tôi nói những điều tôi nghĩ và cả những điều tôi không nghĩ ngợi. Tôi như một con điên. Mẹ tôi im lặng, bà nghe tôi nói, bà không có ý kiến gì, một lát sau bà mới nói:

– Con thương bà nội thương ba con lắm hả. Con muốn hy sinh cho những người đó?

– Dạ con không để cho những người thương yêu của con chết một cách nhục nhằn như vậy được, con sẽ hy sinh, bây giờ má cứ nói con phải làm gì đi, con sẽ làm tất cả những điều má bảo con.

Mẹ tôi uể oải trở mình, che miệng ngáp:

– Con đã suy nghĩ kỹ chưa?

– Con không cần phải suy nghĩ gì hết, có gì đáng để suy nghĩ đâu.

Mẹ tôi vuốt ve mái tóc tôi:

– Con không muốn má bỏ nghề này?

– Con mong ước má bỏ nghề ghê tởm này, nhưng bỏ rồi thì làm sao, bà nội, ba?

Mẹ tôi bỗng cười:

– Con đã hiểu má rồi đó, con đã biết nhìn vào thực tế.

Bà im lặng một lúc, bà ngáp luôn miệng:

– Dễ chừng khuya lắm rồi.

– Má có chuyện gì, má nói cho con nghe đi.

– Sự thật đó đau lòng lắm con ạ.

Tôi cương quyết:

– Con chịu đựng được, má cứ nói đi.

Mẹ tôi ngân ngừ một lát mới nói:

– Thật ra một phần lỗi cũng tại má, má đã suy nghĩ nông cạn nên hứa bậy hứa bạ với người ta, biết thế má đừng hứa nữa cho xong, má mặc kệ rồi muốn đi đến đâu thì đến.

– Như vậy là sao hả má?

Mẹ tôi im lặng một lát:

– Con còn nhớ có lần cả nhà mình bị bắt không?

– Dạ nhớ.

– Con biết tại sao cả nhà mình được thả ra không?

– Con làm sao biết được.

– Má đã nhờ người dàn xếp, dĩ nhiên là có điều kiện.

Tôi đã hiểu mẹ tôi muốn nói gì, tôi mỉm cười:

– Má mang con ra đặt điều kiện với người ta phải không?

Mẹ tôi tỉnh khô gật đầu:

– Đúng vậy, má nghĩ con cũng sẽ hy sinh khi con biết thế kệt của má, và lại con...

– Con không còn gì phải không, con có ngủ với ông ta một vài lần đâu có mất mát gì, con đã mất rồi kia mà.

Mẹ tôi gật đầu, thẳng thắn:

– Mẹ nghĩ thế thật.

Tôi ném tiếng thở dài:

– Con bằng lòng, má nói với ông ta con bằng lòng. Má cũng đừng thắc mắc làm gì.

Mẹ tôi bỗng ôm lấy tôi:

– Con nói thật hả con?

– Con không nói dối đâu, con sẽ ngủ với ông ta.

– Việc ngủ hay không má không biết nhưng ông ta muốn đi chơi với con, đi chơi xa. Vũng Tàu Đà Lạt gì đó. Ông ta biết con, quý mến con, ông ta góa vợ.

– Thôi mà khỏi nói nhiều nữa, con bằng lòng mà, con không cần biết ông ta còn vợ hay góa vợ. không thành vấn đề. Bao giờ đi?

– Thứ Bảy này nhưng con đừng nói gì với ba con hết nhé.

– Má yên trí.

Tôi nằm xoay người lại, tôi mệt mỏi quá độ rồi. Thân phận tôi như một con vật bị bán rao, tôi cũng chẳng buồn nghĩ đến ông quyền thế nào đó sẽ ngủ với tôi. Tôi chấp nhận hết mà, thắc mắc làm chi cho thêm mệt mỏi. Thế là hết, hết rồi đấy. Đàm ơi! Mẹ tôi tiếp tục nói, lời bà phào phào bên tai tôi, bà hứa hẹn đủ điều với những lời nhân nghĩa chưa bao giờ thấy. Tôi úp tai xuống gối:

– Thôi má ơi, con không cần ông ta lấy con đâu, con không cần, nhưng con sẽ ngủ với ông ta. Ngủ với ông ta.

Con còn gì nữa, con còn gì nữa. Tôi gào lên, muốn gào lên nhưng tiếng gào ấy không thoát ra ngoài cổ họng.

9.

TÔI QUAN SÁT NGƯỜI ĐÀN
ÔNG TỪ ĐẦU TỚI CHÂN,

hắn còn trẻ, khoảng trên ba mươi, trông
hắn khá đẹp trai, người béo tốt khỏe
mạnh, tóc không chải để tự nhiên lò
xòa trước trán không diện lắm, quần
áo may hợp thời trang nhưng không
diêm dúa, hắn có vẻ một tay chơi, loại
tay chơi lõi đời.

Hắn nâng ly nước uống một hớp nhỏ, đặt cái ly xuống bàn:

– Bà đúng hẹn, tôi cảm ơn bà.

Mẹ tôi cười khéo léo:

– Dạ thưa ông tôi đã hứa đâu dám sai hẹn với ông, nếu cháu nó có điều gì không phải xin ông tha thứ cho.

Hắn nhìn tôi cười, một nụ cười mỉm, không có một chút nào có vẻ đều cáng, trái với sự tôi tưởng tượng về hắn trong mấy ngày nay. Từ lúc vào quán đến giờ hắn chưa nói với tôi một câu nào, hắn còn mắc nói chuyện với mẹ tôi, hắn nói chuyện trời đất mãi sau cùng hắn mới nói một câu liên quan đến tôi, tôi không thể nghĩ hắn là một người chuyên môn áp phe những điều bỉ ổi này, không hiểu tại sao tôi lại nghĩ như

thế, tôi không ghét hẳn không thương hẳn nhưng tôi có chút cảm tình, không hiểu đó có phải là một điều linh cảm không?

Hắn nói với mẹ tôi:

– Bà có thể về được rồi đó, bà cứ yên trí, tôi đòi một sự trả ơn như thế này đều giả thật đấy, nhưng tôi tin rằng mình vẫn còn một chút tư cách để đối xử với cô em này.

Tôi nghĩ thầm, tại sao hẳn phải thanh minh thanh nga làm chó gì. Hẳn hành động như vậy mất cái vẻ bạt mạng, hẳn sợ tôi khinh hẳn chẳng? Nếu khinh tôi đã khinh rồi, nhưng bây giờ tôi như một phiến đá, tôi không còn cảm xúc, tôi không khinh ghét yêu thương một ai. Mẹ tôi nhăn nhủ một vài điều, bà có

về bịn rịn tôi, một chút xót xa thoáng, trong ánh mắt bà, tôi nắm tay bà:

– Thôi má về đi, có gì đâu.

Tôi cười thật tươi, tôi nói với gã đàn ông:

– Có phải không ông?

Hắn tỉnh khô ngồi hút thuốc lá, hắn bình tĩnh và tàn nhẫn, tôi nghĩ như vậy, gã tiến mẹ tôi ra ngoài cửa quán, hắn trở vào ngồi trước mặt tôi, nhìn thẳng vào mặt tôi, mỉm cười:

– Tôi là Thuận, lúc nãy mắc có bà mẹ cô nên tôi không có dịp nói chuyện với cô, bây giờ cũng trưa rồi, đề nghị mình ăn cơm luôn ở đây, rồi về nhà tôi, ngày mai mình sửa soạn đi Đà Lạt, cô đi Đà Lạt bao giờ chưa?

Tôi lắc đầu, tôi hỏi luôn về vấn đề chính:

– Một mình ông hay còn mấy người đàn ông nữa?

Người đàn ông tên Thuần mở mắt to nhìn tôi:

– Sao lại mấy người đàn ông?

Tôi nói không còn nể nang gì:

– Đàn ông các ông thường hay “hội đồng» mà.

Tiếng Thuần trầm trầm:

– Cô biết danh từ đó?

– Tôi sống trong một nhà điểm mà, còn nhiều danh từ khác nữa kia, ông ngạc nhiên sao?

Thuần cười nhạt, lắc đầu:

– Có gì mà ngạc nhiên.

Thuần đưa cái thực đơn cho tôi:

– Cô chọn món ăn đi.

– Tôi ăn gì cũng được.

Thuần viết những món ăn chàng chọn trong thực đơn ra một mảnh giấy nhỏ xé ra từ cuốn sổ tay, anh ta vẫy người hầu bàn lại trao cho hắn:

– Làm lẹ nhé!

Thuần chợt nói với tôi:

– Cô tên là Hương phải không?

– Dạ.

– Thỉnh thoảng tôi có tới nhà có chơi bởi, nhưng chắc cô không để ý đến tôi?

– Tôi không để ý đến thật, ích lợi gì, nhưng ông chưa trả lời câu hỏi của tôi hồi nãy.

– À câu hỏi mấy người đàn ông ấy hả?

– Dạ.

– Chỉ có một mình tôi, tôi không đến nỗi khốn nạn quá đâu, cô đừng lo.

Tôi cười chua chát:

– Ví thử có như vậy cũng được chứ có sao đâu, việc gì ông phải thanh minh thanh nga cho mất công.

Thuần nhìn tôi lặng lẽ không nói gì, chàng lại vừa châm một điếu thuốc lá, nhả khói mù mịt. Tôi nói tiếp:

– Tôi nghe mẹ tôi nói ông là ân nhân của gia đình tôi, ông đã cứu giúp gia đình tôi khi hoạn nạn, ông không đòi trả ơn gì ngoài việc ông đòi ngủ với tôi phải không?

Thuần im lặng một lát, hần đẩy bộ muống nĩa đặt sang phía tôi, hần thủng thẳng nói:

– Hương muốn biết điều đó lắm hả?

– Cần lắm.

– Ăn xong đã, mình còn nhiều thì giờ kia mà.

Thuần tỏ ra lịch sự, tôi hơi ngạc nhiên vì thấy rằng Thuần hình như không hề mặc cảm về việc làm của chàng, Tôi không ngờ một con người

lịch sự như thế lại có thể chơi được một trò phải gọi là bỉ ổi. Sau bữa cơm trưa ở quán ăn, Thuần nói chuyện với tôi thật ít, chàng chỉ hỏi tôi những chuyện vặt vãnh về sự học hành, tuyệt nhiên chàng không hỏi lý do nhận lời đến với chàng.

Thuần đưa tôi ra xe, chiếc xe hơi sang trọng, đẹp đẽ. Chàng lái xe chạy thẳng về nhà, căn biệt thự ở ngoại ô thành phố, chàng đưa tôi vào một căn phòng.

– Em nằm nghỉ đi, đến chiều rồi về.

Tôi ngạc nhiên:

– Sao lại về, vậy ông...

– Em không muốn về à?

Thuần cười, nụ cười của chàng có vẻ tinh quái:

– Em đâu thích những chuyện này phải không, tôi chẳng bắt ép em làm gì.

– Không mà, tôi làm điều gì khiến ông phật lòng phải không?

Thuần đỡ tôi ngồi xuống chiếc ghế bành kê sát tường:

– Không có chuyện gì hết em cứ yên trí vậy đi, bây giờ em ngủ một giấc rồi sẽ hay, trong phòng này có hai cái giường, tôi sẽ ngủ cái bên kia, nếu không muốn ngủ mình sẽ nằm nói chuyện với nhau cũng được, ở cuối phòng có buồng tắm, xin lỗi tôi ra nhà ngoài một chút.

Thuần quay lưng đi ra nhà ngoài,

chàng khép cửa, căn phòng hơi tối. Tôi ngồi lại một mình trong phòng, tôi hoang mang về những lời nói vừa rồi của Thuận, tại sao hắn lại đổi ý, tôi vẫn không thể nhớ ra Thuận là người nào, hắn định làm một hành động quân tử Tàu chẳng, tôi mỉm cười, tôi đã khôn ra nhiều, tôi không mắc lừa hắn, hắn muốn chiếm cả cảm tình của tôi. Nghĩ như vậy tôi yên trí nhắm mắt.

Một lát sau tôi nghe tiếng mở cửa, Thuận đi vào, hắn đến bên cạnh giường tôi, hình như hắn nhìn vào mặt tôi, tôi nhắm mắt giả vờ như không biết, hắn ngồi xuống cạnh tôi, đặt tay lên vai tôi:

– Ngủ rồi đấy hả?

Tôi mở mắt nhìn Thuận:

– Tôi cảm ơn ông đã thương hại mà cho tôi về, nhưng điều đó với tôi không cần thiết.

Thuần vẫn nhã nhặn:

– Tại sao vậy?

– Tôi còn quái gì đâu mà cần giữ gìn.

Thuần hơi nhú mắt:

– Vậy là làm sao?

Tôi nói vào mặt hắn:

– Nghĩa là tôi mất trinh từ lâu rồi, ông đã bị mẹ tôi lừa.

Thuần cười nhạt:

[thiếu trang 158 và 159]

cảm nào sót lại trong người. Môi nhắm mắt lại nghe nước chảy trên người. Ở ngoài phòng Thuần vừa mở nhạc. Tiếng nhạc âm âm vang vào tận buồng tắm.

Tôi tắm xong, mở cái xách tay tìm một bộ quần áo mặc ở nhà, quần áo trong cái xách này chính tay mẹ tôi sắp xếp, quần áo mặc ở nhà toàn thứ mỏng dính. hình như mẹ tôi có dụng ý. Tôi anh chọn một bộ. Tôi trở ra, Thuần nằm nhắm mắt, tôi biết chàng chưa ngủ, tôi ngồi xuống cạnh giường, tôi đặt tay lên vai chàng lay khẽ, Thuần mở mắt, tôi mỉm cười:

– Anh đừng đuổi em nữa nhé, em nhất định đi chơi với anh một tuần đấy, đi đâu cũng được.

Đôi mắt Thuần trở nên dịu dàng:

– Lúc nãy anh nói vậy mà em không giận anh à,

Tôi lắc đầu:

– Giận làm quái gì, em suy nghĩ kỹ rồi, về nhà bây giờ buồn lắm, thà rằng đi chơi.

– Vậy thì chiều nay mình đi Vũng Tàu, bây giờ em cần ngủ một giấc cho khỏe đã.

Thuần đỡ tôi nằm xuống trong khi chàng ngồi dậy, chàng như muốn né tránh tôi, tiếng nhạc nhẹ, dịu, quyến rũ, giọng chàng dịu dàng:

– Anh để nhạc cho em dễ ngủ, máy tự động tắt, nằm ngủ nhé, anh đi đằng này một chút.

Tôi nắm lấy tay Thuần, nũng nịu như một con điếm làm tình:

– Đừng đi anh, ở nhà với em.

– Anh phải đi mua ít đồ mang đi, chịu khó nằm ở nhà đi, anh khóa cửa.

Tôi ngúng nguẩy:

– Em không chịu đâu.

Tôi cười thâm mình, tôi đang đóng vai trò của một con điếm, tôi muốn đóng vai trò ấy xem nó lỗ bịch đến độ nào. Kinh nghiệm trong suốt bao nhiêu năm trời sống bên cạnh những gái làng chơi tôi lòi ra xài, tôi thấy lòng mình chua chát, tôi nghĩ đến những lời Thuần nói về mẹ tôi, tôi muốn chàng cũng hiểu tôi chỉ là một con điếm rẻ tiền. Chàng nhìn tôi bằng cái nhìn ấy

tôi sẽ đỡ mặc cảm hơn.

– Em sợ ma lắm, anh bắt em nằm một mình đây hả, sao không nằm với em, đỡ cho em ngủ, ghét anh quá à?

Thuần tỏ vẻ ngạc nhiên về thái độ của tôi, tôi khoái trá khi nhìn thấy một người như Thuần thất vọng, anh ta sẽ còn phải thất vọng nhiều hơn nữa về tôi, ngoài Đàm ra sẽ chẳng ai được phép hài lòng về tôi hết.

Tôi vòng tay ôm cổ Thuần, kéo chàng nằm xuống bên cạnh mình:

– Anh ơi đừng bỏ em một mình nghe anh, em giận cho coi nè.

Thuần nổi nóng rồi, chàng đẩy tôi ra:

– Em ăn nói gì kỳ vậy?

Tôi càng khoái chí, chưa bao giờ tôi được dịp đùa bốn hào hứng như thế.

Tôi phải đùa bốn nữa cho thỏa tự ái, bởi vì anh đã mang tôi ra đùa bốn, anh coi tôi như một con điểm vậy mà anh lại muốn tôi có đức tính của một đứa con gái nhà lành, bây giờ thì thực sự anh có một con điểm, một con điểm thối tha ra nhẽ, tôi sẽ làm anh thất vọng tràn trề. Sự thất vọng đang tràn trề trên mặt Thuần. Tôi thấy mình phần khởi khi coi Thuần như một món đồ chơi, tự ái tôi được vuốt ve.

– Em ghét anh quá à?

Tôi cù vào nách Thuần một cái, phải chi tôi biết ca cải lương, tôi sẽ ca vài câu mùi rệu như mấy con điểm ở nhà tôi từng làm, Thuần bực mình thật sự, chàng gạt tay tôi ra:

– Em làm trò gì vậy?

Tôi uốn éo, cười cợt:

– Người yêu ơi, đùa bốn một chút mà.

Mặt Thuần cau lại:

– Sao cô kỳ cục vậy chứ?

– Anh muốn em phải làm thế nào?

Thuần không nói gì, chàng đứng dậy với tất cả bức dọc.

Thuần hình như nén nóng giận, chàng nhìn tôi bằng cái nhìn thương hại:

– Hương, em chẳng cần phải làm thế, anh muốn đối đãi với em khác hơn một con điểm.

Tôi ngồi dậy nhìn chàng, tôi nheo mắt đưa cột:

– Không phải một con điểm thì là gì, đời này khó quá nhỉ!

– Em chọc tức anh phải không?

– Ô kìa, ông khách khó tính, em phải làm thế nào, làm gì cho anh vừa lòng.

Tôi bỗng cười khanh khách. Thuần vung tay tát, nhưng cái tát của chàng ngừng lại kịp, mặt chàng cũng dịu lại, chàng ngồi lại xuống giường, giọng chàng trở nên dịu dàng:

– Anh biết, anh hiểu em đang nghĩ gì về anh, như vậy đủ rồi, lát nữa anh đưa em về.

Tôi lắc đầu:

– Không đòi nào tôi về, đúng hẹn một tuần tới mới về.

– Tại sao em lại kỳ cục vậy?

– Tôi không muốn ông tha làm phúc, tôi không muốn gia đình tôi một lần nữa mang ơn ông, tôi nhắc lại không bao giờ trở về. Tôi trở về mẹ tôi sẽ đánh tôi chết mất, ông đã mặc cả về tôi như mặc cả một con điểm, vậy ông đừng lấy làm lạ khi tôi dùng tư cách làm tình của một con điểm đối với ông. Tôi đến đây do sự mặc cả, mua bán. Tôi có biết ông là ai đâu, có yêu ông bao giờ. Đây thân xác tôi ông cứ việc tận hưởng, thắc mắc làm gì đến tư cách của tôi, xin ông nhớ một điều, đối với tôi ông chỉ mua vui xác thịt, không phải ông kén chọn một người vợ. Trong giờ phút này trở đi ông có thể thỏa mãn bất cứ lúc nào, ông có

thể bảo tôi làm gì, tôi không hề than van một câu nào mà..,

Tôi ngừng lời, tôi nhìn Thuần thách thức, trước mặt chàng tôi không hề mặc cảm, tôi thấy mình cao ngạo. Tôi vốn là một đứa búống bình, bây giờ tôi mới được dịp tỏ ra tất cả sự búống bình của mình. Tôi thỏa mãn, tôi để trút được tất cả sự ản ức lên đầu gã đàn ông xa lạ này.

Thuần ngồi bất động, chàng không còn có vẻ suy nghĩ, nét mặt chàng bình thản, tôi thấy ngao ngán sự bình thản ấy. Chàng không đối phó về những lời nói cay chua của tôi, nhưng chính sự không cần đối phó ấy tôi thấy con người của chàng thuộc vào loại dễ nể, chỉ những người từng trải lắm mới có

được thái độ ấy. Một chút cảm phục len lõi trong đầu tôi.

Giọng Thuần vừa dịu dàng vừa lạnh lùng:

– Nằm xuống đi em.

Tôi lạnh lùng nằm xuống, tôi chờ xem chàng làm gì, nhưng chàng vẫn ngồi im. Băng nhạc đã hết, căn phòng chìm trong không khí vắng lạnh đến nặng nề. Không khí ấy kéo dài. Tôi sốt ruột hỏi:

– Anh cần sai bảo gì nữa không?

Thuần từ từ ngoái đầu lại:

– Nhắm mắt lại và ngủ đi chỉ có vậy thôi.

Tôi lại bướng bỉnh:

– Không cần nhắm mắt. Anh muốn làm gì thì làm đi.

Thuần đứng dậy, chàng có vẻ bức mình lắm, chàng đi ra nhà ngoài một lát sau tôi nghe tiếng máy xe hơi chàng. Anh chàng đi rồi.

Tôi khép mắt lại, tôi chìm vào giấc ngủ mệt mỏi. Khi tôi tỉnh dậy, tôi thấy Thuần ngồi bên tôi, chàng tươi cười:

– Em ngủ được một giấc khá dài, thôi dậy mình sửa soạn đi Vũng Tàu.

– Mấy giờ rồi anh?

– Sáu giờ chiều rồi.

Tôi uể oải ngồi dậy. Thuần nói:

– Anh có mua quần áo tắm cho em, em bận thử coi có vừa không, nếu

không vừa mình đi đổi còn kịp.

Tôi chán nản:

– Kệ. Không cần anh à.

Từ lúc tôi gặp Thuận đến giờ tuyệt nhiên tôi không thấy chàng đụng vào người tôi. Chàng e ngại thái độ mai mỉa của tôi chăng? Hay chàng dự định tung ra một đòn phép gì cao cường để khuất phục tôi, Tôi tự nhủ mình cứ mặc kệ để xem đi đến đâu.

Thuần giục tôi:

– Em vô thay quần áo đi, bây giờ mình mới khởi hành, gần chín giờ tối mới tới Vũng Tàu.

Tôi đứng dậy vào buồng tắm.

– Anh chờ em năm phút thôi.

Tôi bận bộ quần áo cao bồi thật đẹp, Thuần chỉ nhìn qua tôi một cái không nói gì. Thuần bận cái quần cao bồi xanh, áo polo lưới, giày không vớ. Thuần nói:

– Mình đi ngay bây giờ tám giờ tối tới Vũng Tàu ăn cơm cho ngon, rồi mình ra bãi biển ngồi chơi, em đồng ý vậy không?

Tôi bỗng thấy vui vui, sau một giấc ngủ tâm hồn tôi bỗng thấy nhẹ nhõm, giấc ngủ đã gột sạch được giận hờn, buồn vui và mặc cảm trong lòng tôi. Bây giờ tôi chỉ còn nghĩ đến vui chơi cho thỏa thích. Tôi gật đầu:

– Được vậy tiện lắm anh à,

Thuần giục tôi:

– Thôi mình đi cho sớm.

Tôi theo Thuần ra nhà ngoài căn biệt thự, Thuần không ở một mình, tôi thấp thoáng thấy bóng người hình như người làm gì đó, Thuần kêu một người đàn bà tới dặn dò về việc nhà cửa, chàng đưa tôi ra xe. Chiếc xe chạy trên lối đi rải sỏi trắng từ trong ga-ra ra đường.

Căn biệt thự của Thuần ở một con đường vắng, lịch sự. Nhìn sự hào nhoáng của chàng không trách mẹ tôi gọi chàng là người quyền thế. Tôi đang bị ném vào một cuộc phiêu lưu kỳ lạ, tôi như một con thiêu thân lao đầu vào ánh đèn. Tôi nghĩ bụng mình buồn mà làm chi, hãy vui chơi, chơi cho hết lòng, để gì mình đã tìm được một kếp bánh. Bất giác tôi ngồi ngả đầu vào vai Thuần. Chiếc xe êm ái chạy ra xa lộ, trời xâm

xẩm tối, tôi chột rùng mình. tôi chột nhớ đến vụ đi chơi với Đàm ngày nào, đêm khủng khiếp ghê tởm nhất trong đời tôi. Nếu không có vụ ấy xảy ra thì bây giờ tôi đã là vợ Đàm rồi, tôi khẽ thờ dài, Thuần choàng tay qua vai tôi:

– Sao em lại thờ dài, có chuyện gì buồn không?

Tôi lắc đầu, tôi muốn xóa tan hình ảnh Đàm trong đầu óc tôi:

– Không có gì đâu?

Thuần cười nhẹ, chàng vỗ khe khẽ vào vai tôi:

– Cô bé đói phải không?

Chàng quẹo xe về phía Thủ Đức. Tôi hỏi:

– Sao anh lại đi lối này?

– Lối nào tới Vũng Tàu thì thôi mà.

Tôi không nói gì thêm, tôi mặc chàng muốn đưa tôi đi đâu thì đi. Thuần lái xe chạy vòng quanh chợ, đậu lại trước hàng nem, chàng mở cửa xe, xuống:

– Em ngồi đây chờ anh, anh vô mua ít chục nem mình vừa đi vừa ăn cho đỡ đói.

Cũng hàng nem đó, chiếc bàn đó, tôi và Đàm, đã ngồi mơ ước chuyện tương lai. Bây giờ thì còn gì nữa đâu, không còn gì hết thật rồi. Kỷ niệm thoáng qua đầu tôi, rõ ràng như mới xảy ra ngày hôm qua. Ánh mắt nhìn của chàng, những ước mơ đơn sơ, một gia đình nhỏ bé nhưng tràn đầy hạnh phúc. Tôi

nén tiếng thở dài Thuần mang nem ra xe, chàng tươi cười:

– Vừa đi mình vừa ăn, anh hy vọng rằng tới Vũng Tàu thì mình vừa hết chực nem này.

Xe chạy, gió mát, đêm đang xuống. Tôi ngồi ngả đầu vào nệm xe suy nghĩ mung lung. Thuần mở nhạc, tiếng nhạc êm êm trong gió.

Có phải đó là hạnh phúc không? Tôi lẫn thân mất rồi, tôi như một cái xác, tôi không còn một cảm xúc gì nữa, bàn tay Thuần đang đưa lên vuốt má tôi, tôi thấy vô vị, lạnh lẽo làm sao. Tôi tự nhủ mình hãy quên đi tất cả để sống, nhưng rồi tôi tự hỏi sống để làm gì nhỉ, tôi còn mục đích gì nữa đâu chứ.

– Em bóc cho anh cái nem này đi.

Thuần giúi một cái nem vào tay tôi, tôi lười biếng cầm nguyên cái nem trong tay không động đậy. Một lát Thuần quay lại nhìn vào mặt tôi:

– Em nghĩ gì đó.

Tôi uể oải lắc đầu. Thuần cho xe chạy chậm lại.

– Hình như em có chuyện gì buồn?

Tự nhiên tôi thấy gai gai khó chịu về sự săn sóc của Thuần, tôi gỡ tay chàng ra:

– Kệ em.

– Hay là em muốn trở về Saigon?

– Không anh cứ đi, đừng thắc mắc gì hết.

Thuần lại cho xe chạy nhanh hơn,

Tôi ngồi nhìn ra cửa sổ xe hơi, nhìn cảnh vật mờ mờ trong bóng tối. Đầu óc tôi rỗng tuếch, những lời nói của Thuần phào phào bên tai tôi, hình như những lời nói đầy chí tình, lời nói vượt ve nào đó có nghĩa lý gì đối với tôi. Tôi ngồi dựa lưng vào nệm xe, tôi khép mắt lại. Một nụ hôn đặt nhẹ lên môi tôi, nụ hôn không có vẻ tham lam, nụ hôn thay cho một lời an ủi, một sự vỗ về, tôi quay mặt đi tránh nụ hôn kế tiếp, có thể Thuần sẽ bất mãn về thái độ của tôi. Nhưng có là cái quái gì của tôi đâu mà tôi phải làm anh ta hài lòng?

Chiếc xe chạy mỗi lúc một nhanh hơn, suốt con đường đến Vũng Tàu Thuần không còn nói chuyện với tôi. Tôi chập chờn trong giấc ngủ mệt nhọc. Xe ngừng, Thuần đánh thức tôi, xe ngừng trước một khách sạn lớn:

– Mình thuê khách sạn nhé em.

Tôi lạnh lùng:

– Muốn sao cũng được.

Thuần mở cửa xe đón tôi xuống:

– Đồ đạc cứ để đó, bồi họ sẽ mang vào.

Khách sạn sang trọng nhưng vắng vẻ, tôi chỉ nhìn thấy vài ngoại kiều ra vào, Thuần nói chuyện với người quản lý khách sạn:

– Ông cứ ghi tên ông bà Phạm Thuần được rồi mà, nhà tôi quên không mang thẻ căn cước.

Cặp kính trắng của gã quản lý đeo trễ trên sống mũi, có lẽ lão đang nhận diện chàng, một nụ cười trên môi hắn.

Thuần để cặp vào tấm thẻ căn cước tờ giấy hai trăm. Lão quản lý tươi cười:

– Dạ được, ông bà ra chơi ngoài này hoài, không sao hết.

Một người bồi đã ra ngoài xe mang chiếc va-li của Thuần và cái xác tay của tôi vào. Hắn ta cầm chiếc chìa khóa do lão quản lý trao lại. Lão quản lý vui vẻ nói với Thuần và tôi:

– Thưa ông bà phòng đầy đủ tiện nghi, trông ra biển, nên thơ lắm, hy vọng ông bà sẽ được hài lòng.

Người bồi phòng mở cửa phòng, bật đèn sáng trưng, mở tung mấy cánh cửa sổ rộng gió mát lồng lộng. Hắn không quên giới thiệu:

– Thưa ông bà ở dưới nhà có

restaurant, nếu ông bà cần gì xin bấm chuông.

Thuần giúi tờ giấy bạc vào tay hắn:

– Thôi được anh xuống nhà đi, lát nữa mang cho tôi một bình nước trà nóng.

Cánh cửa phòng khép kín, chỉ còn tôi và Thuần trong phòng, chàng ra khép bớt cửa, chàng đứng nhìn ra ngoài trời tối. Bầu trời đầy sao. Chàng trở lại âu yếm đỡ tôi nằm xuống giường:

– Em nằm nghỉ cho khỏe đi, lát mình đi ăn cơm.

Tôi mềm nhũn trong vòng tay Thuần. Giọng Thuần âu yếm:

– Anh thấy em buồn anh ái ngại lắm, anh có mặc cảm mình tội lỗi, đều

giả, ừ mà anh đều giả thật, không đều giả mà lại như thế này à, sự ân hận này có lẽ sẽ theo anh suốt đời.

Tôi không có ý kiến gì, tôi nằm im, tôi nghe hơi thở của Thuần, khuôn mặt của chàng úp trên cổ tôi:

– Anh phải làm sao, anh không hề khinh em, coi thường em, không biết anh có nói quá vội vàng không, anh rất quy mẩn em, nói hơi quá một chút anh yêu em.

Tôi đẩy Thuần ra, uể oải ngồi dậy, Thuần níu lấy tôi:

– Em đi đâu vậy?

Tôi bình thản trả lời:

– Đi tắm rửa cho sạch sẽ.

Tôi gỡ tay Thuần, vào buông tấm đóng kín cửa. Tôi đứng lặng người trước tấm gương lớn, tôi nhìn tôi, nhìn khuôn mặt mình, tôi đẹp quyến rũ, nhưng mặt tôi buồn rười rượi. Tôi vịn nước hoa sen, hơi nước bốc lên làm mặt kính mờ, hình ảnh tôi cũng bị xóa nhòa hình ảnh tôi mờ mịt như chìm vào trong sương.

Tắm rửa xong tôi trở ra, Thuần đứng ở cửa sổ nhìn ra biển. Nghe tiếng động chàng quay lại, chàng hốt hoảng kêu lên:

– Em, kìa em mặc quần áo vào chứ.

Thuần chạy đến nhặt chiếc khăn lông khoác lên người tôi:

– Đừng làm thế chứ.

– Anh chưa cần dùng em bây giờ à?

Thuần ôm lấy đầu quay ra cửa sổ:

– Trời ơi...

Chàng dừng lặng người một lát nói vọng lại:

– Em mặc quần áo vào đi, mình đi ăn.

Tôi mỉm cười, tôi đang trả thù cho tôi đây chẳng? Có phải Thuần đau khổ thật về thái độ của tôi hay chàng giả vờ để chiếm đoạt tôi một cách toàn vẹn hơn, chỉ là một con người tham lam, tôi nhìn thấy điều đó, một con người từng trải hiện ra trên mặt như vậy không phải con người non giờ, có đời nào chàng lại chịu thua một đứa con gái

như tôi. Tôi nghi ngờ tất cả mọi người, đến mẹ tôi, tôi không tin được, tôi còn tin ai.

– Xong rồi anh.

Thuần từ từ quay lại, mặt chàng lạnh lùng, chàng choàng tay qua vai tôi:

– Mình đi.

Tôi và Thuần xuống nhà, người quản lý khách sạn hình như lúc nào cũng lảng vảng đôn đả, ông đỡ lấy chiếc chìa khóa trong tay Thuần một cách trịnh trọng, hơi có vẻ khúm núm, hình như ông ta không thể đứng thẳng được người lên trước một người quyền thế, tôi bỗng thấy xót xa, tôi bỗng liên tưởng đến mẹ tôi, bà cũng có thái độ như vậy khi đứng trước Thuần, tôi đã thấy điều đó. Tôi nổi giận ngầm, tôi

muốn trả thù.

Thuần dìu tôi xuống bậc thềm. Ở chiếc sân rộng bên kia tôi nhìn thấy chằng đèn kết hoa, tiếng nhạc ngoại quốc từng bùng, như mời gọi thực khách vào cho đầy dãy bàn trải khăn bàn trắng muốt. Khu bàn ghế bày la liệt, nhưng thực khách quá ít ỏi, chỉ có một vài người ngồi ăn, họ ngồi khuất vào bóng tối hình như họ cũng sợ sự tro trọi. Tiếng Thuần dịu nhẹ:

– Mình qua kia ăn nhé.

Tôi không trả lời, tôi gật đầu, tôi sóng bước bên Thuần như một cặp tình nhân, cánh tay chàng hơi khuỳnh khuỳnh, tôi biết là mình đang ôm vào cánh tay ấy. Bóng điện chiếu trên đầu chúng, tôi, đổ dài hai bóng người chồng lên

nhau. Một cặp tình nhân âu yếm? Yêu thương nhau? Tôi mỉm cười, làm sao có thể có chuyện đó được, có ai thương yêu ai đâu, sự đi chung với nhau này chỉ là sự dối chác. Thuần đã đưa tôi vào tới chiếc sân rộng, tôi nghe tiếng sỏi đá nghiền dưới giày tôi, tiếng rên siết của loài sỏi đá khô khan nhạt nhẽo, Ô hay sao tôi cứ nghĩ toàn chuyện lắm cảm đến nỗi điên mất vì những ý nghĩ trong đầu, ý nghĩ làm tôi mệt mỏi và chua chát. Tôi sẽ héo úa mất.

Tiếng nhạc loạn cuồng làm tôi bớt suy nghĩ, đầu óc tôi được lấp đầy bằng thứ âm thanh chát chúa đó.

Ngồi ở bàn ăn tôi thấy chân tôi nhịp nhịp, tôi ngừng lên nhìn Thuần hỏi:

– Sao hôm nay vắng vậy nhỉ?

– Ngày thường đâu có ai chơi làm gì, chỉ có chúng mình điên, hai đứa mình đều điên.

Thuần cười, con mắt chàng có đuôi. Tôi nói thầm, chính anh mới là đồ điên, đồ nhà giàu rủng mỗ, còn tôi chỉ là nạn nhân của anh, thứ nạn nhân dê tiện dùng làm lạc thú cho bọn người các anh. Tôi không nói ra điều đó được. Tôi đang muốn điên đây, muốn say sưa, nếu tôi say sưa được tội sẽ đỡ khổ. Tôi cầm chiếc khăn bàn lên lau mép nhìn vào mặt Thuần:

– Anh, em muốn uống rượu.

Thuần hơi nhú mắt, chàng đặt muống nĩa xuống bàn:

– Em biết uống rượu?

Tôi trả lời tỉnh khô:

- Rượu gì em uống cũng được.
- Martel hay Whisky?
- Cả hai thứ.
- Bánh dũ.
- Không bánh gì hơn ai, nhưng đủ xài.

Thuần búng tay gọi người bồi:

- Mang Whisky và Martel ra đây.
- Thưa có sô-đa không?

Thuần hất hàm hỏi tôi:

- Em uống sec hay uống sô-đa nữa?
- Hả, ai mà uống soda, uống rượu mà.

Tôi thấy Thuần mỉm cười, nói với người bồi:

– Cho hai cái soda nữa nhé.

Tôi toan cãi. Thuần chặn lại:

– Em đừng nói gì hết, để anh lo cho. Em không biết mà làm bảnh người ta cười cho đấy, chuyện gì chứ chuyện này em qua mặt anh không được đâu.

Đôi mắt Thuần thật lẳng lơ, chàng cười mỉm, cái cười như có vẻ diễu cợt. Chàng biết tẩy tôi rồi? Rượu mang ra Thuần cảm hai chai rượu lên:

– Hai “vợ chồng mình” làm hết chai này chẳng?

Tôi gật đầu liều lĩnh. Thuần chỉ cười:

– TỬu lượng em khá lắm.

Chàng rót rượu ra ly cho tôi:

– Em biết uống rượu nữa thì thật là tri kỷ rồi. nào chúng ta cạn ly.

Thuần đưa cao chiếc ly lên ngang mặt, tôi bắt chước nhàng cụng cái ly của mình vào ly chàng, đưa lên miệng, Đôi mắt chàng vẫn có vẻ riều cợt nhìn tôi, cố hết sức mình nuốt hớp rượu, tôi muốn nôn mửa vì thứ nước quái gở này,.. Thuần quái ác khuyến khích:

– Làm đi, làm một hơi cạn ly đi.

Chất rượu hình như dội ngược lên cổ họng tôi. Trời ơi, sao anh lại ác với tôi vậy chứ. Tôi đặt ly rượu xuống thấy mình lão đảo, tôi nghe tiếng của Thuần khào khào bên tai:

– Tửu lượng em khá lắm, hơn cả anh nữa, nào còn một chút mình làm nốt.

Chàng lại nâng cái ly lên. Tại sao Thuần lại ác thế nhỉ, anh muốn trừng phạt tôi chẳng.

Con bé này không chịu thua anh đâu. Tôi nâng ly lên, đưa lên miệng, bỗng Thuần giằng lấy cái ly của tôi:

– Thôi vậy là biết tài cao thấp nhau rồi.

– Kệ em, em thích uống mà.

– Người thua là anh.

Tôi bắt đầu ngất ngư, tôi không còn là tôi nữa, tôi là cái quái gì ấy, tôi thấy mọi vật xung quanh tôi đều lung linh kể cả chàng, chàng cũng lung linh như

nhìn bóng chàng trong đáy nước. Ô tại sao anh lại cười em, hả anh Đàm, đừng cười chớ, anh cười em, em giận anh cho mà xem.

– Anh kể chuyện cổ tích này cho em nghe nhé.

– Anh kể chuyện cổ tích à, vui nhỉ, kể đi cho em nghe, chắc là vui lắm.

– Không vui lắm đâu nhưng nghe cũng được. Ngày xưa có một cô bé xinh lắm, cô bé có tính tự cao tự đại, háo thắng, cô ta tưởng rằng mình là nhất, cái gì cũng biết, một ngày kia cô ta bèn thách một anh chàng bợm nhậu uống rượu thi với cô ta, anh chàng bợm nhậu bèn nhường cô ấy thắng cuộc. Nàng tưởng bở, nàng nhắm mắt uống một hơi, khi đặt cái ly xuống bàn nàng

không còn biết trời biết đất là gì.

– Những cô gái có thắng cuộc không?

– Vẫn thắng như thường, vì ai có biết cô ta thua đâu ngoài gã bợm nhậu.

– Như vậy là thua chứ.

– Nói bậy, thắng rõ ràng mà.

– Vậy mà thua đó bởi vì anh chàng bợm nhậu ta vẫn không chịu tuyên bố cô ta thắng mà, mà cô ta nhận là thua.

Anh riều cọt em đẩy hủi Đàm? Em thua anh, mà em nhận thua anh rồi. Anh đưa em về đi ở đây gió lạnh quá.

Tôi đứng dậy, tôi thấy người mình lao đao, chân tôi nhẹ hững. Hình như tôi nói nhiều lắm, tôi đu lên cánh tay

chàng bước đi, tôi chợt thấy lòng mình buồn hắt hiu, cái buồn gậm nhấm hồn tôi. Muốn khóc nhưng tôi khóc không được, tôi lên cao, thật cao. Tôi thấy ánh đèn chói lòa trên mặt tôi, tôi được đặt nằm xuống nệm, một khuôn mặt cúi nhìn tôi, khuôn mặt che mất ánh sáng chói lòa. Một cái khăn ướt lau nhẹ trên mặt tôi, một hộp nước mát lạnh chảy vào cổ họng tôi.

– Hương, Hương tỉnh lại em.

Tôi mở mắt nhìn vào một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ đối với tôi.

Không phải khuôn mặt Đàm, trời ơi sao không phải là Đàm, không phải anh.

– Anh là ai?

– Anh đây mà.

– Không phải, anh nói láo, anh không phải là Đàm.

– Anh là Thuần.

– Không, tôi không quen ai là Thuần hết, trời ơi.

– Đàm đâu rồi. Đàm của em.

Hình như là tôi la hét, tôi chửi bới tục tằn, tôi chửi bới bằng những lời lẽ bẩn tiện của một con điếm.

Một bàn tay bịt trên miệng tôi, tiếng chửi bới của tôi ú ở trong miệng, một cái tát bồng rạt trên má tôi, tôi hôn mê...

Tôi mở bừng mắt, tôi không nhìn thấy gì, căn phòng tối thui, tôi sờ tay

sang bên cạnh tôi không thấy ai, tôi bàng hoàng, tôi nằm ở đâu thế này?

Tôi nhớ dần từng sự việc, à thì ra tôi đã quá chén, Thuần đâu, tôi cất tiếng hỏi. Tôi nghe thấy một tiếng ho khẽ, một bóng người từ chiếc giường nhỏ bên cạnh đi lại, cúi xuống tôi, tôi mừng cuống quít, tôi vòng tay ôm cổ chàng:

– Anh, anh...

Thuần gỡ tay tôi ra:

– Tôi không phải là Đàm, tôi là Thuần.

– Đàm nào?

– Đừng có vờ vịt, sáng mai tôi sẽ đưa cô về sớm.

Tôi bồi hồi:

– Sao vậy anh, em say rượu em nói bậy bạ phải không?

– Cô ăn nói quá bậy bạ, cô còn nguyên vẹn đấy, không mất mát gì hết.

Tôi vừa e thẹn vừa hối hận, tôi đã nói những gì khiến Thuần giận đến thế, trời ơi sao lại đốn mạt vậy nhỉ, tôi cố nhớ lại những lời mình nói, nhưng tôi không thể nhớ nữa, tôi ôm lấy cánh tay chàng áp lên ngực mình:

– Anh, em xin lỗi anh, em say rượu, em nói tầm bậy, anh giận em lắm hả?

– Tôi giận lắm, tôi không thể sống với một người quá mất thăng bằng như cô, cô thấy không, tôi chỉ là một người bình thường, rất bình thường, nhưng

tôi không để cho ai được phép trêu đùa, lấy tôi làm vật thí nghiệm, cô đã làm việc đó, cô đã điều cột tôi suốt từ hồi trưa đến giờ, tôi nhin nhục cô, tôi không phải là một kẻ ngu si đâu mà không biết điều ấy, nhưng phần nào thôi.

Tôi im lặng, mình đã điên thật rồi, một con khủng thì đúng hơn, tôi buồn bực, khó chịu, sao anh không cho tôi biết điều đó, anh chấp nê tôi trong lúc tôi say rượu, anh hãy nói đi, nói cho hả giận rồi tôi sẽ làm tình với anh. Đời khó nhí, chỉ có việc làm tình thôi mà người ta cũng đòi được vuốt ve tự ái cẩn thận, người ta đòi ở tôi hơi nhiều, cứ làm như ăn đời ở kiếp với nhau. Sao anh không nghĩ tôi là gái bao tuần, tôi có thể thật dễ thương cho anh được hài lòng, nhưng là tôi đóng kịch đó, mà tôi thì không muốn đóng kịch, tôi như

thế đó, ứng được thì ứng, không ứng thì tổng cổ tôi đi, tại sao anh phải nói nhiều như vậy chứ.

Anh đòi hỏi mong chờ ở tôi cái gì nữa ngoài thân xác này, một thân xác ngon lành cho một kẻ đa tình, sao không nhắm mắt lại mà làm đại, đàn ông các người thật là tham lam, ai đời lại đòi hỏi con điểm phải có đức hạnh, chính các người điên, các người mất thăng bằng.

– Anh muốn quý trọng em, muốn được sống một tuần với em như một cặp vợ chồng, anh muốn em quên cái thực tại của em.

– Để làm gì vậy anh.

Thuần phác một cử chỉ tuyệt vọng:

– Dù sống với nhau có một ngày
mình cũng không thể khinh ghét nhau.

– Khinh thì khinh, ăn nhằm gì chứ.

– Nói chuyện với em tức bỏ mẹ.

– Em nói thật đó, anh cứ buồn đi ai
cắm đầu. anh không chịu nổi em nữa
thì đuổi em ra khỏi phòng ngay bây giờ
cũng được cơ mà.

– Anh sẽ đưa em về tới Saigon, trao
trả lại mẹ em đảng hoàng.

Tôi cười khinh khích:

– Việc gì phải làm thế, em có bé dại
gì đâu, biết đi chơi với trai rồi thì không
còn bé dại gì nữa hết, vả lại em nói
cho anh biết em đã bỏ nhà ra đi rồi. Sau
lần đi chơi này em không về nhà nữa,
một lần làm điểm cứu gia đình đã là

một đứa con đại chí hiếu rồi, làm điểm để mẹ yên tâm làm Tú Bà, để bố em, bà nội em được nằm yên hút thuốc phiện, làm sao em có thể báo hiếu thêm một lần nữa bằng cách ghê tởm như vậy.

Thuần ngắt ngang câu nói của tôi:

– Thôi chứ, em lại chửi anh nữa hả.

– Anh yên trí đi, anh như một khách mua hoa, anh không ăn nhằm gì đến việc làm của em, cứ việc tận hưởng, còn nếu nuốt không vô cứ việc đá ra cửa.

Tôi nói, tôi nhớ là mình nói thật nhiều, ngọn đèn trong phòng đã tắt, Thuần nằm bên cạnh tôi, tôi cứ nói cho đã miệng.

Con trăng lười liềm mọc chênh

chéch bên cửa sổ, tôi không thể nào ngủ được vì không khí xa lạ này, tôi nghĩ về gia đình, giờ này chắc mọi người trong nhà tôi đã ngủ yên, cha tôi không biết tôi đi chơi như thế này, ông vẫn yên trí tôi đi chơi với bạn, những người bạn thật tử tế, con nhà lễ giáo như mẹ tôi đã nói với ông, cha tôi còn khuyến khích tôi:

– Con cũng cần đi chơi để khuấy khóa, con ở nhà ru rú có ích lợi gì đâu.

Bây giờ tôi nằm đây, bên cạnh một người đàn ông hoàn toàn xa lạ với tôi, tôi sẽ phải chiều chuộng hấn, chịu đựng hấn một cách vô lý, tôi tức bực là hợp lý và hấn hiểu tôi, tôi thấy hấn cũng đáng yêu. Tôi không đến nỗi ghê tởm hấn, không ghét hấn thậm tệ như tôi tưởng. Nhưng tôi vẫn thắc mắc, tại sao một

con người mặt mũi sáng sủa đẹp trai như vậy lại chơi cái trò dã man tàn bạo như vậy, khác nào một trò cưỡng ép khôn khéo, không như trò cưỡng ép vô học của mấy tên cướp trên xa lộ. Nghĩ như vậy tôi lại thấy khó chịu bức bối cay cú, tôi quay lại chàng:

– Anh nghe em nói gì không?

Thuần cự mình:

– Có chứ, nghe đủ, không sót một câu nào, nhưng sao em lại nói nhiều thế?

– Anh cấm cả nói nữa à?

Thuần vỗ vào vai tôi, cười:

– Cấm hồi nào, nói được nhiều phổi tốt, bộ máy hô hấp không đến nỗi tệ lắm.

Tôi càng bức tức, tôi xẵng giọng:

– Anh riều cột phải không?

Thuần chắc chắc lười...

– Khó quá, bắt lỗi từng bùng cứ như vợ chồng với nhau í.

– Tôi đã nói nếu anh thấy khó chịu anh cứ tổng cổ tôi ra ngoài cửa, tôi nói tổng cổ cho hả tự ái anh chứ sức mấy phải tổng cổ, tôi đi, tôi đi ngay bây giờ.

Tôi ngồi bật dậy, tôi khó chịu quá rồi, tôi bức tức như vậy chịu sao nổi. Nhưng vòng tay Thuần đã ôm ngang hông tôi vật xuống, chàng mạnh như một con beo, tôi vùng vẫy đẩy chàng ra:

– Kỳ không, làm gì vậy?

Thuần không nói câu nào, chàng hùng hục chàng nghiêng ngấu hôn tôi, chàng hôn một cách mạnh bạo không hề mặc cảm với tôi, chàng liêu lĩnh bất cần, chàng xô đẩy tôi vào dục vọng, chàng không hề nghĩ đến hậu quả, không nghĩ gì đến thái độ tôi khi tàn cuộc. Tôi bị lôi cuốn, bị hòa tan trong ham muốn, những ngón tay tôi xiết lại, tôi nghiêng rãng, hình như tôi hôn lại chàng, Vậy là xong tôi còn kêu ca được gì nữa. Tôi uất ức đến phát khóc.

Thuần nằm sang một bên, chàng kéo một cái mền mỏng phủ lên người tôi. Tôi nằm ngửa mặt nhìn lên trần nhà vuông vức trắng mờ mờ trong bóng tối. Đau óc tôi rỗng tuếch toang, tôi không còn nghĩ ngợi gì cả. Tôi còn nghĩ ngợi cái quái gì nữa chứ, tôi còn cần chống đỡ né tránh cái gì đâu, hết lảng rồi.

Bàn tay ấm áp của chàng cầm lấy tay tôi, chàng đưa bàn tay lên môi chàng. Tôi mặc kệ, tôi còn đủ sáng suốt nghĩ rằng mình không nói gì hết là hơn.

Bàn tay tôi vẫn áp trên môi chàng.

– Em thấy thế nào, trong người có mệt mỏi quá không?

– Không làm sao hết, không chết được, tôi quen rồi.

– Quen rồi à?

– Thất vọng chẳng? tôi đã nói trước kia mà.

– Tốt, nói trước là điều hay, anh không hề dành phút nào để ngạc nhiên hết.

– Kệ anh, ngạc nhiên hay không tôi

cóc cần, mà sao anh lì lợm quá vậy?

– Điều đó làm em ngạc nhiên không?

– Anh là cái gì mà phải ngạc nhiên?

Tôi hừ một tiếng quay lưng về phía chàng, nhưng thấy rằng mình không hề ghét chàng, tôi thấy chàng đầy đàn ông tính, chàng rất người, loại đàn ông có thể rất tử tế và rất trật búa.

Tôi buồn ngủ díp mắt, tôi còn nghe tiếng chàng nói mơ hồ:

– Thôi ngủ đi, mai mình tắm biển.

9.

TÔI BIẾT CHẮC CHẮN MỘT
ĐIỀU RẰNG tôi không hề
ghét chàng sau một tuần tôi sống với
chàng ở Vũng Tàu. Thuần nói chàng
yêu tôi, tôi không mấy ngạc nhiên, tôi
cho chuyện đó là một điều dĩ nhiên. Tôi
cũng không nghĩ rằng chàng nói dối,
chàng nói dối tôi làm gì, khi chàng đã
hưởng thụ tôi trọn vẹn. Tôi tin chàng
yêu tôi thực, hãy nhìn vào đôi mắt
chàng đang nhìn tôi buổi sáng nay.

Mặt biển sóng lặng, nước rút chừa lại bãi cát trắng phau, chàng ngồi ăn sáng với tôi ở quán ven bãi biển. Chàng ở trần, vai khoác chiếc khăn tắm rằn ri màu xanh, nước da chàng xạm nắng khỏe mạnh, chàng vừa ở dưới nước lên, những hạt nước trong vắt đọng trên khuôn ngực rần rỏ của chàng.

Thuần uống một trái dừa, chàng tu ngược trái dừa, nước chảy cả ra cần cổ chàng. Chàng đặt trái dừa xuống bàn, hỏi tôi:

– Em không tắm à?

Tôi lắc đầu:

– Mệt không thích tắm.

– Mệt tắm mới khỏe chứ.

Tôi cười vu vơ không trả lời, tôi

đang nghĩ đến những lời nói của chàng khi nãy. Lời ngỏ tình của chàng, ừ có gì lạ đâu, vậy mà tôi suy nghĩ lan man.

Tôi ngấm nhìn chàng, chàng khá đẹp trai, chàng đúng là người lý tưởng của nhiều cô gái, tại sao chàng lại ngỏ tình với tôi trong khi tôi chẳng được một điều gì toàn vẹn, tôi thường xuyên giở hiên giở khùng, tôi sẽ làm khổ chàng nhiều hơn là mang hạnh phúc đến cho chàng.

Bàn tay Thuận đặt lên tay tôi.

– Em nghĩ gì vậy em?

Tôi nhìn thẳng vào mặt chàng:

– Em đang nghĩ đến những lời nói của anh hồi nãy.

– Ý kiến em sao?

– Chính em đang muốn hỏi tại sao anh lại có ý nghĩ rồ dại ấy, nói yêu em, muốn lấy em làm vợ nữa, anh có khùng không?

Thuần cười:

– Sao lại nói là khùng. không khùng tí nào hết, em đã thấy đó, đầu anh đã có những sợi tóc bạc, tức là hai thứ tóc trên đầu rồi đấy, anh có ngu si đâu.

Tôi lắc đầu chán nản:

– Em sợ không giúp gì được cho anh, em chỉ làm anh thêm thất vọng mà thôi.

– Anh từng có thất vọng, có thất vọng nữa cũng vậy mà thôi, có gì lạ đâu.

Tôi phì cười:

– Anh chỉ chuyên môn nói chây bừa.

Chàng cũng cười, chàng tiếp:

– Anh cần quái gì, anh chỉ có một thân một mình, chơi bời cũng đã chán rồi, không thích lang bang nữa, muốn có tí gia đình để kèm bớt lòng mình lại, nói đúng hơn muốn yên phận với một người mình có thể yêu được hết lòng hết dạ.

– Anh muốn yêu em hết lòng hết dạ sao?

Thuần gật đầu:

– Có được không?

– Dĩ nhiên là được, vì quyền anh mà.

– Còn em.

– Chưa nghĩ gì cả?

– Tại sao.

– Anh muốn biết tại sao hả, tại sao anh không hiểu lấy.

– Em mặc cảm!

Tôi thấy mình bị chạm tự ái, tôi nóng mặt:

– Anh là cái thứ gì mà em phải mặc cảm với anh, cho thỏa mãn với anh mà bị mặc cảm à, tôi không thèm mặc cảm với anh đâu.

Thuần cười vuốt giận tôi:

– Cô bé này hay giận dỗi quá, thôi cho anh xin tí đi, bận sau nói chuyện với em anh phải giữ ý mới được, không thì em đốp cho vỡ mặt.

Tôi im lặng, tôi biết mình không
hiền, tôi dĩ nữa là khác, tôi dĩ ngẫm.
Thuần tiếp:

– Tại sao em nói cho anh biết đi, tại
anh yêu em nên mù quáng, chẳng còn
biết cái gì hết trơn.

Anh chàng chỉ khéo nịnh, khéo
tán, trong suốt thời gian một tuần lễ
sống với chàng, điều nhận xét của tôi
là thấy chàng chưa hề coi một chuyện
gì là quan trọng, hình như chàng chỉ
quen đùa cợt, chàng đùa cợt cả những
khi tôi nổi nóng. Thuần có thể là một
người chồng vui vẻ, thẳng thắn, một
chút tế nhị, một chút sâu sắc, chỉ một
chút thôi.

Tôi không hiểu tại sao Thuần lại
ngỗ tình với tôi, tôi mang lại gì được

cho chàng? Không gì hết, ngoài một thân xác chán chường mệt mỏi, tôi cơ hồ muốn loãng ra trong cuộc sống này, trong khi chàng là người thích hoạt động, yêu đời, nhiều nghị lực. Tôi và chàng không gặp nhau được điểm nào.

Thuần đã uống xong trái dừa, chàng quăng trái dừa ra bãi cát, ba đứa con nít dùng trái dừa làm banh đá lăn lóc, chúng reo hò, chạy nhảy vô tư. Tôi nhớ thời thơ ấu của tôi, một thời thơ ấu không bao giờ được cha mẹ dắt đi chơi, tôi chỉ được mẹ quăng cho mấy đồng bạc đi ăn cà rem, hoặc đi coi hát bóng một mình, tôi héo úa đi là phải. Bất chợt tôi ngẩng lên nhìn Thuần, nhìn vào khuôn mặt cương nghị của chàng:

– Tại sao anh lại ngỏ tình với em?

– Anh yêu em?

– Chỉ có vậy thôi sao?

– Vậy chưa đủ phải không?

– Em nghĩ là chưa đủ, nếu là một người con gái khác chắc là sẽ mừng hóm khi được anh ngỏ tình, còn em thì không đâu.

– Nhưng em có từ chối không?

Tôi im lặng, chàng chuyên môn hỏi lối bóp chát đó, tôi ghét chàng, chàng ích kỷ, chàng chỉ biết nghĩ về mình không nghĩ gì về tôi hết, sự thẳng thắn sòng phẳng của chàng nhiều khi thấy dễ thương, nhiều khi thấy cũng dễ ghét.

Tôi nhìn chàng, nhìn sự chờ đợi của chàng, tôi chậm rãi nói:

– Hoàn cảnh em thì anh biết đó, em không còn thiết gì hết, không thiết gia đình, bố mẹ, anh em, em không tìm cho em một lối thoát nữa, nên không nghĩ mình cần phải lấy chồng để giải thoát, làm quái gì cơ chứ.

Có một thời gian em nghĩ đến thân phận mình em muốn vùng vẫy, muốn thoát ra, nhưng thời gian đó qua rồi, nếu nhận lời yêu anh em phải làm lại hết. Mà em làm gì được, yêu anh em sẽ cố gắng, nhưng em chưa thấy yêu anh. Em yêu sao được khi em gặp anh trong một hoàn cảnh như thế này, một sự đên ớn bỉ ổi, có đúng vậy không? Nói sự thực thì hay mất lòng mà em thì hay nói sự thực nếu em thấy điều đó cần thiết.

Thuần thoáng buồn buồn:

– Em nói được như vậy tốt chứ, anh yêu em chính ở điều đó, sau một tuần sống với em. Ngày chót chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa mình chia tay nhau anh mới ngộ tình với em, em biết là anh không vội vàng.

– Anh sẽ đối xử sao với gia đình em?

– Anh nghĩ đến em nhiều hơn là gia đình em.

– Anh luôn luôn ích kỷ.

Thuần cười:

– Anh không thể hiểu hạnh hy sinh như em, anh khác em ở điểm đó.

– Nhưng anh muốn lấy con người ta ít ra anh phải có lời gì chứ.

– Dĩ nhiên, anh biết nghĩ mà.

Thuần rút một điếu thuốc lá gắp lên môi, đánh diêm châm lửa hút:

– Hồi nãy em không muốn về nhà nữa phải không?

– Đúng vậy.

– Anh muốn được làm kẻ quyến rũ em.

Tôi cười nhạt:

– Anh muốn dắt con người ta đi khơi khơi vậy sao?

– Nếu được như vậy thì còn gì bằng, bởi vì đời anh chưa hề quyến rũ được một người con gái nào hết.

– Anh nghĩ sao về gia đình em?

Thuần cười, chàng nhả khói thuốc lơ mơ, chàng nhìn ra biển. Tôi biết chàng sẽ khó trả lời câu hỏi này, trong khi chàng đang cần lấy lòng tôi, nếu chàng nói sự thực, chàng sẽ rất khó nói, chàng làm sao biết được phản ứng của tôi.

Thuần quay lại nhìn tôi:

– Em có yêu thương những người trong gia đình em không?

– Tại sao anh lại hỏi câu đó, trong khi anh chưa trả lời câu em hỏi.

– Em hãy trả lời câu anh hỏi đi đã, rồi anh sẽ trả lời em sau.

– Nếu không vì yêu thương gia đình em đâu có đi với anh như vậy.

Mặt Thuần lạnh lùng:

– Anh nói là em mù quáng trong sự thương yêu hy sinh đó.

Tôi nhìn Thuận, anh chàng lại muốn dạy khôn tôi điều gì chẳng. Tôi cười khan, tôi nhìn ra ngoài biển, nắng đã lên cao, nước biển xanh hơn. Tôi không muốn nghĩ ngợi gì cả. Tôi muốn được ngồi yên ổn nhìn ra mặt biển đẹp ngoài kia, chỉ có mình tôi, chỉ mình tôi với nỗi cô đơn của mình.

Thuận không để cho tôi ngồi yên, chàng nói, nói thật nhiều:

– Em hy sinh, hừ hy sinh, anh muốn nói em mù quáng, vô lý, em quên một điều rằng em ghét mẹ bất công, đã đành rằng chính mẹ em xô đẩy em vào con đường này, sao em không tìm nguyên do, không gì vô lý hơn một người cha

trong gia đình ngồi ăn hút báo hại, em thử nghĩ coi nếu mẹ em có được một người chồng khá hơn chắc chắn bà không đến nỗi phải làm một con mẹ Tú Bà bỉ ổi. Tại sao em lại bất công vậy, em chỉ ghét, thù oán má em, em không thù oán ba và bà nội em? Anh biết với một cuộc sống như thế trong gia đình đương nhiên má em phải làm nghề chứa gái. Qua những nhận xét của anh trong một tuần lễ nay sống với em, anh thấy là em bất công, em cứ nghĩ kỹ lại thử coi.

Tôi thở phào:

- Anh nói hết rồi hả?
- Đại khái là như vậy.
- Vậy anh để cho em ngồi yên một chút, anh muốn lấy em thì lấy, khó khăn

gì đâu, em nhận lời về sống chung với anh, anh bằng lòng chưa?

Thuần bỗng nắm lấy bàn tay tôi:

– Em, anh muốn sống chung với em thật, nhưng anh muốn sống với em một cách vẹn toàn, anh không muốn sống với một cái xác không hồn.

Tôi nhìn chàng cười cợt:

– Sao anh khó tính thế, em xin nói trước với anh một điều là anh coi chừng, anh quyến rũ em đi, với cái gia đình lưu manh như gia đình em, chưa chắc đã để cho anh yên đâu.

– Đi thưa anh chẳng?

– Không đi thưa thì cũng tìm cách làm tiền anh.

– Anh cố tránh cho những điều đó khỏi xảy ra, nếu mà những lý do đó xảy ra thì quá tệ thực và anh sẽ có lý để chứng minh với em rằng gia đình em không yêu thương gì em hết mà chính là muốn dùng em để khai thác.

Chàng nói cũng có lý, nếu cha mẹ tôi thật tình yêu thương tôi, họ phải mong cho tôi có hạnh phúc chứ. Tôi im lặng, tôi nhìn chàng chăm chú:

– Tại sao anh lại phải khổ sở vậy, anh thân làm tội đời.

– Để anh chúng tỏ tình yêu với em.

Trong cái lúc tôi không chờ không đợi, lại có người, nói với tôi những lời chí tình vậy, tôi phải làm gì đây. Tôi không biết làm gì hết, tôi, không giúp gì được chàng. Chàng dễ thương, đáng

yêu, nhưng chàng đến với tôi quá muộn màng, tôi còn gì cho chàng đâu, ngoài cái thân xác này. Tôi chán nản, chán mưa tất cả mọi chuyện. Gió mát lồng lộng, tôi cảm thấy những hạt cát đang luân chuyển trong không khí.

Những hạt cát nhỏ li ti không làm rát mặt tôi, đang bám trên đầu tóc tôi, những hạt cát vuốt ve, như những lời nói của chàng.

– Em nghĩ sao em?

Tôi cúi mặt nhìn xuống, bàn tay chàng đang cầm bàn tay tôi. Tôi ngược lên nhìn chàng.

– Cho em một thời gian có được không?

– Để làm gì?

- Để có thể yêu anh được.
- Sao lại cần đến một thời gian?
- Nhìn lại mặt mọi người là một sự thay đổi cho em kể cũng được, nhưng em muốn sự thay đổi đó vẹn toàn hơn, em không còn thắc mắc băn khoăn về mình.

– Em nghĩ cũng phải,

Chàng nhìn ra ngoài khơi. Bầu trời bao la có những con chim hải âu đang nhởn nhơ bay lượn. Tôi cúi xuống vớt một nắm cát dưới chân mình thả qua những kẽ tay. Tâm hồn tôi trống trải một cách lạ lùng. Tôi sẽ ra sao? Tiếng nói đó vang lớn trong đầu tôi. Đời sống khốn khổ này làm tôi thành một kẻ nghi ngờ, tôi nghi ngờ tất cả.

Tôi ngược nhìn lên, tôi nhìn thấy ánh mắt nồng nàn của chàng, tôi nhìn thấy một vài sợi tóc bạc trên mái tóc chàng, Gió đùa những sợi tóc phất phơ. Khuôn mặt chàng bỗng trở nên lạnh giá.

Tiếng chàng nói dịu dàng:

– Chiều nay mình chia tay nhau rồi.

– Dạ.

Tôi dạ một cách ngoan ngoãn, tôi bỗng thấy một sự luyến tiếc dậy lên trong lòng. Tôi không còn trơ ra như đá, tôi vui mừng thấy rằng mình đang tìm lại được những thứ mà mình đã đánh mất.

– Buổi sáng hôm nay đẹp phải không anh?

Chàng dìu tôi đứng dậy, chúng tôi đi men theo bãi biển, những hạt cát vàng ve vuốt hai bàn chân tôi. Tôi lại ngược mắt nhìn trời, nhìn những con chim hải âu bay lượn trên không gian chan hòa ánh nắng. Tôi nhắm mắt lại. Tôi muốn ước mơ một điều như thuở ấu thơ.

NGUYỄN THỤY LONG

